

SECRETUL
VRACIULUI

JOSEPH
DELANEY

JOSEPH DELANEY

Secretul Vraciului

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Tiparul executat la
FED PRINT S.A.

Secretul Vraciului

Joseph Delaney

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Redactare: Sorin Petrescu
Tehnoredactare: Dana Diaconescu

Joseph Delaney
THE SPOOK'S SECRET
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2006
Cover and illustrations copyright © David Wyatt, 2006

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte
componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

București, 2006
ISBN (10): 973-7644-42-5 ; ISBN (13): 978-973-7644-42-8

Timbrul literar se plătește
Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB510100001710001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, JOSEPH

Secretul Vrăciului / Joseph Delaney ; trad.: Cristina Jinga. -

București : Corint Junior, 2006

ISBN (10) 973-7644-42-5 ; ISBN (13) 978-973-7644-42-8

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru comenzi și informații adresați-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**

Difuzare și Clubul Cărții

Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București

Tel./Fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

www.cronicilewardstone.ro

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1.	Un vizitator neașteptat	9
Capitolul 2.	Rămas-bun de la Chipenden	23
Capitolul 3.	Acasă	33
Capitolul 4.	Casa de iarnă	47
Capitolul 5.	Ce zace dedesubt	79
Capitolul 6.	O poamă tare rea	104
Capitolul 7.	Aruncătorul-de-pietre	123
Capitolul 8.	Întoarcerea aruncătorului-de-pietre	149
Capitolul 9.	Prevestirile morții	162
Capitolul 10.	Vești rele	176
Capitolul 11.	Camera mamei	200
Capitolul 12.	Necromanție	216
Capitolul 13.	Înșelăciune și trădare	237
Capitolul 14.	Înzăpezit	262
Capitolul 15.	Jos în pivniță	284
Capitolul 16.	Sus la mansardă	298
Capitolul 17.	Adevărurile de acasă	312
Capitolul 18.	Capela morților	329
Capitolul 19.	Pâinea rotundă	355
Capitolul 20.	Golgoth	372
Capitolul 21.	Capcana	384
Capitolul 22.	Cum e cel mai bine	399
Capitolul 23.	Înapoi la Chipenden	408

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.

SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTALIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.

APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.

ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.

DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.

I SE SPUNE

WARDSTONE —

LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1

UN VIZITATOR NEAȘTEPTAT

Era o noapte de noiembrie, neagră și înghețată, iar Alice și cu mine stăteam la focul din bucătărie, împreună cu magistrul meu, Vraciul. Vremea se răcea din ce în ce mai tare și știam că în orice zi, de acum încolo, Vraciul putea hotărî că era timpul să ne mutăm în „casa lui de iarnă”, din mohorâtul Anglezarke.

Eu nu eram deloc nerăbdător să plecăm. Eram ucenicul Vraciului numai din primăvară încoace și e drept că nu văzusem niciodată casa din Anglezarke, dar cu siguranță nu mă ardea curiozitatea. Mi-era bine și cald în casa din Chipenden și, dac-ar fi fost după mine, mai degrabă aici mi-aș fi petrecut iarna.

Mi-am ridicat ochii din cartea cu verbele latinești pe care mă căzneau să le învăț, și Alice mi-a întâlnit privirea. Stătea pe un scăunel scund, aproape de vatră, cu fața scăldată în lumina dogorătoare a focului. Ea mi-a zâmbit, și eu i-am răspuns tot cu un zâmbet. Alice era celălalt motiv pentru care n-aș fi vrut să mai plecăm din Chipenden. Îmi era cel mai apropiat prieten pe care îl avusesem vreodată și îmi salvase viața de mai multe ori, în ultimele câteva luni. Chiar mă bucuram că locuia și ea aici, cu noi. Făcea singurătatea vieții de vraci mult mai ușor de îndurat. Dar magistrul meu îmi spusese, între patru ochi, că, foarte curând, urma să ne despărțim. El, unul, niciodată nu avusese cu adevărat încredere în Alice, din pricină că provenea dintr-o familie de vrăjitoare. De asemenea, se temea că va începe să-mi distragă atenția de la lecțiile mele, de aceea, când Vrăciul și cu mine urma să plecăm la Anglezarke, Alice nu avea să ne însoțească. Biata Alice nu știa de hotărârea aceasta, iar eu nu avusesem inima să i-o spun, așa că, deocamdată, mă bucuram doar de încă una dintre prețioasele noastre seri împreună la Chipenden.

Dar, după cum s-a dovedit, avea să fie chiar ultima noastră seară din anul acela, căci, pe când eu și Alice

stăteam citind la lumina focului, iar Vraciul moțăia în jilțul său, dangătul clopotului care ne anunța un vizitator ne tulbură deodată tihna. La auzul acelu sunet deloc bine-venit, mi s-a tăiat toată pofta de viață. Nu însemna decât un singur lucru: o nouă misiune pentru Vraci.

Vedeți dumneavoastră, nimeni nu venea vreodată până sus, la casa Vraciului. Și asta în primul rând pentru că ar fi fost sfâșiat bucăți-bucățele de duhul domestic care păzea casa și grădinile. De aceea, în pofida înserării și-a vântului rece, era sarcina mea să cobor până la clopotul din pâlcul de sălcii, ca să aflu cine avea nevoie de ajutor.

Mi-era cald și bine înăuntru, după cina de mai devreme, iar Vraciul probabil că mi-a simțit lipsa de chef de-a mă dezlipi de locul meu. A clătinat din cap de parcă ar fi fost dezamăgit de mine și ochii lui verzi au sclipit amenințător.

— Mișcă-te până jos, băiete, a mârâit el. E o noapte urâtă și oricine o fi acolo, nu se face să fie lăsat să aștepte.

Când m-am ridicat și mi-am luat haina, Alice mi-a aruncat un zâmbet fugar, de înțelegere. Îi părea rău pentru mine, dar i-am văzut cumva și mulțumirea că ea rămânea așezată la gura sobei, încălzindu-și mâinile, în vreme ce eu trebuia să ies afară, în vântul tăios.

Am tras ușa cu hotărâre după mine și, cu un felinar în mâna stângă, am pornit prin grădina de la apus, apoi în josul dealului, înfruntând vântul care se străduia din răspuțeri să-mi smulgă haina de pe mine. În cele din urmă, am ajuns la sălciile plângătoare de la răscruce. Era întuneric și felinarul meu arunca umbre neliniștitoare, prefăcând trunchiurile și ramurile sălciilor în brațele cu gheare și fețele unor spiriduși răutăcioși. Deasupra capului meu, crengile golașe dansau și tremurau în vântul scâncind și tânguindu-se ca o cobe prevestitoare de moarte.

Însă genul acesta de lucruri pe mine nu mă neliniștea prea tare. Mai fusesem pe întuneric în acest loc și, prin călătoriile mele cu Vrăciul, mă confruntasem cu asemenea grozăvii, că vouă vi s-ar fi făcut părul măciucă. De aceea, nu mă puteam înfricoșa acum de câteva umbre; mă așteptam să mă întâlnesc cu cineva mult mai speriat decât eram eu. Probabil vreun argat de la vreo fermă, trimis de tatăl lui, chinuit de vreo fantomă și disperat să primească ajutor; un băiat probabil îngrozit de faptul că s-a apropiat la mai puțin de o jumătate de milă de domeniul Vrăciului.

Dar la sălciile plângătoare nu aștepta un băiat, și atunci m-am oprit locului, uluit. Acolo, sub frânghia

clopotului, stătea o siluetă înaltă, înfășurată într-o mantie întunecată, cu glugă, ținând un toiag în mâna stângă. Era un alt vraci!

Omul nu s-a clintit, așa că m-am apropiat de el, până la vreo doi pași distanță. Avea umerii largi și era o idee mai înalt decât magistrul meu, dar din față nu i-am putut desluși mare lucru, căci și-o ținea ascunsă în umbră. A vorbit el primul, mai înainte de a mă prezenta.

— Fără îndoială că el stă frumușel la căldurică, în vreme ce tu umbli prin frigul de afară, zise străinul, cu un sarcasm evident în glas. Nu s-a schimbat nimic!

— Dumneavoastră sunteți domnul Arkwright? l-am întrebat. Eu sunt Tom Ward, ucenicul domnului John Gregory...

Presupunerea mea era destul de întemeiată. Magistrul meu, John Gregory, era singurul vraci pe care-l cunoscusem vreodată, dar știam că mai erau și alții, cel mai apropiat fiind Bill Arkwright, care își desfășura activitatea dincolo de Caster, ocupându-se de regiunile de la hotarul de nord al Comitatului. Prin urmare, era foarte probabil ca el să fi fost acela — deși nu puteam ghici de ce venise după ajutor.

Străinul își dădu gluga la o parte, descoperindu-și fața și scoțând la iveală o barbă neagră, înspicată cu smocuri

cărunte, și o claie deasă de păr negru, argintat pe la tâmple. Cu gura zâmbea, dar ochii lui erau reci și tăioși.

— Nu-i treaba ta cine sunt eu, băiete. Magistrul tău mă cunoaște prea bine!

Cu aceste cuvinte, își vârî mâna sub mantie, scoase un plic și mi-l întinse. L-am întors de pe o parte pe cealaltă, cercetându-l rapid. Fusese sigilat cu ceară și îi era adresat *Lui John Gregory*.

— Ei bine, du-te odată, băiete. Dă-i scrisoarea și avertizează-l că o să ne întâlnim curând. Îl aștept să vină la Anglezarke!

M-am șupus îndemnului său, vârând scrisoarea în buzunarul pantalonilor, foarte mulțumit să o iau din loc, fiindcă nu mă simțeam defel în largul meu în prezența lui. Dar, după ce m-am întors și m-am îndepărtat câțiva pași, am aruncat, din curiozitate, o privire înapoi. Spre surprinderea mea, nu mai era nici urmă de străin. Deși, la rândul său, nu avusese timp să facă mai mult de câțiva pași, dispăruse deja în pădurice.

Intrigat, am luat-o mai repede la picior, grăbit să mă întorc în casă și să scap de vântul aspru, înghețat. Mă întrebam oare ce putea fi în scrisoare. Glasul străinului avusese un ton amenințător și, din spusele sale, nu

reieșea că el și magistrul meu vor avea o întâlnire prietenoasă, ba dimpotrivă!

Cu aceste gânduri învârtindu-mi-se în cap, am trecut de banca unde Vraciul îmi preda lecțiile, când era vreme frumoasă, și am ajuns la primul rând de copaci din grădina de apus. Dar atunci am auzit ceva care m-a făcut să-mi țin respirația de frică.

Un asurzitor răget de mânie a răsunit din bezna de sub copaci. Atât de sălbatic și de înspăimântător, încât am încremenit în loc. Era un miorlăit pătrunzător, care se putea auzi de la câteva mile depărtare și pe care îl mai auzisem și înainte. Știam că așa făcea duhul domestic al Vraciului când apăra grădina. Dar de cine o apăra? Oare fusesem urmărit?

M-am întors și-am ridicat felinarul, încercând să deslușesc ceva prin întuneric. Poate că străinul era chiar în spatele meu! N-am văzut nimic, așa că mi-am ciulit urechea, pândind vreun zgomot, cât de mic. Dar tot ce-am putut auzi au fost vaietul vântului printre copaci și lătratul unui câine de la o fermă din depărtare. În cele din urmă, ușurat că barem nu fusesem urmărit, mi-am continuat drumul.

Nici n-am apucat să fac un pas, și mârâitul de mânie a răsunit din nou, de data aceasta, mult mai aproape.

A început să mi se ridice părul în vârful capului și să mă simt încă și mai înfricoșat, fiindcă mi-am dat seama că furia duhului era îndreptată chiar asupra mea. Dar de ce să fi fost supărat pe mine? Nu făcusem nimic rău.

Am rămas neclintit, neîndrăznind să mai înaintez, temându-mă că și cea mai mică mișcare din partea mea l-ar fi provocat să mă atace. Cum am mai spus, era o noapte geroasă, dar fruntea mi se acoperise de broboane de sudoare și mă simțeam cu adevărat în primejdie.

— Nu e decât Tom! am strigat spre pădure, într-un târziu. Nicio teamă. Aduc doar o scrisoare pentru magistrul meu...

S-a auzit un mârâit drept răspuns, de data aceasta mult mai împlânzit și mai îndepărtat, așa că, după vreo câțiva pași șovăielnici, am rupt-o la fugă. Când am ajuns aproape de casă, Vrăciul stătea în cadrul ușii din spate, cu toiagul în mână. Îl auzise pe duh și venise să vadă ce se întâmpla.

— Ești teafăr, băiete? îmi strigă el, de departe.

— Da, i-am răspuns în același mod. Duhul era furios, dar nu știu de ce. Acum s-a potolit, totuși.

Cu un semn din cap, Vrăciul a intrat din nou în casă, lăsându-și toiagul după ușă.

Când am intrat și eu în bucătărie, el stătea cu spatele la foc, încălzindu-și picioarele. Am scos plicul din buzunar.

— Am găsit un străin, jos, la răscruce, îmbrăcat ca un vraci, i-am povestit eu, întinzându-i scrisoarea. Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar mi-a cerut să-ți dau asta...

Vraciul făcu iute un pas înainte și-mi smulse scrisoarea din mână. Numai decât, lumânarea de pe masă începu să pâlpeie, focul se stinse în vatră și o neașteptată pală de frig umplu bucătăria — toate semnele că duhului încă nu-i trecuse supărarea. Alice păru speriată și aproape căzu de pe scăunel. Însă Vraciul, cu ochii holbați, desfăcu plicul și începu să citească.

La sfârșit, se încruntă și toată fruntea i se încreți de îngrijorare. Murmurând ceva cu voce foarte scăzută, azvârli scrisoarea în foc, unde fu cuprinsă imediat de flăcări, chircindu-se și înnegrindu-se înainte de a cădea, scrum, în spatele grătarului. M-am uitat la el, uluit. Chipul îi era schimonosit de furie și tremura din cap până-n picioare.

— O să plecăm la casa mea din Anglezarke, mâine, dis-de-diminează, mai înainte să se strice vremea de tot, anunță el, aspru, uitându-se țintă la Alice, dar tu o să vii cu noi doar o bucată de drum, fato. O să te lăsăm lângă Adlington.

— Adlington? am zis eu. Acolo unde locuiește acum fratele dumitale, Andrew, nu-i așa?

— Da, băiete, așa e, dar ea n-o să stea acolo. La marginea târgului, se află un fermier și nevasta lui, care, după socotelile mele, îmi sunt puțin datori. Au avut mai mulți fii, dar le-au murit toți, în afară de unul. Apoi, ca tragedia să fie mai mare, singura lor fiică le-a murit înecată. Băiatul care le-a rămas e acum mai mult plecat de acasă, la lucru — căci, deși sănătatea mamei sale e din ce în ce mai șubredă, o poate scoate la capăt, cu puțin ajutor. Așadar, fato, acolo va fi noua ta casă.

Alice se uită la Vraci, cu ochii mari de uimire.

— Noua mea casă? Nu-i drept! exclamă ea. De ce nu pot să stau și eu cu voi? N-am făcut tot ce mi-ai spus dumneata?

Alice nu călcase niciodată strâmb din toamnă, de când Vraciul îi îngăduise să locuiască împreună cu noi, la Chipenden. Își plătise găzduirea făcând copii la unele cărți din biblioteca Vraciului și împărtășindu-mi multe dintre lucrurile pe care le învățase de la mătușa ei, vrăjitoarea Osoasa Lizzie, ca eu să le notez și să-mi sporesc cunoștințele despre vrăjitorie.

— Ba da, fato, ai făcut ce ți-am cerut și, în această privință, n-am de ce mă plânde, zise Vraciul. Însă nu asta e

problema. Pregătirea pentru a deveni un vraci este o treabă anevoioasă: ultimul lucru de care are nevoie Tom este să fie smintit de la învățătură de o fată ca tine. În viața unui vraci nu e loc pentru o femeie. De fapt, acesta este într-adevăr singurul lucru pe care-l avem noi în comun cu preoții.

— Dar de unde ți-a venit ideea asta, așa, dintr-odată? Eu l-am ajutat pe Tom, nu l-am smintit de la învățătură! protestă Alice. Și nici c-aș fi putut munci mai cu râvnă. Ți-a scris cineva să-ți spună că-i pe dos de cum credeai? întrebă ea, mânioasă, arătând către focul din vatră, unde căzuse scrisoarea arsă.

— Ce? întrebă Vraciul, ridicându-și sprâncenele a mirare, dar apoi își dădu seama repede la ce se referea. Nu, bineînțeles că nu. Cât privește corespondența mea privată, nu-i treaba ta. Oricum, eu am luat o hotărâre, zise el, țintuind-o cu o privire grea. Așa că n-avem ce mai discuta. O să începi o viață nouă. Este o șansă la fel de bună ca oricare alta să-ți găsești locul potrivit în lumea asta, fato. Și va fi, de altfel, și ultima ta șansă!

Fără vreun cuvânt sau măcar o privire către mine, Alice se întoarse cu spatele și urcă apăsând scara până în dormitor. M-am ridicat și-am dat să mă duc după ea,

ca să-i spun câteva cuvinte de mângâiere, dar Vraciul m-a chemat înapoi.

— Tu rămâi aici, băiete! Trebuie să stăm puțin de vorbă, înainte să te duci sus, așa că ia loc!

I-am dat ascultare și m-am așezat, din nou, la gura sobei.

— Nimic din ceea ce mi-ai putea spune n-o să mă facă să mă răzgândesc! Înțelege asta acum și o să ușurezi situația, începu Vraciul.

— Se prea poate, am zis eu, dar erau și alte moduri de a i-o spune. Chiar nu puteai să-i dai vestea cu un pic mai multă blândețe?

— Mi-au picat pe cap mai multe lucruri pentru care să-mi fac griji decât sentimentele unei fete, răspunse Vraciul.

Nu era chip să-l contrazici când se afla într-o astfel de dispoziție, așa că nu mi-am mai răcit gura de pomană. Nu-mi plăcea, dar n-aveam ce-i face. Știam că magistrul meu luase cu multe săptămâni în urmă hotărârea să o trimită pe Alice în altă parte și că nu avea de gând să și-o schimbe acum. Eu, unul, oricum nu pricepeam de ce trebuia să mergem la Anglezarke. Și de ce trebuia să plecăm acum, așa, deodată? Să fi avut legătură cu străinul și cu ce îi scrisese el în

scrisoare? Și duhul domestic se purtase foarte ciudat. Să fi fost pentru că aduceam scrisoarea aceea?

— Străinul a zis că te așteaptă la Anglezarke, mi-am dat eu frâu liber la gură. Nu mi s-a părut prea prietenos. Cine era?

Vraciul se uită la mine și, pentru o clipă, am crezut că n-o să-mi răspundă. Apoi a clătinat din nou din cap și a mormăit ceva în barbă, înainte de a vorbi.

— Îl cheamă Morgan și a fost, cândva, ucenicul meu. Un ucenic care n-a reușit, trebuie să adaug, chiar dacă a studiat sub îndrumarea mea aproape trei ani. După cum știi, nu toți ucenicii mei au izbutit să-și încheie pregătirea. El pur și simplu n-a fost potrivit pentru meseria asta și de aceea a rămas cu ranchiună, atâta tot. Probabil că n-ai să-l vezi, când o să fim acolo, dar, dacă se întâmplă să-l întâlnești, ferește-te de el. Nu aduce decât necazuri, băiete. Acum, du-te sus, la tine: după cum am spus, o să pornim la drum devreme, mâine dimineață.

— De ce trebuie să mergem la Anglezarke pe timpul iernii? l-am întrebat. N-am putea să rămânem aici? Nu ne-ar fi mai bine în casa *asta*?

Mi se părea că plecarea n-avea niciun sens.

— Ai pus destule întrebări pentru ziua de azi! zise Vrăciul, cu iritare în glas. Dar o să-ți spun ceva să ții minte. Noi nu facem întotdeauna un lucru sau altul pentru că vrem noi să-l facem. Și dacă tu urmărești numai să-ți fie ție bine, atunci asta nu-i o îndeletnicire pentru tine. Că-ți place sau nu, oamenii au nevoie de noi acolo — mai ales când se lungesc nopțile. Este nevoie de noi, ei bine, de-aia ne ducem! Acum, treci la culcare. Să nu mai aud un cuvânt!

Nu primisem răspunsul pe care-l așteptasem, dar Vrăciul avea un motiv întemeiat pentru tot ce făcea, iar eu eram doar un ucenic și aveam o mulțime de învățat. Așadar, cu un semn spăsit din cap, m-am dus la culcare.

CAPITOLUL 2

RĂMAS-BUN DE LA CHIPENDEN

Alice stătea pe scară, în fața camerei mele, așteptându-mă. Lumânarea de lângă ea desena umbre mișcătoare pe ușă.

— Nu vreau să plec de aici, Tom, zise ea, ridicându-se în picioare. Am fost fericită aici, chiar am fost. Casa lui de iarnă ar fi fost următorul lucru bun. Moș Gregory n-a fost drept cu mine!

— Îmi pare rău, Alice, de acord cu tine, dar el a hotărât. Nu pot să fac nimic.

Vedeam că începuse să plângă, dar nu știam ce altceva să spun. Deodată, m-a prins de mâna stângă și m-a strâns cu putere.

— De ce trebuie să fie mereu așa? întrebă ea. De ce urăște atât de tare femeile și fetele?

— Cred că a suferit în tinerețe, i-am spus eu, cu blândețe. Aflasem de curând unele amănunte despre viața magistrului meu, dar până în clipa aceea le ținusem pentru mine. Uite, o să-ți povestesc ceva, Alice, dar trebuie să-mi promiți că n-ai să mai spui nimănui și că nu-i vei mărturisi niciodată Vrăciului că de la mine știi!

— Promit, șopti ea, cu ochii mari.

— Ei bine, îți amintești momentul în care era gata să te arunce în puț, când am venit de la Prieststown?

Alice încuviință, dând din cap. Magistrul meu rezolvă problemele cu vrăjitoarele rele ținându-le închise de vii în niște puțuri. Voise s-o închidă și pe Alice într-unul, nu demult, cu toate că ea n-o merita cu adevărat.

— Îți amintești ce i-am strigat eu? am întrebat-o.

— N-am putut auzi prea bine, Tom. Mă zbăteam și eram îngrozită, dar indiferent ce i-oi fi spus, a mers, fiindcă s-a răzgândit. O să-ți fiu veșnic recunoscătoare pentru asta.

— I-am adus aminte că pe Meg n-o vârase într-un puț, așa că n-ar fi trebuit să-ți faci nici ție una ca asta!

— Meg? mă întrerupse Alice. Cine e Meg? N-am mai auzit de ea până acum...

— Meg este o vrăjitoare. Am citit despre ea într-unul dintre jurnalele Vraciului. Când era el tânăr, s-a îndrăgostit de ea. Cred că ea i-a frânt inima. Ba, mai mult, încă mai trăiește, undeva, prin Anglezarke.

— Meg și mai cum?

— Meg Skelton...

— Nu! Nu se poate. Meg a venit pe-aici din țări străine, dar s-a întors acasă la ea, cu ani în urmă. Toată lumea știe asta. Era o vrăjitoare lamia și își dorea să fie din nou printre neamurile sale.

Aflasem destul de multe despre vrăjitoarele lamia, dintr-o carte din biblioteca Vraciului. Cele mai multe veneau din Grecia, unde locuise cândva și mama, iar, în starea lor naturală, se hrăneau cu sânge de om.

— Ei bine, Alice, ai dreptate când spui că nu e de baștină din Comitatul nostru, dar Vraciul spune că ea se mai află încă aici, iar eu am s-o întâlnesc în iarna asta. Din câte știu eu, n-ar fi putut să trăiască în casa asta...

— Nu fi prost, Tom. Asta nu-i prea greu de crezut, nu? Ce femeie cu mintea întreagă ar trăi cu el?

— Nu e atât de hain, Alice, i-am reamintit eu. Amândoi am trăit în aceeași casă cu el săptămâni în șir și ne-a fost destul de bine!

— Dacă Meg locuiește în casa lui de acolo, zise Alice, cu un zâmbet răutăcios pe față, să nu te mire dac-ai s-o găsești îngropată într-un puț.

I-am zâmbit și eu.

— Păi, o să aflăm când o să ajungem acolo, am zise eu.

— Nu, Tom. *Tu* o să afli. Eu o să locuiesc în altă parte. Ți amintești? Dar nu e chiar atât de rău, pentru că Adlington e aproape de Anglezarke, zise ea. Nu-i mult de mers, așa că vei putea să mă vizitezi, Tom. O să vii? O să faci asta? În felul ăsta, n-o să mai fiu atât de singură...

Cu toate că nu eram sigur că Vraciul m-ar lăsa s-o vizitez, voiam s-o fac să se simtă mai bine. Deodată, mi-am adus aminte de Andrew.

— O, și Andrew? am zis eu. El este singurul frate care i-a mai rămas Vraciului și în prezent locuiește și muncește în Adlington. Magistrul meu cu siguranță că va dori să-l vadă, din când în când, din moment ce vor sta atât de aproape. Și atunci, probabil că mă va lua și pe mine. O să ne facem apariția prin sat toată ziua bună ziua, sunt convins, așa că o să am o mulțime de prilejuri să te văd.

Alice mi-a zâmbit și mi-a dat drumul la mână.

— Atunci, ai grijă s-o faci, Tom. Eu o să te aștept. Nu mă lăsa să aștept degeaba. Și îți mulțumesc pentru că mi-ai povestit toată treaba aia despre Moș Gregory. Îndrăgostit de o vrăjitoare, ai? Cine ar fi bănuț ce zace în el?

Cu acestea, își luă lumânarea de jos și urcă scările. Într-adevăr, avea să-mi lipsească Alice, dar să născocesc vreun pretext ca s-o văd probabil că avea să fie mai greu decât o lăsasem să creadă. Vraciul mai mult ca sigur n-avea să fie de acord. Nu avea prea multă răbdare cu fetele și mă prevenise în mai multe rânduri să fiu cu băgare de seamă față de ele. Îi povestisem destule lui Alice despre magistrul meu, poate chiar prea multe, dar mai erau o grămadă de taine în viața Vraciului, nu numai Meg. Avusese o legătură și cu o altă femeie, Emily Burns, care la acea vreme era deja logodită cu celălalt frate al lui. Fratele acela era mort acum, dar scandalul de atunci vârase discordia în familia sa, provocând o mulțime de necazuri. Despre Emily se presupunea că trăiește, de asemenea, undeva lângă Anglezarke. Întotdeauna o poveste are două fețe și nu puteam să-l judec pe Vraci până ce nu aflam mai multe; totuși, erau de două ori mai multe femei decât

au vreodată majoritatea bărbaților din Comitat în toată viața lor — Vraciul trăise ceva, nu glumă!

Am intrat în odaia mea și am pus lumânarea pe măsuta de lângă pat. Pe peretele de la picioarele sale erau scrise o mulțime de nume, scrijelite de către foștii ucenici. Unii își încheiaseră cu succes pregătirea cu Vraciul: numele lui Bill Arkwright figura și el acolo, în colțul din stânga, sus. El fusese ucenic al Vraciului înaintea mea. Mulți cedaseră și nu-și mai duseseră pregătirea până la capăt. Unii chiar muriseră. Numele lui Billy Bradley era în celălalt colț. Și el fusese ucenic înaintea mea, dar făcuse o greșală și se alesese cu degetele mușcate de un duh rău. Billy murise din pricina șocului și a pierderii de sânge.

Am studiat cu atenție peretele, în seara aceea. Din câte știam eu, toți cei care stătuseră vreodată în acea odaie își scriseseră numele pe perete, inclusiv eu. Numele meu era foarte mic, pentru că nu mai rămăsese prea mult loc, dar era. Totuși, după cum puteam vedea, un nume lipsea. Am cercetat peretele cu grijă, ca să fiu sigur, dar am avut dreptate: nu era scris niciun „Morgan”. De ce oare? Vraciul recunoscuse că fusese ucenicul lui, și atunci de ce nu-și adăugase și el numele acolo?

Prin ce era Morgan atât de diferit?

În dimineața următoare, după o gustare în grabă, ne-am făcut bagajele și ne-am pregătit de plecare. Chiar înainte să ieșim din casă, m-am strecurat înapoi în bucătărie, ca să-mi iau la revedere de la duhul domestic al Vraciului.

— Îți mulțumesc pentru toate mesele pe care mi le-ai pregătit, am zis eu cu glas tare, în gol.

Nu eram sigur că Vraciul ar fi fost încântat de faptul că eu făcusem un drum special până la bucătărie ca să spun mulțumesc: întotdeauna susținea că nu trebuie să fii prea apropiat de „ajutorul tocmit”.

În orice caz, am fost sigur că duhul mi-a apreciat lauda, pentru că, îndată ce-am terminat de vorbit, l-am auzit torcând ca o pisică sub masa de la bucătărie, dar atât de tare, că toate oalele și tigăile au început să zângănească. Duhul era invizibil, în cea mai mare parte a timpului, dar uneori se arăta sub forma unui uriaș motan portocaliu.

Am șovăit, adunându-mi curajul, și-am vorbit din nou. Nu știam cum va reacționa duhul la ceea ce aveam să-i spun.

— Îmi pare rău dacă te-am enervat aseară. Nu făceam decât ce mi se ceruse. Scrisoarea te-a supărat?

Duhul nu era în stare să vorbească, așa că nu mă așteptam să primesc un răspuns în cuvinte. Îi pusesem

întrebarea numai din instinct. Din sentimentul că așa trebuia să procedez.

Deodată, o pală de vânt coborî pe horn în cămin. Am simțit un slab miros de funingine, și apoi o foaie de hârtie zbură de după grătar și ateriză pe covorașul din fața vetrei. M-am apropiat și am ridicat-o de jos. Era arsă pe la colțuri și o parte din ea s-a fărâmițat în mâinile mele, dar am înțeles că era ceea ce mai rămăsese din scrisoarea pe care o adusesem de la Morgan.

Se mai vedeau câteva cuvinte pe acel petic scorojit de hârtie și m-am uitat câteva clipe lung la ele, înainte de a putea citi:

„Dă-mi ce îmi aparține sau o să te fac să regreti ziua-n care te-ai născut. Poți să începi prin...”

Asta era tot, dar mi-a fost de-ajuns să pricep că Morgan îl amenința pe magistrul meu. Însă care să fi fost pricina? Îi luase Vraciul ceva lui Morgan? Ceva care, de drept, îi aparținea lui? Nu puteam crede că Vraciul ar fi furat. Nu era în firea lui. Era cu totul absurd.

Șirul gândurilor mi-a fost întrerupt de strigătul Vraciului, de la ușa din față.

— Hai odată, băiete! Ce faci? Nu mai tândăli! N-avem toată ziua la dispoziție!

Am mototolit hârtia și-am aruncat-o înapoi în vatră, mi-am luat toiagul și am alergat la ușă. Alice era deja afară, dar Vraciul era în prag, măsurându-mă bănuitor din ochi, cu doi saci de călătorie la picioare. Nu ne luaserăm prea multe lucruri, totuși eu trebuia să îi car pe amândoi.

Între timp, Vraciul îmi dăruise un sac al meu, cu toate că, deocamdată, n-aveam prea multe de pus în el. Tot ce conținea se reducea la un lanț de argint, pe care-l primisem de la mama, o cutie cu iască și un amnar — cadoul pe care mi-l dăduse tata când plecasem de acasă —, caietele mele și câteva haine. Multe dintre șosetele mele fuseseră cârpite îndelung ca să mai fie bune de purtat, dar Vraciul îmi cumpărase o haină nouă de iarnă, din piele de oaie, foarte călduroasă, pe care o îmbrăcasem pe sub pelerină. Aveam și un toiag al meu — unul nou, pe care magistrul meu mi-l cioplise cu mâna lui dintr-un lemn de scoruș-de-munte, cel mai bun împotriva majorității vrăjitoarelor.

Vraciul, cu toată părerea lui proastă despre Alice, fusese mărinimos în privința îmbrăcăminteii. Îi cumpărase

și ei o haină nouă de iarnă, una din lână neagră, care îi ajungea aproape până la glezne și care avea și glugă, ca să nu-i înghețe urechile.

Frigul nu părea să-l deranjeze pe Vraci, care purta aceeași pelerină cu glugă pe care o purtase și-n primăvară, și peste vară. N-o dusesese strălucit cu sănătatea în ultimele luni, dar acum părea pe deplin refăcut și puternic ca-n zilele lui bune.

Vraciul încuie ușa din fața casei, cătă spre soarele de iarnă și porni la drum, cu pași îndârjiți. Am ridicat sacii în spinare și l-am urmat, mergând cât puteam eu de repede, iar Alice se ținu după mine.

— Ah, apropo, băiete! îmi strigă Vraciul peste umăr. O să trecem pe la ferma tatălui tău, în drumul nostru spre miazăzi. Îmi mai datorează încă zece guinee, restul de plată pentru ucenicia ta!

Fusesem trist că părăseam Chipendenul. Prinsesem drag de casa și de grădinile de acolo și mă mâhnise gândul că Alice și cu mine urma să ne despărțim. Dar iată că mi se oferea prilejul de a-i vedea pe mama și pe tata. Și atunci, cu inima tresăltând de bucurie, am căpătat o nouă vigoare în pașii mei. Mă duceam acasă!

CAPITOLUL 3 A C A S Ă

In timp ce ne îndreptam spre miazăzi, tot aruncam câte o privire în urmă, la dealuri. Atâta vreme mă plimbasesem pe ele, aproape de nori, încât unele mi-erău ca niște prieteni buni, în special Vârful Parlick, care era primul de lângă casa de vară a Vraciului. Dar la sfârșitul celei de-a doua zile de călătorie, uriașele dealuri dragi nu se mai vedeau decât ca o panglică subțire, purpurie, la orizont, iar eu eram foarte bucuros de noua mea haină. Petrecuserăm deja o noapte foarte chinuită, dârdâind într-un hambar fără acoperiș, și, cu toate că vântul nu mai bătea și soarele strălucea slab, mi se părea că se face tot mai frig, cu fiecare ceas.

În cele din urmă, ne apropiarăm de casă, iar nerăbdarea mea de a-mi reîntâlni familia creșu și mai mult. Abia așteptam să-l văd pe tata. La ultima mea vizită, tocmai își revenise dintr-o boală gravă, dar erau puține șanse să se mai însănătoșească pe deplin. Oricum, avusese de gând să se retragă, la începutul iernii, și să lase ferma pe mâinile fratelui meu mai mare, Jack. Însă boala precipitase lucrurile. Vrăciul o numise ferma tatălui meu, dar nu mai era a lui.

Deodată, la picioarele noastre, am zărit hambarul, curtea și casa fermei părintești, cu fuiorul de fum ieșind pe horn. Mozaicul ogoarelor care o înconjurau, cu copacii desfrunziți, arăta pustiu și înghețat, și m-am simțit și mai dornic să-mi încălzesc mâinile la focul din bucătărie.

Magistrul meu se opri în capul drumeagului care ducea spre casă.

— Ei bine, băiete, nu cred că fratele tău și nevasta lui vor fi prea bucuroși să ne vadă. Îndeletnicirea de vraci îi supără de obicei pe oameni, așa că n-o să-i învinovățim acum pe ei. Du-te numai tu și adu-mi banii, fata și cu mine o să te așteptăm aici. Nu mă îndoiesc că ți-ai dorit foarte mult să-ți mai vezi familia, dar nu zăbovi mai

mult de o oră. Cât timp o să te încălzești tu la gura focului, nouă o să ne înghețe ciolanele aici, afară!

Avea dreptate: fratele meu Jack și nevasta lui nu puteau suferi îndeletnicirea de vraci și mă preveniseră, mai demult, să nu le-o aduc la ușa lor. Așadar, i-am lăsat pe Alice și pe Vraci și am străbătut în fugă drumeagul până la fermă. Când am deschis poarta, câinii au început să latre și, de după colțul hambarului, a ieșit Jack. Nu ne aveam prea bine, de când devenisem ucenicul Vraciului, dar pentru început a părut fericit să mă vadă și un rânjet larg i-a înflorit pe față.

— Mă bucur să te văd, Tom, zise el, petrecându-și brațul pe după umerii mei.

— Și eu mă bucur să te văd, Jack. Dar tata ce mai face? am întrebat eu.

Zâmbetul se topi de pe fața fratelui meu la fel de repede precum se ivise.

— Ca să-ți spun drept, Tom, nu cred că face mai bine ca ultima oară când ai mai dat pe-aici. În unele zile, parcă îi e mai bine, dar, dimineața, de cum se scoală, atâta tușește și scuipe, că de-abia mai poate să răsuflă. E trist să-l auzi. Am vrea să-l ajutăm, dar nu putem face nimic.

Am clătinat cu amărăciune din cap.

— Bietul tata. Sunt în drum spre sud, pentru iarnă, l-am înștiințat eu, și am trecut pe aici doar ca să cer restul de bani pe care tata îi datorează Vrăciului. Mi-aș fi dorit să pot sta mai mult, dar n-am cum. Magistrul meu mă așteaptă la capătul drumeagului. Într-o oră, trebuie să plecăm mai departe.

Nu i-am pomenit de Alice. Jack știa că era nepoata unei vrăjitoare și n-o privea cu ochi buni. Își mai încrușișaseră săbiile o dată și n-aș fi vrut să se repete figura.

Fratele meu se întoarse și se uită înapoi, în lungul drumului, după care mă măsură cu privirea din cap până-n picioare.

— Ești oricum costumat ca ăia din breasla ta, zise el, cu un rânjel.

Avea dreptate. Îi lăsasem sacii lui Alice, dar cu pelerina mea neagră și cu toiagul, arătam ca o copie la scară redusă a magistrului meu.

— Îți place haina mea? l-am întrebat eu, deschindu-mi pelerina, ca s-o vadă cum trebuie.

— Pare călduroasă.

— Domnul Gregory mi-a cumpărat-o. A zis că o să am nevoie. Are o casă tocmai în Anglezarke, nu departe de Adlington. Acolo ne vom petrece iarna și e amarnic de frig prin părțile alea.

— Da, o să fie tare frig pe acolo, într-adevăr — poți să fii sigur de asta! Mai sigur decât mine. Ei, mai bine m-aș întoarce la treburile mele, zise Jack. N-o face pe mama să aștepte. A fost chiar veselă și vorbăreață astăzi. Trebuie să fi știut ea că vii.

Cu acestea, Jack porni înapoi, traversând curtea și oprindu-se la colțul hambarului, ca să-mi facă un semn cu mâna. I-am răspuns la fel și m-am îndreptat către ușa de la bucătărie. Era foarte probabil ca mama să fi știut că vin. Avea un dar al ei de a presimți lucrurile acestea. Îndeplinind rolul de moașă și de tămăduitoare, știa adesea dinainte când venea cineva să-i ceară ajutorul.

Am deschis ușa din spatele casei și am găsit-o în balan-soarul ei, lângă cămin. Draperiile erau trase, fiindcă suporta greu lumina soarelui. Când am intrat în bucătărie, mi-a zâmbit.

— Mă bucur să te văd, fiule. Întâi de toate, vino încoace și dă-mi o îmbrățișare, și apoi poți să-mi povestești ce-ai mai făcut!

M-am apropiat și ea m-a strâns în brațe. Apoi mi-am tras un scaun, la foc, lângă ea. Se întâmplaseră o mulțime de lucruri din toamnă, de când o văzusem ultima oară, dar îi trimiseseam o scrisoare lungă, povestindu-i toate

primejdiile pe care eu și magistrul meu le înfruntaserăm în ultima parte a misiunii noastre din Priesttown.

— Ai primit scrisoarea mea, mamă?

— Da, Tom, am primit-o și îmi pare nespus de rău că nu ți-am răspuns, dar a fost multă treabă de făcut pe aici și știam că vei trece pe la noi, în drumul tău spre sud. Cum se descurcă Alice?

— Până la urmă, s-a schimbat definitiv în bine, mamă, și a fost foarte fericită, cât a locuit împreună cu noi, la Chipenden, dar necazul e că Vraciul tot nu are încredere în ea. Acum mergem la casa lui de iarnă, dar Alice o să stea la o fermă din vecinătate, cu niște oameni pe care nu i-a mai văzut vreodată.

— Poate că ți se pare o cruzime, răspunse mama, dar sunt sigură că domnul Gregory știe ce face. Totul e spre binele vostru, al tuturor. Cât despre Anglezarke, să ai grijă pe acolo, fiule! Este un ținut sălbatic și pustiu. Și eu cred că Alice a fost expediată cam cu nepăsare.

— Jack mi-a spus despre tata. Este atât de grav cum te așteptai tu, mamă? am întrebat.

Ultima oară când o văzusem, își ascunsese temerile față de Jack, dar mie îmi dăduse de înțeles că viața tatălui meu se apropia de sfârșit.

— Nădăjduiesc că a mai căpătat un strop de putere. O să aibă nevoie de îngrijiri foarte atente, ca să treacă de iarna asta, despre care bănuiesc că va fi mai grea decât oricare dintre cele pe care le-am apucat de când am venit în Comitat. Acum e în odaia lui și doarme. O să te duc sus, să-l vezi, peste vreo câteva minute.

— Jack pare mult mai vesel, totuși, am zis eu, încercând să înviorez atmosfera. Probabil s-a obișnuit cu gândul de a avea un vraci în familie.

Mama zâmbi larg.

— Așa ar trebui, dar eu bănuiesc că veselia lui e mai degrabă legată de faptul că Ellie așteaptă iarăși un copil, și o să fie un băiat, de astă dată — sunt sigură de asta. Jack și-a dorit dintotdeauna un fiu. Cineva care să moștenească ferma, într-o bună zi.

M-am bucurat pentru Jack. Mama nu greșea nicio dată în previziuni din astea. Atunci mi-am dat seama că era multă liniște în casă. Parcă prea multă.

— Unde este Ellie? am întrebat.

— Îmi pare rău, Tom, dar n-ai ales bine ziua de vizită. Aproape în fiecare miercuri se duce pe la mama și tatăl ei, luând-o și pe micuța Mary cu ea. O, dac-ai vedea-o pe fetița acum! E bine dezvoltată, pentru cele opt luni ale

sale, și merge în patru labe atât de repede, că-ți trebuie și-o pereche de ochi la spate ca s-o supraveghezi! Oricum, știu că magistrul tău te așteaptă și e cam frig afară, așa că hai să mergem sus, să-l vezi pe tatăl tău.

Tata dormea adânc, dar avea patru perne la spate, așa încât aproape că ședea în capul oaselor.

— Respiră mai ușor în poziția asta, zise mama. Încă mai are congestie pulmonară.

Tata respira zgomotos; fața îi era cenușie și pe frunte îi strălucea un șir de broboane de nădușeală. Fără îndoială că arăta într-adevăr foarte rău — mai curând o umbră a bărbatului puternic și înfloritor care, odinioară, conducea ferma de unul singur, ca tată iubitor a șapte fii ce era.

— Uite, Tom, știu că ți-ar plăcea să-i spui vreo două vorbe, dar n-a dormit deloc noaptea trecută. Ar fi mai bine dacă nu l-am trezi acum. Ce zici?

— Firește, mamă, am încuviințat eu, dar îmi părea rău că nu puteam vorbi cu tata. Era atât de bolnav și știam că s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

— Bine, atunci, dă-i numai o sărutare, fiule, și să-l lăsăm în somnul său...

Am făcut ochii mari la mama. Nu-mi puteam aminti ultima oară când îl sărutasem pe tata. O bătaie ușoară

pe umăr sau o strângere rapidă de mână, asta era tot, de obicei.

— Haide, Tom, sărută-l pe frunte, stăruie mama. Și urează-i sănătate. O fi el adormit, dar o parte din el tot o să audă ce-i spui și-o să-l facă să se simtă bine.

M-am uitat lung la mama și ochii ni s-au întâlnit. Avea o privire de fier și am simțit tăria voinței sale. Atunci, am făcut întocmai cum îmi ceruse. M-am aplecat peste pat și l-am sărutat pe tata, atingându-i ușor fruntea fierbinte și umedă. Am simțit un miros ciudat, dar nu mi-am dat seama ce putea fi. Ca un parfum de flori. Un soi de flori pe care nu l-am recunoscut.

— Fă-te bine repede, tată, i-am șoptit eu, foarte încet. O să vin din nou, în primăvară, și-o să vorbim atunci.

Gura mi s-a uscat dintr-odată și, când mi-am umezit buzele, am dat de sarea de pe fruntea lui. Mama a zâmbit trist și mi-a arătat spre ușa dormitorului.

În timp ce o urmam afară, în spatele nostru tata a început să tușească și să se înece. M-am întors îngrijorat și, în clipa aceea, a deschis ochii și s-a uitat la mine.

— Tom! Tom, chiar tu ești? a întrebat el, înainte de a fi cuprins de un alt acces de tuse.

Mama s-a strecurat repede pe lângă mine, din pragul ușii, aplecându-se îngrijorată deasupra lui, mângâindu-l blând pe frunte, până când tusea i s-a potolit.

— Tom chiar este aici, îi zise ea, dar nu trebuie să te istovești acum cu vorba.

— Muncești cu râvnă, băiete? Magistrul tău e mulțumit de tine? mă întrebă tata, dar vocea îi era firavă și dogită, de parcă îi rămăsese ceva în gât.

— Desigur, tată, i-am răspuns eu, cu un zâmbet, dar acum am plecat împreună, să petrecem iarna la casa lui din Anglezarke.

Deodată, tata păru speriat.

— Oh, mi-ar fi plăcut să nu vă duceți acolo, fiule, zise el, aruncând o privire spre mama. Se spun povești ciudate despre locurile acelea și niciuna nu-i de bine. Trebuie să fii cu ochii în patru, când umbli pe acolo. Vezi să stai pe lângă magistrul tău și să nu-i ieși nicio dată din vorbă.

— N-o să pățesc nimic, tată. Nu-ți face griji. În fiecare zi învăț mai multe.

— Sunt sigur de asta, fiule. Trebuie să mărturisesc că am avut oarecare îndoieli, când a fost să te dau în ucenicie la un vraci, dar mama ta a avut dreptate. Este o îndeletnicire grea, dar cineva trebuie s-o facă. Ea mi-a povestit despre toate isprăvile tale de până acum și sunt

cu adevărat mândru că am un fiu atât de curajos. Totuși, nu țin mai mult la unul dintre voi decât la ceilalți. Șapte fii am avut, toți niște flăcăi minunați. Îi iubesc la fel pe toți și sunt mândru de fiecare în parte, dar presimt că tu s-ar putea să te dovedești cel mai vrednic dintre ei.

I-am zâmbit și atât, neștiind ce să-i spun. Mi-a zâmbit și tata, apoi a închis ochii și, în câteva clipe, ritmul respirației sale s-a schimbat, alunecând din nou în somn. Mama mi-a făcut semn spre ușă și am ieșit amândoi din odaie.

Când ne-am așezat din nou în bucătărie, am întrebat-o pe mama despre mirosul acela ciudat.

— Acuma, dacă tot m-ai întrebat, n-o să-ți ascund adevărul, Tom, zise ea. Pe lângă faptul că ești al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, ai mai moștenit și câteva însușiri de la mine. Amândoi putem simți așa-numitele „prevestiri ale morții”. Ei, mirosul pe care l-ai simțit tu e un semn că moartea s-a apropiat...

Am simțit că mi se pune un nod în gât și lacrimile au început să-mi joace în ochi. Numaidecât, mama a venit spre mine, petrecându-și brațul pe după umerii mei.

— O, Tom, încearcă să nu te mâhnești. Asta nu înseamnă neapărat că tatăl tău va muri peste o

săptămână, peste o lună sau chiar peste un an. Dar, cu cât mai puternic este mirosul, cu atât mai aproape este moartea. Când cineva se însănătoșește pe deplin, mirosul dispare. La fel e și cu tatăl tău. În unele zile, mirosul abia se mai simte. Eu fac tot ce pot pentru el și încă mai există speranță. În orice caz, asta este; ți-am spus și uite așa ai mai învățat ceva.

— Mulțumesc, mamă, am zis eu, cu tristețe, pregătindu-mă de plecare.

— Ei, acum nu te grăbi să pleci în starea asta, zise mama, cu glas blând și mângâietor. Mai stai puțin, aici, lângă foc, până fac eu niște sendvișuri s-aveți pe drum.

I-am dat ascultare, iar ea a pregătit repede un pachet cu sendvișuri cu șuncă și carne de pui, pentru noi trei.

— N-am uitat nimic? întrebă ea, când îmi întinse pachetul.

— Banii domnului Gregory! am răspuns eu.

Îmi ieșiseră cu desăvârșire din minte.

— Așteaptă aici, Tom, zise ea. Numai cât mă duc sus, în camera mea, să ți-i aduc.

Prin „camera mea” nu se referea la dormitorul pe care îl împărțea cu tata, ci la odaia încuiată de lângă podul casei, unde-și ținea lucrurile ei. Eu intrasem acolo o singură dată de când învățasem să merg, și

anume atunci când îmi dăruise lanțul ei de argint. Nimeni altcineva nu pășise vreodată înăuntru. Nici măcar tata.

Erau o mulțime de scrinuri și de cufere acolo, dar n-aveam nicio idee despre ce ar fi putut conține. Din ceea ce tocmai spusese mama, se părea că erau și bani acolo. Din banii mamei se cumpăraseră, de pildă, ferma pe care o aveam noi. Ea îi adusese, din țara ei de baștină, Grecia.

Când mi-am luat rămas-bun de la mama, pe lângă pachetul cu șendvișuri mi-a mai pus în palmă și cele zece guinee. Când și-a ridicat privirile, am citit îngrijorare în ochii ei.

— O să fie o iarnă lungă, aspră și crudă, fiule. Toate semnele o arată. Rândunelele și-au luat zborul spre miazăzi cu aproape o lună mai devreme decât de obicei, iar prima brumă a picat pe când trandafirii mei mai erau încă în floare — ceva ce n-am mai văzut până acum. O să fie greu de tot și nu cred că vreunii dintre noi vom ieși neatinși din iarna asta. Și nici că se putea un loc mai nefericit de a o petrece ca Anglezarke. Tatăl tău și-a făcut griji pentru tine, fiule, la fel și eu. Și sfaturile lui sunt bune. Așadar, ține minte cuvintele mele. Nu există nicio îndoială că puterile Întunericului cresc și mai ales

în ținutul acela dospește o influență malefică deosebită. Anglezarke este locul unde, cu mult timp în urmă, au fost adorați Vechii Zei, iar, pe timpul iernii, unii dintre ei încep să se trezească din amorțire. Cel mai rău dintre toți a fost Golgoth, pe care unii îl numeau Stăpânul Iernii. Așa că ține-te aproape de magistrul tău. El este singurul prieten adevărat pe care-l ai. Trebuie să vă ajutați unul pe altul.

— Bine, dar Alice?

Mama clătină din cap.

— Poate că va fi bine, poate că nu. Vezi tu, acolo, în podișul acela pustiu și înghețat, o să fiți mai aproape de Întuneric decât în oricare alt loc din Comitat, așadar, asta va fi din nou o piatră de încercare pentru Alice. Nădăjduiesc să treacă, până la urmă, cu bine, dar nu pot prevedea rezultatul. Tu să faci cum ți-am spus. Să-ți vezi de treabă și să stai pe lângă magistrul tău. Asta contează.

Ne-am mai îmbrățișat o dată, apoi i-am spus la revedere și am plecat, străbătând din nou drumeagul dintre câmpuri.

CAPITOLUL 4 CASA DE IARNĂ

Cu cât ne apropiam de Anglezarke, cu atât vremea se burzuluia mai tare.

Începuse să plouă și vântul rece de sud-est prinsese puteri până când ajunsese să ne biciuiască drept în față, gonind pe sub norii joși și mohorâți, apăsători, atârând ca o masă de plumb deasupra capetelor noastre. Mai târziu, vântul turbă de-a dreptul, iar ploaia se prefăcu în lapoviță și zloată. Pământul deveni mocirlos sub picioarele noastre, îngreunându-ne grozav mersul. Ca să fie și mai rău, ne tot rătăceam printre mlaștinile cu păpuriș des și printre smâncurile înșelătoare, de-a fost nevoie de toate cunoștințele de orientare ale Vraciului ca să ne scoată la liman.

Dar, în dimineața celei de-a treia zi, ploaia se rări și norii se ridicară destul cât să zărim lanțul dealurilor sumbre din fața noastră.

— Iată! zise Vraciul, arătând spre zare cu toiagul său. Acolo e Anglezarke. Iar dincolo, cam la vreo patru mile mai spre sud — arătă el, în continuare — este Blackrod.

Eram prea departe ca să vedem satul. Am crezut că deslușesc vreo câteva fuioare de fum, dar se poate să fi fost doar norii.

— Cum e la Blackrod? am întrebat eu.

Magistrul meu pomenise de mai multe ori de acest sat, așa că îmi închipuisem că avea să fie locul de unde voi cumpăra proviziile noastre săptămânale.

— Nu este la fel de primitor ca la Chipenden, așa că mai bine stai departe, zise Vraciul. Oamenii sunt aspri și periculoși, și trăiesc în clanuri. Acolo m-am născut, așa că știu ce spun. Nee! Adlington este, fără discuție, o așezare mult mai drăguță și, de aici, nu mai avem mult de mers. Cam la vreo milă distanță spre nord se află ferma unde o să te lăsăm pe tine, fato, zise el, întorcându-se spre Alice. Ferma Straja Mlaștinii, așa i se spune. O să locuiești cu domnul și doamna Hurst, proprietarii.

Cam la un ceas după aceea, ajungeam la gospodăria unei ferme izolate, în apropiere de un lac întins. Când Vraciul s-a îndreptat către poartă, câinii au început să latre; peste puțin timp, stătea în curte, vorbind cu un fermier bătrân, care nu părea prea încântat să-l vadă. Cinci minute mai târziu, li se alătură și nevasta fermierului. Niciunul dintre ei nu zâmbi măcar o dată.

— N-o să fiu bine-venită aici, asta-i sigur! zise Alice, lăsându-și colțurile gurii în jos.

— Poate că n-o să fie chiar atât de rău, am zis eu, încercând să le găsec niște scuze. Nu uita că ei au pierdut o fiică. Unii oameni nu își revin niciodată dintr-o tragedie ca asta.

Pe când așteptam, m-am uitat la fermă cu mai multă atenție. Nu avea o înfățișare prea înfloritoare și majoritatea acareturilor erau părăginite. Hambarul era înclinat într-o rână și părea că următoarea furtună o să-l pună la pământ. Totul în jur arăta sinistru. Nu m-am putut opri să nu-mi fac gânduri negre și despre lacul din vecinătate. Era o întindere posomorâtă de apă plumburie, mărginită de mlaștină, în capătul îndepărtat, și cu doar câteva sălcii sfrijite pe malul apropiat. Oare acolo se înecase fiica lor? Asta însemna că, ori de

câte ori se uitau pe fereastră, soții Hurst își aminteau nenorocirea întâmplată.

După alte câteva minute, Vraciul se întoarse și ne făcu semn să venim lângă ei, drept pentru care ne-am croit drum cu greu prin glodul din curte.

— El este ucenicul meu, Tom, zise Vraciul, prezentându-mă bătrânului fermier și nevastei sale.

Am zâmbit și am spus bună ziua. Amândoi au dat din cap către mine, dar nu mi-au întors zâmbetul.

— Și ea este tânăra Alice, continuă Vraciul. Este foarte muncitoare și o să vă fie de mare ajutor prin curte. Fiți autoritari, dar buni, și n-o să vă dea bătăi de cap.

Ei o măsurară pe Alice din cap până-n picioare, dar nu ziseră nimic; după un scurt salut din cap în direcția lor și umbra unui zâmbet fugar, Alice își pironi privirile asupra pantofilor ei cu vârf ascuțit. Îmi era clar că era nefericită; șederea ei la familia Hurst nu începea foarte promițător. N-o puteam învinovăți. Cei doi arătau jalnic și deznădăjduiți, de parcă ar fi fost zdrobiți de viață. Obrazul și fruntea domnului Hurst erau brăzdate de cute adânci, care sugerau că era mai obișnuit să se încrunte decât să râdă.

— L-ați mai văzut pe Morgan, în ultima vreme? întrebă Vraciul.

La rostirea neașteptată a numelui Morgan, mi-am ridicat repede ochii și am văzut sprânceana stângă a domnului Hurst încrețindu-se și începând să se zbată. Părea foarte nervos. Poate chiar speriat. Oare era vorba despre același Morgan care îmi dăduse mie scrisoarea pentru Vraci?

— Nu, chiar deloc, răspunse doamna Hurst, posacă, fără să se uite în ochii Vraciului. Mai doarme aici, în câte o noapte, dar vine și pleacă după cum are poftă. În ultima vreme, a fost mai mult plecat.

— Când a trecut pe aici ultima oară?

— Acum vreo două săptămâni. Poate mai mult...

— Ei bine, când mai vine în vizită pe la voi, anunțați-l că aș vrea să stau de vorbă cu el. Spuneți-i să mă caute acasă.

— Bine, o să-i spunem.

— Să nu uitați. Ei, și acuma, noi o să ne vedem de drum.

Vraciul se întoarse să plece, iar eu mi-am ridicat toia-gul și cei doi saci și l-am urmat. Alice veni în fugă după mine și mă prinse de braț, silindu-mă să mă opresc.

— Nu uita ce mi-ai promis, mi-a șoptit ea la urechea stângă. Să vii să mă vezi și să nu lași să treacă mai mult de o săptămână. Mă bizui pe tine, să știi!

— O să vin să te văd, nicio grijă, i-am zis eu, adăugând un zâmbet.

Cu acestea, se întoarse înapoi la cei doi Hurst și i-am urmărit cu privirea pe toți trei intrând în curtea fermei. Chiar îmi părea rău pentru Alice, dar n-aveam ce face.

Lăsând în urmă ferma Straja Mlaștinii, i-am mărturisit Vrăciului ce mă frământa.

— Nu păreau prea încântați s-o primească pe Alice la ei, am zis eu, așteptându-mă ca el să mă contrazică.

Spre stupoarea mea, fu de acord cu mine.

— Da, e adevărat, n-au fost deloc încântați. Dar n-au prea avut cum să se împotrivescă. Vezi tu, Hurst îmi datorează o sumă frumoasă. În două rânduri le-am curățat casa de niște duhuri care le făceau necazuri. Și încă n-am primit niciun sfanț pentru osteneala mea. Iar eu m-am învoit să le anulez datoria, dacă o primesc pe Alice la ei.

Nu-mi puteam crede urechilor.

— Dar nu-i drept față de Alice! am zis eu. S-ar putea să se poarte foarte urât cu ea.

— Fata aceea își poate purta și singură de grijă, după cum bine știi, zise el, cu un zâmbet răutăcios. De altfel, fără îndoială că nu vei fi în stare să te ții departe de ea și vei trece, din când în când pe acolo, să vezi cum o mai duce.

Când am deschis gura să protestez, rânjetul Vraciului se lăbărță atât de mult, încât căpătă înfățișarea unui lup flămând care-și deschide fălcile ca să apuce capul prăzii.

— Ei, n-am dreptate?

Am dat din cap.

— Așa m-am gândit și eu, băiete. Am început să te cunosc destul de bine. Așa că nu-ți face prea multe griji pentru fată. Mai bine ai grijă de tine. Se pare c-o să fie o iarnă grea. Una care o să ne pună la încercare până la ultimul strop de putere din noi. Anglezarke nu este un loc pentru cei nevolnici și slabi de inimă!

Mai era ceva care mă nedumerea, așa că m-am hotărât să-i spun tot ce aveam în gușă.

— Te-am auzit întrebându-i pe soții Hurst despre cineva pe nume Morgan, am început eu. Este același Morgan care ți-a trimis scrisoarea?

— Ei, sper din toată inima să nu fie doi, băiete! Unul înseamnă și-așa destulă bătaie de cap.

— Vasăzică, uneori stă la ferma celor doi Hurst?

— Așa face, băiete, ceea ce este de înțeles, având în vedere că este fiul lor.

— Ai trimis-o pe Alice să stea cu părinții lui Morgan! am exclamat eu, uluit.

— Da. Și știu ce fac, așa că destul cu întrebările. Hai să ne vedem de drumul nostru. E musai să ajungem la țintă mai înainte de căderea serii.

Din prima clipă în care le-am văzut mai de aproape, îmi plăcuse înfățișarea dealurilor care împrejmuiiau Chipendenul, dar cele de la Anglezarke erau cumva diferite. N-aș fi putut spune exact de ce, dar cu cât ne apropiam, cu atât deveneam mai posac.

Poate că mi se trăgea de la faptul că vedeam aceste locuri la sfârșitul anului, când era vreme urâtă și iarna bătea la ușă. Sau poate că era tocmai din pricina întunecatului podiș cu lanțul său de dealuri pietroase și aride, ridicându-se înaintea mea ca o dihanie uriașă și greoaie, cu norii învăluindu-i ca un giulgiu crestele sale sumbre. Cel mai probabil, era din cauză că toată lumea mi-l vorbise de rău și-mi spusese cât de aspră urma să fie iarna aici. Indiferent de motiv, m-am simțit și mai abătut când am dat cu ochii de casa Vraciului, sinistra locuință în care aveam să-mi petrec următoarele câteva luni.

Ne-am îndreptat spre ea ținându-ne de firul apei unui pârâu, înaintând către izvoarele sale, urcând prin ceea ce Vraciul numea „defileu” — un soi de ravenă în platoul muntos, o vale adâncă și îngustă, cu pante

abrupte de o parte și de alta. La început, pantele acestea erau doar grohotiș, dar pietroaielor prăvălite le-au luat curând locul peticele de iarbă deasă și stâncile golașe, iar pereții întunecați ai defileului păreau să se unească deasupra capetelor noastre.

După vreo douăzeci de minute, defileul cotea la stânga, după care îți răsărea deodată înaintea ochilor casa Vraciului, lipită cu spatele de stânca din dreapta noastră. Tata spunea mereu că prima impresie pe care ți-o faci despre ceva este aproape întotdeauna cea corectă, așa că ultimul fior de curaj îmi pieri ca un fum. Era după-amiaza târziu și lumina deja începuse să se cearnă, așa că a fost mai presus de voința mea. Casa era mai mare și mai impunătoare decât cea de la Chipenden, dar era construită dintr-o piatră mai întunecată, care îi dădea o înfățișare deosebit de lugubră. Pe lângă aceasta, ferestrele erau mici, ceea ce, împreună cu faptul că sălașul fusese clădit într-un defileu, cu siguranță îi făceau odăile foarte întunecoase. Era una dintre cele mai neprimitoare locuințe pe care le văzusem până atunci în viața mea.

Totuși, cel mai rău lucru era că nu avea nicio grădină. Cum am mai spus, era lipită de stânca din spatele ei; în față, după vreo cinci sau șase pași, ajungeai la malul

pârâului, care nu era prea larg, dar părea foarte adânc și foarte rece. Dacă mai făceai vreo treizeci de pași, cu pietricelele scrâșnindu-ți sub tălpi, dădeai cu nasul de stânca de vizavi. Asta dacă reușeai să treci pârâul, călcând pe alunecoasele pietre de sprijin fără să cazi în el.

Nu se vedea niciun fuior de fum ieșind pe horn, ceea ce dădea de înțeles că nu vom avea parte de un foc de bun venit. Acasă, la Chipenden, duhul domestic al Vraciului întotdeauna știa când ne întorceam și nu numai că toată casa ar fi fost deja încălzită, dar o mâncare fierbinte, aburindă, ne-ar fi așteptat pe masa din bucătărie.

Sus, la mare înălțime, pereții defileului păreau să se întâlnească deasupra casei, unde se mai vedea doar o fâșie îngustă de cer. M-am înfiorat, pentru că în defileu era chiar mai frig decât fusese pe pantele mai joase ale podișului și mi-am dat seama că, acolo, chiar și în timpul verii, soarele nu se arăta mai mult de o oră pe zi. Asta m-a făcut să apreciez și mai mult ce avusesem la Chipenden: păduri, pajiști, dealuri înalte și cer vast deasupra capului. De acolo priveam în jos spre lume; aici eram ca prinși într-un puț lung, adânc și îngust.

Am aruncat o privire neliniștită spre crestele negre ale defileului, acolo unde întâlneau cerul. Oricine sau

orice ar fi putut sta la pândă acolo, urmărindu-ne fără ca noi să ne dăm seama.

— Ei bine, băiete, am ajuns. Aceasta este casa mea de iarnă. Avem multe de făcut: oboșiți sau nu, trebuie să ne-apucăm de treabă!

Mai mult năpustindu-se decât mergând spre ușa de la intrare, Vraciul ocoli casa, spre o mică porțiune de teren pavat cu dale de piatră, din spate. La trei pași de ușa din spate, se înălța stânca pe care picura apa, împodobind-o cu țurțuri ca dinții unui balaur din poveștile pe care obișnuia să mi le spună unchiul meu.

Bineînțeles, într-o gură scuipând flăcări, dinții aceia s-ar fi prefăcut în abur cât ai clipi; în acest cotlon înghețat din spatele casei, țurțurii rezistau cea mai mare parte a anului și, odată cu venirea zăpezii, n-am mai fi scăpat de ei până târziu, în primăvară.

— Întotdeauna aici folosim ușa din spate, băiete, zise Vraciul, scoțând din buzunar cheia pe care fratele său Andrew, lăcătușul, o meșterise special pentru el.

Deschidea majoritatea ușilor, dacă încuietoearea nu era foarte complicată. Aveam și eu o cheie asemănătoare și nu o dată mi se dovedise foarte folositoare.

Cheia se înțepeni în broască și, când o împinse s-o deschidă, ușa păru să se împotrivescă. Odată înăuntru,

am fost copleșit de cât de întuneric era, dar Vraciul își sprijini toiagul de perete, scoase o lumânare din sacul său și o aprinse.

— Pune sacii de călătorie acolo, zise el, arătându-mi către un raft scund, lângă ușa din spate.

I-am dat ascultare și apoi mi-am lăsat toiagul în colț, lângă al Vraciului, după care l-am urmat în casă.

Mama ar fi rămas fără grai văzând în ce hal arăta bucătăria. Acum nu mai aveam nicio îndoială că aici nu mai era niciun duh domestic care să se ocupe de gospodărie. Era limpede că nimeni nu venise să vadă de casă, de când o părăsise Vraciul, la sfârșitul iernii trecute. Praful se așternuse pe toate obiectele și de tavan atârnav pânze lungi de păianjen. În spălătorul de vase era o grămadă mare de farfurii murdare și pe masă zăcea o jumătate de pâine, înverzită de mucegai. În plus, se simțea un vag miros dulceag, neplăcut, de parcă într-un colț întunecat putrezea ceva, cu încetul. Lângă foc era un balansoar asemănător cu al mamei de acasă, de la ferma noastră. Pe spătarul său era așezat un șal cafeniu, care arăta foarte jegos. M-am întrebat al cui putea fi.

— Ei bine, băiete, zise Vraciul, să trecem la treabă. O să începem cu încălzirea bătrânei case, până sus. Când terminăm, ne-apucăm de curățenie.

Lângă casă era un șopron mare de lemn, ticsit cu cărbune. N-am vrut să mă gândesc cum fusese adus atâta mangal până în inima defileului. La Chipenden eram trimis eu după proviziile săptămânale, dar speram în secret că aducerea sacilor cu cărbuni nu va fi una dintre sarcinile mele de aici.

Am găsit două coșuri mari de cărbune, pe care le-am umplut amândoi și le-am adus înapoi în bucătărie.

— Știi cum s-aprinzi un foc de cărbuni? întrebă Vraciul.

Am încuviințat cu un semn din cap. Iarna, acasă la mine, la fermă, prima mea misiune, dimineața, era să aprind focul în bucătărie.

— Atunci e bine, zise Vraciul. Te ocupi de asta de aici, iar eu o să mă îngrijesc de cel din salon. Sunt treisprezece sobe în această casă veche, dar dacă aprindem șase, o să fie de-ajuns să înceapă să încălzească lucrurile pe aici.

După vreo oră, izbutiserăm să aprindem cele șase focuri: unul în bucătărie, unul în salon, unul în ceea ce Vraciul numea „camera sa de lucru”, care se afla la parter, și câte unul în fiecare dintre cele trei dormitoare de la primul etaj. Mai erau alte șapte dormitoare, inclusiv o mansardă, dar nu ne-am ostenit să facem focul și-n ele.

— Bine, băiete, iată un bun început, zise Vraciul. Acum o să mergem să aducem niște apă.

Cărând fiecare câte un urcior mare de pământ, am ieșit din nou afară, pe ușa din spate, și am dat ocol casei până în față, de unde Vraciul m-a condus spre pârau. Apa era într-adevăr adâncă, așa cum apreciasem eu, și a fost ușor să ne umplem urcioarele; și era rece și atât de limpede, încât se vedeau pietrele de pe fund. Era un pârau liniștit — abia de scotea un murmur pe drumul lui prin defileu.

Tocmai în clipa în care terminasem de umplut urciorul meu, am simțit o mișcare undeva, sus. N-am putut vedea propriu-zis nimic; a fost mai mult senzația că suntem urmăriți și, când mi-am ridicat privirile spre locul unde vârful stâncii întunecate se contura pe cerul plumburiu, n-am zărit nimic.

— Nu te uita în sus, băiete, șuieră Vraciul, cu o enervare înăbușită în glas. Nu-i da satisfacție. Prefă-te că n-ai băgat de seamă.

— Cine e? am întrebat eu, neliniștit, în timp ce-l urmam pe Vraci spre casă.

— Greu de spus. Eu nu m-am uitat, așa că nu știu sigur, zise Vraciul, oprindu-se deodată în loc și punându-și

urciorul pe pământ. Apoi a schimbat brusc subiectul. Ce părere ai de casă? întrebă el.

Tata mă învățase să spun adevărul ori de câte ori era cu puțință și știam că Vraciul nu era omul care să se simtă jignit cu una, cu două.

— Mai degrabă stau în vârful unui deal, decât ca furnica, într-o crăpătură adâncă dintre două pietre de pavaj, i-am răspuns eu. Deocamdată, îmi place mai mult casa dumitale din Chipenden.

— Și mie, băiete, și mie, zise Vraciul. Am venit aici numai pentru că așa trebuia. Suntem chiar pe muchie, aici, la hotarul Întunericului, și e un loc neplăcut să-ți petreci iarna în el. Există unele creaturi prin ținutul ăsta la care nu suport nici să mă gândesc prea mult, dar dacă noi nu le putem înfrunta, atunci cine s-o facă?

— Ce soi de creaturi? am întrebat eu, amintindu-mi ce-mi spusese mama, dar curios să văd ce avea să-mi spună Vraciul.

— O, sunt duhuri rele, vrăjitoare, stafii și spectre din belșug, iar vreo câteva sunt de un soi chiar mai rău...

— Ca Golgoth? i-am sugerat eu.

— Da, Golgoth. Am impresia că mama ta ți-a povestit totul despre el. Am dreptate?

— Mi-a pomenit de el când am anunțat-o că ne îndreptăm spre Anglezarke, dar n-a spus prea multe. Numai că, uneori, se trezește din amorțire, iarna.

— Așa face, băiete, și o să-ți îmbogățesc cunoștințele despre el cu un alt prilej, mai nimerit. Acum, uită-te la asta, zise el, arătând către hornul cel mare al șemineului, de unde un fum gros și cafeniu se ridica în văzduh prin două rânduri de burlane cilindrice. Împungea nervos cu degetul în aer spre fum. Suntem aici să ținem steagul sus, băiete!

Am căutat din ochi steagul. N-am văzut decât fumul.

— Vreau să spun că prin însuși faptul că ne aflăm aici, declarăm că teritoriul ăsta ne aparține nouă și nu Întunericului, îmi explică Vraciul. Să înfrunți Întunericul, mai ales la Anglezarke, este o treabă grea, dar este de datoria noastră și merită din plin. În orice caz, încheie el, ridicându-și urciorul, hai să mergem înăuntru și să începem să facem curat.

Pentru următoarele două ore, chiar nu mi-am văzut capul de treabă, frecând, măturând, lustruind și ieșind afară ca să scot nori de praf din covoare. În cele din urmă, după ce am spălat vasele murdare și le-am șters, Vraciul mi-a cerut să fac paturile în cele trei camere de la primul etaj.

— *Trei paturi?* am întrebat eu, crezând că poate n-am auzit bine.

— Da, băiete, trei, iar când termini, ai face bine să te duci să te speli în urechi! Dă-i drumul! Nu sta acolo cu gura căscată. Nu avem toată ziua la dispoziție.

Atunci, ridicând din umeri, am făcut cum mi s-a poruncit. Așternuturile erau umede, dar am scos cearșafurile și le-am întins să se usuce la foc. La sfârșit, rupt de oboseală, am coborât la parter. Pe când treceam prin fața scărilor ce duceau în pivniță, am auzit ceva ce mi-a zbârlit părul pe ceafă.

De jos, venea ceva care suna ca un lung suspin înfiorător, urmat aproape imediat de un țipăt stins. Am așteptat în capul scărilor, la gura întunecată, ciulind urechea, dar zgomotele nu s-au repetat. Oare mi se năzărise?

Întors în bucătărie, l-am găsit pe Vraci spălându-se pe mâini în spălătorul de vase.

— Am auzit ceva strigând din pivniță, i-am spus eu. Este o stafie?

— Nu, băiete, acum nu mai sunt stafii în casa asta — le-am izgonit eu pe toate, de ani buni. Nu, trebuie să fi fost Meg. Fără îndoială că se trezește.

Nu eram sigur că n-am înțeles greșit. Mi se spusese că am s-o întâlnesc pe Meg și știam că era o vrăjitoare

lamia care trăia pe undeva prin Anglezarke. De asemenea, chiar mă așteptasem, într-o câțva, s-o găesc locuind în casa Vraciului. Dar văzând-o părăsită și rece, îmi ieșise din minte această posibilitate. De ce ar fi dormit ea acolo, jos, într-o pivniță îngrozitor de rece? Eram curios, dar n-aveam de gând să pun întrebări într-un moment nepotrivit.

Uneori, Vraciul avea chef să răspundă și mă invita să iau loc, să-mi scot carnețelul, să-mi înmoi penița în cerneală, pregătindu-mă să scriu. Alteori, nu voia să-mi împărtășească nimic, iar acum vedeam clar expresia hotărâtă sclipind în ochii lui verzi, așa că mi-am ținut gura, cât a aprins el o lumânare.

Apoi l-am urmat, coborând scările de piatră, în pivniță. Nu eram propriu-zis speriat, pentru că el știa bine ce face, dar cu siguranță eram foarte tulburat. Niciodată nu mai întâlnisem o vrăjitoare lamia și, cu toate că citisem puțin despre ele, nu-mi puteam închipui la ce să mă aștept. Și cum de reușise ea să supraviețuiască acolo, în beznă și în frig, toată primăvara, vara și toamna? Mâncând limacși, viermi, insecte și râme, ca vrăjitoarele închise în puțurile Vraciului?

La primul cot al scărilor, am dat de o poartă cu gratii încrucișate, care ne închidea calea. În spatele ei, treptele

deveneau brusc mult mai late, încât patru persoane ar fi putut coborî una lângă alta. Nu mai văzusem niciodată niște trepte de pivniță atât de late. Nu prea departe de poartă, am zărit o ușă în zid și m-am întrebat ce-o fi în spatele ei. Vraciul a scos o cheie din buzunar și a vârat-o în încuietoarea porții. Nu era cheia pe care o folosea de obicei.

— E o încuietoare complicată? am întrebat.

— Cred și eu că este, băiete, răspuse el. Mult mai complicată decât majoritatea. Dacă o să ai vreodată nevoie de cheia asta, o găsești pe ultimul raft de sus al dulapului de cărți de lângă ușa camerei mele de lucru.

Când deschise poarta, aceasta scoase un zăngănit atât de puternic, încât păru să vibreze prin pietrele zidului în sus și în jos, de parcă toată casa ar fi fost un clopot uriaș.

— Fierul le oprește pe cele mai multe dintre ele să treacă de punctul acesta, dar, chiar dacă nu, putem auzi în caz că se întâmplă ceva și de sus, din odăile noastre. Poarta asta e mai bună ca un câine de pază.

— Cele mai multe ce? Și de ce sunt treptele atât de late? am întrebat eu.

— Toate la rândul lor, mă repezi Vraciul. Întrebările și răspunsurile pot veni și mai târziu. Mai întâi trebuie s-o vedem pe Meg.

Pe când continuam să coborâm treptele, am început să aud zgomote slabe de jos. Un geamăt și apoi ceea ce părea un râcâit slab, care mi-au sporit și mai tare încordarea. Nu mi-a luat mult să îmi dau seama că partea de sub pământ a casei era tot atât de mare ca și cea de deasupra: de fiecare dată când scările coteau, dădeam peste o ușă de lemn, îngropată în zid, și, la a treia cotitură, am ajuns la un mic palier cu trei uși.

Vraciul se opri în fața celei din mijloc și se întoarse către mine.

— Așteaptă aici, băiete, zise el. Primul lucru când se trezește, Meg face întotdeauna o scurtă criză de nervi. Va trebui să-i dăm timp să se obișnuiască și cu tine.

Cu aceste cuvinte, mi-a întins lumânarea, a răsucit cheia în broască și a pășit în întuneric, închizând ușa în urma lui.

Am rămas afară vreo zece minute și nu mă sfiesc să vă spun că era destul de înfiorător pe scările alea. Și asta în primul rând pentru că, pe măsură ce coborâserăm, frigul devenise tot mai mușcător. Apoi și pentru că puteam auzi mai multe zgomote tulburătoare venind de jos, de după următorul cot al scărilor, unde nu mai puteam vedea. Cele mai multe erau niște șoapte slabe, dar o dată am crezut că aud un mârâit

îndepărtat, ca și cum cineva sau ceva ar fi fost foarte supărat.

Apoi s-au auzit niște zgomote înăbușite din încăperea în care intrase Vraciul. Magistrul meu părea să vorbească liniștit, dar ferm, iar, la un moment dat, am auzit o femeie plângând. Nu după multă vreme, și-au coborât glasurile până la șoaptă, de parcă niciunul dintre ei nu voia să aud eu ce discutau.

În cele din urmă, ușa s-a deschis cu un scârțâit. În prag a apărut Vraciul, urmat de cineva, care a ieșit pe palier.

— Ea este Meg, a zis magistrul meu, făcând un pas în lături, ca s-o pot vedea bine. O să-ți placă, băiete. Este probabil cea mai bună bucătăreasă din întreg Comitatul.

Meg mă cercetă cu privirea din cap până-n picioare, părând uluită. M-am uitat și eu la ea, cuprins de o mare mirare. Vedeți dumneavoastră, era aproape cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată și purta pantofi cu vârful ascuțit. Când venisem prima oară la Chipenden, la prima mea lecție, Vraciul mă prevenise despre pericolul de a sta de vorbă cu fetele care purtau pantofi cu vârful ascuțit. Fie c-o știau și ele, fie că nu, îmi spusese el mie, unele dintre ele puteau fi vrăjitoare.

Eu nu ținusem atunci seama de avertismentul său și stătusem de vorbă cu Alice, care mă vârase în tot soiul de necazuri, mai înainte de a mă ajuta, tot ea, să ies teafăr din ele. Și acum, poftim! Magistrul meu își nesocotea propriul sfat! Numai că Meg nu era o fată, ci era o femeie, și toate trăsăturile chipului său — ochii, pomeții, obrajii — erau atât de fără cusur, încât nu te puteai abține să nu te zgâiești ca vițelul la poarta nouă.

Totuși, părul îi știrbea farmecul. Era argintiu, cum te aștepti să vezi la o persoană mult mai în vârstă. Nu era mai înaltă decât mine, abia de-i ajungea la umăr Vraciului. Dacă te uitai mai bine la ea, ai fi zis că dormise luni de zile în frig și umezeală — prin păr îi atârnavu câteva fire de păianjen și pe rochia ei, de un purpuriu decolorat, se zăreau pete de mucegai.

Există mai multe feluri de vrăjitoare, și umplusem pagini bune din caietul meu de notițe cu ceea ce mă învățase Vraciul despre ele. Dar am descoperit că tot ce știam despre vrăjitoarele lamia se reducea la ce citisem pe furate din cărțile găsite în biblioteca Vraciului, prin care n-ar fi trebuit să-mi bag nasul.

Vrăjitoarele lamia veniseră de peste mări, iar în țara lor de baștină se hrăneau cu sânge de om. Se știe că, în

starea lor naturală, sunt sălbatice, adică nu seamănă deloc cu oamenii și toate au corpul acoperit cu solzi și gheare groase în loc de degete. Dar, încetul cu încetul, își schimbă forma și, cu cât stau mai mult printre oameni, cu atât înfățișarea lor devine mai aproape de cea omenească. După o vreme, se transformă în ceea ce se cheamă „lamii domestice”, care arată ca femeile oamenilor, în afară de o fâșie de solzi verzi și galbeni care le acoperă toată șira spinării. Unele chiar devin vrăjitoare benigne, adică nu mai sunt rele. Oare Meg devenise bună? Să fi fost acesta un alt motiv pentru care Vraciul nu încheiase socotelile cu ea, închizând-o într-un puț, cum făcuse cu Osoasa Lizzie?

— Ei bine, Meg, zise Vraciul, el e Tom, ucenicul meu. Este un băiat bun, așa că voi doi ar trebui să vă înțelegeți bine.

Meg își întinse brațul. Am crezut că vrea să dea mâna cu mine, dar înainte ca degetele noastre să se atingă, își trase brusc mâna înapoi de parcă s-ar fi ars și o expresie îngrijorată i se ivi în ochi.

— Unde-i Billy? întrebă ea, cu vocea mătăsoasă, dar tremurată de nesiguranță. Îmi plăcea Billy.

Știam că vorbea de Billy Bradley, ucenicul Vraciului de dinaintea mea, care murise.

— Billy nu mai e, Meg, îi explică blând Vraciul. Ți-am povestit deja. Nu-ți face griji. Viața merge înainte. Va trebui să te obișnuiești cu Tom, de acum.

— Dar asta înseamnă încă un nume de ținut minte, se văită Meg, cu tristețe. Mai merită efortul, din moment ce niciunul dintre ei nu rezistă prea mult?

Meg nu s-a apucat imediat să ne gătească.

Am fost trimis să mai aduc apă de la pârau și a trebuit să mai bat de vreo zece ori drumul în sus și-n jos, până când Meg a fost, în sfârșit, mulțumită. Apoi, folosind două dintre vetrele în care aprinseserăm focul, s-a apucat să încălzească apa, dar, spre marea mea dezamăgire, am văzut că nu era pentru a pregăti cina.

L-am ajutat pe Vraci să tragă un mare cazan de fier pentru făcut baie și l-am umplut cu apă fierbinte. Era pentru Meg.

— Noi doi o să așteptăm în salon, a zis Vraciul, ca s-o lăsăm puțin pe Meg singură. A stat luni de zile jos, în pivniță, și vrea să se primenească nițel.

Am bombănit în sinea mea că, dacă magistrul meu n-ar fi încuiat-o acolo, ea ar fi putut să păstreze casa curată și încălzită pentru întoarcerea lui obișnuită de iarnă. Și, bineînțeles, asta m-a condus la o altă întrebare — de ce n-o lua Vraciul pe Meg cu el, la casa lui de vară din Chipenden?

— Acesta este salonul, a zis magistrul meu, deschizând o ușă și poftindu-mă înăuntru. Aici stăm noi de vorbă, de obicei. Aici îi primim pe oamenii care vin să ne ceară ajutorul.

Să ai un salon era o veche tradiție în Comitat. De regulă, este cea mai bună odaie din casă, cât mai elegantă îți dă mâna s-o faci, și se folosește rareori, pentru că întotdeauna este ținută curată și împodobită, gata să primească musafirii. Vraciul nu avea un salon dincolo, la Chipenden, pentru că prefera să-i țină pe oameni la distanță de casa lui. De aceea toți trebuiau să vină până la răscruce, la sălciile bătrâne, să bată clopotul și să aștepte. Aici se părea că regulile erau altele.

Acasă la mine, la fermă, nici noi nu ne bătuserăm capul cu un salon, pentru că șapte fii însemnau o familie numeroasă și, când locuiserăm toți acasă, avuse-serăm nevoie de toate odăile, ca să stăm în ele. Oricum, mama, care nu era din Comitat, credea că să ai un salon era chiar o idee prostească.

„La ce bun să ai o cameră dichisită, pe care abia dacă o folosești de câteva ori în viață?” spunea ea mereu. „Oamenii ne pot lua și așa cum suntem.”

Salonul Vraciului nu era chiar atât de dichisit, dar canapelele tocite și vechi erau confortabile, cum

păreau a fi și cele două fotolii, iar încăperea se încălzise binișor, așa că, de îndată ce m-am așezat, am început să trag la somn. Avusesem o zi lungă și merseserăm pe jos mile întregi.

Mi-am înăbușit un căscat, dar nu-l puteam păcăli pe Vraci.

— Voiam să-ți predau încă o lecție de latină, dar pentru asta ai nevoie de o minte limpede, zise el. Imediat după cină, ar fi mai bine să te duci direct la culcare, dar să te trezești devreme și să-ți repeți verbele.

Am dat din cap.

— Și încă ceva, zise magistrul meu, deschizând dulapul de vase de lângă cămin. Scoase de acolo o sticlă mare, maronie, și o întinse spre mine, ca s-o văd mai bine. Știi ce-i asta? întrebă el, ridicând sprâncenele.

Am dat din umeri, apoi am văzut eticheta de pe sticlă și am citit cu voce tare:

— Ceai de ierburi.

— Niciodată să nu ai încredere doar în eticheta de pe o sticlă, zise Vraciul. Vreau ca — primul lucru pe care să-l faci în fiecare dimineață — să torni o jumătate de deget din licoarea asta într-o cană, s-o umpli cu apă clocotită, să amesteci bine și să i-o dai lui Meg. Apoi vreau să

aștepți pe lângă ea, până când bea totul, până la ultima picătură. O să dureze ceva, pentru că îi place să-l soarbă pe îndelete, cu înghițituri mici. Aceasta va fi cea mai importantă dintre sarcinile tale zilnice. Întotdeauna să-i spui că este cana ei obișnuită de ceai de ierburi, care să-i mențină încheieturile suple și oasele puternice. Asta o face fericită.

— Ce e, de fapt? am întrebat eu.

Vraciul n-a răspuns imediat.

— După cum știi, Meg este o vrăjitoare lamia, zise el, într-un târziu, dar băutura asta o face să uite ce este. Pentru toți oamenii este periculos și supărător să-și amintească cine sunt ei cu adevărat, așa că sper că ție nu ți se va întâmpla niciodată, băiete. Și va fi deosebit de periculos pentru noi toți, dacă Meg își va aminti cine este și ce poate face ea.

— De aceea o ții în pivniță și departe de Chipenden?

— Da, ca să fie în siguranță. Și nu-i pot lăsa pe oameni să afle că ea este încă aici. Nimeni n-ar înțelege. Mai sunt câțiva, prin părțile astea de lume, care își aduc bine aminte de ce este ea în stare — chiar dacă ea, una, nu poate.

— Dar cum de poate sta fără mâncare toată vara?

— În starea de sălbăticie, vrăjitoarele lamia pot, uneori, să o ducă fără mâncare ani de-a rândul, în afară de insecte, larve sau câte un șobolan, doi. Chiar și atunci când sunt domestice, cum e Meg, să flămânzească luni în șir nu e nicio problemă. Și, în afară de faptul că o face să doarmă, o doză mai mare din licoarea asta conține și multe substanțe hrănitoare, așa că Meg nu pățește nimic rău. În orice caz, băiete, sunt sigur că o să-ți placă. Este o bucătăreasă minunată, cum o să-ți dai seama imediat, zise Vrăciul, la fel cum este și o persoană metodică și foarte ordonată. Întotdeauna își ține oalele și tigăile curate lună, ca noi, și le așază în dulapul de vase exact în locul în care îi place ei să le aibă. Și tacâmurile la fel. Întotdeauna sunt curate, în sertar, cuțitele la stânga, furculițele la dreapta.

M-am întrebat ce-ar fi zis de mizeria pe care o găsiserăm noi. Poate că de aceea Vrăciul se străduise atâta să se asigure că e totul curat și ordonat.

— Ei bine, băiete, am vorbit destul. Hai să mergem să vedem ce mai face...

După baie, fața lui Meg, frecată cu îndârjire, căpătase o culoare trandafirie sănătoasă și arăta mai tânără și mai drăguță ca niciodată și, cu tot părul ei argintiu, nu

i-ai fi dat decât jumătate din vârsta Vraciului. Acum purta o rochie curată, cafenie, de aceeași culoare cu ochii ei, încheiată la spate cu nasturi albi. N-am putut zări prea bine, dar mi s-a părut că erau făcuți din os! Nu mi-a plăcut să mă gândesc la asta. Dacă erau din os, de unde proveneau?

Spre marea mea dezamăgire, n-a gătit nimic pentru cină. Cum ar fi putut, când în casă nu era nimic de mâncare, în afară de o jumătate de pâine mucegăită?

Așadar, a trebuit să ne mulțumim cu ultima bucată de brânză pe care o luase Vraciul la el pentru călătorie. Era o brânză bună, de la noi din Comitat, cu o crustă galben-deschis, dar nu era nicicum în stare să sature trei persoane.

Ne-am așezat la masa din bucătărie, ronțâind din ea cât puteam de încet, ca să prelungim cât mai mult cina. N-am vorbit prea mult — nu mă puteam gândi decât la micul dejun de a doua zi.

— De îndată ce se luminează de ziuă, pot să mă duc eu să cumpăr provizii pentru o săptămână, i-am sugerat Vraciului. Să mă duc la Adlington sau la Blackrod?

— Ba o să te ții departe de amândouă satele astea, băiete, zise Vraciul. Mai ales de Blackrod. Adusul proviziilor este una din treburile pe care n-o să le mai

ai de făcut, cât o să stăm aici. Nu-ți mai face griji. Tot ce ai nevoie este să te culci devreme, așa că du-te în odaia ta, acum. A ta este cea care dă în fața casei — hai, du-te și trage un somn bun. Meg și cu mine mai avem câteva lucruri să ne spunem.

M-am supus și m-am dus direct la culcare. Odaia mea era mult mai mare decât cea pe care o avusesem la Chipenden, dar avea, la fel ca și cealaltă, numai un pat, un scaun și un foarte mic scrin. Dacă fereastra ar fi dat spre partea din spate, n-aș fi văzut nimic decât peretele gol de stâncă din dosul casei. Din fericire, dădea spre partea din față și, în clipa în care am ridicat geamul de jos, am putut auzi un șipot slab de la pârâul din apropiere și tânguirea vântului trecând peste acoperiș. Norii se risipiseră și o Lună plină strălucea pe boltă, revărsându-și lumina în tot defileul și răsfrângându-se în pârâu. Urma să fie o noapte rece, geroasă.

Mi-am scos capul pe fereastră, ca să văd mai bine. Luna stătea chiar în vârful stâncii din față, părând imposibil de mare. Perfect conturată pe discul ei, am văzut silueta cuiva îngenunchind pe stâncă și privind în jos. Cât ai clipi, silueta dispăru, însă nu înainte să deslușesc că purta o pelerină cu glugă!

Am rămas cu ochii ațintiți asupra stâncii vreo câteva momente, dar silueta n-a mai apărut. Să fi fost Morgan? Și dacă da, de ce ne iscodea? Oare tot Morgan fusese cel care ne urmărise când aduseserăm apă de la pârâu?

M-am dezbrăcat și m-am suit în pat. Eram obosit, totuși somnul se lăsa așteptat. Vechea casă scârțâia și trosnea pe la toate colțurile, și, la un moment dat, am auzit niște bolboroseli aproape de picioarele patului. Probabil erau doar șoarecii pe sub scândurile dușumelei, dar, fiind eu al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, este foarte posibil să fi auzit ceva cu totul diferit.

În ciuda acestora, în sfârșit am izbutit să adorm — însă m-am trezit deodată, în crucea nopții. Am rămas nemișcat și îngrijorat, întrebându-mă de ce oare mă trezisem așa de brusc. Era o beznă adâncă de nu se vedea nimic în jur, dar am simțit că era ceva în neregulă. De bună seamă că auzisem un anumit zgomot. De asta eram convins.

N-a trebuit să aștept prea mult până să-l aud din nou. Două sunete diferite, care-au început ușor, crescând treptat în putere, cu fiecare secundă. Unul era un soi de bâzâit nazal ascuțit, iar celălalt era un uruit mult mai profund, de parcă ar fi rostogolit cineva niște pietroaie uriașe pe povârnișul unui munte.

Numai că păreau să vină de undeva de sub casă, și deveniră atât de intense, că se zgâlțâiau geamurile, ba parcă și pereții începuseră să tremure și să vibreze. Mi s-a făcut frică. Dacă s-ar fi întezit, fără îndoială că întreaga casă s-ar fi prăbușit. Nu știam ce putea fi, totuși mi-a fulgerat prin minte un gând. Oare nu cumva era un cutremur, care făcea ca întregul defileu să se prăvălească peste casă?

CAPITOLUL 5 CE ZACE DEDESUBT

Cutremure mai fuseseră, dar foarte rar prin Comitat. Nimeni nu-și aducea aminte de vreunul mai serios. Totuși, casa se zgâlțâia în asemenea hal, încât eram de-a dreptul speriat. M-am îmbrăcat în grabă, mi-am tras cizmele în picioare și-am coborât la parter.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că ușa de la pivniță era deschisă. Niște zgomote slabe veneau de jos și atunci, curios, am coborât vreo două trepte. Uruitul era mai puternic acolo, și apoi am deslușit foarte clar un țipăt ascuțit, mai curând de animal decât de om.

Dar numaidecât după aceea am auzit poarta trântindu-se și o cheie răsucindu-se în broască. O lumânare a

licărit în întunericul din josul scării și apoi niște pași s-au apropiat. Pentru o secundă am înlemnit de spaimă, întrebându-mă cine să fie, dar l-am zărit curând pe Vraci.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, gândindu-mă că se înfruntase cu vreo creatură acolo, jos.

Vraciul se uită la mine cu o expresie surprinsă.

— De ce ești treaz la ora asta? întreabă el. Pleacă de aici, înapoi în pat, imediat!

— Mi s-a părut că aud pe cineva strigând după ajutor, i-am răspuns eu. Și de la ce a pornit tot vuietul de adineauri? A fost cutremur?

— Nu, băiete, n-a fost cutremur. Dar nici ceva care să te intereseze pe tine! Iar pe mine mă preocupă altceva în momentul ăsta, decât să-ți răspund ție la întrebări. O să se termine totul în câteva clipe, așa că du-te înapoi în camera ta și o să-ți povestesc totul, mâine dimineață, zise el, împingându-mă în sus pe scări și încuind ușa în urma lui.

Tonul vocii sale mi-a spus că n-avea niciun rost să stărui, așa că m-am întors în odaia mea, încă îngrijorat de modul în care casa continua să tremure și să zbârnâie.

Ei bine, casa nu s-a prăbușit și, după cum făgăduise Vraciul, totul se liniștește din nou. Am reușit să adorm, dar

m-am trezit cam cu vreo oră înainte de răsăritul soarelui și am coborât în bucătărie. Meg dormea în balansoarul ei și nu eram sigur dacă acolo fusese toată noaptea sau dacă se strecurase tiptil din odaia ei, când începuseră zgomotele. Nu sforăia propriu-zis, dar, de fiecare dată când sufla aerul din piept, scotea și un fluierat slab.

Umblând cu băgare de seamă, ca să nu fac prea mult zgomot și s-o trezesc, am mai pus niște cărbuni pe foc și, curând, acesta a început să ardă mai vioi. După aceea, m-am așezat pe un scăunel lângă vatră și m-am apucat să repet verbele latinești. Aveam două caiete la mine: unul pentru a nota tot ce îmi preda Vraciul despre duhuri rele și alte treburi de-ale vracilor, iar celălalt pentru lecțiile mele de latină.

Mama mă învățase greaca și asta mă scutise de oste-neala de a studia și limba aceasta pe deasupra, totuși mă străduiam s-o scot la capăt și cu latina, dar verbele, mai ales, îmi dădeau mari bătăi de cap. Multe dintre cărțile Vraciului erau scrise în latină, așa că trebuia să muncesc din greu ca s-o învăț.

Am început de la prima pagină, cu primul verb pe care mi-l predase Vraciul. Mă învățase să rețin verbele latinești după un soi de schemă. Nu era un lucru lipsit de importanță, pentru că terminația fiecărui cuvânt este

diferită după ceea ce dorești să exprimi. De asemenea, îmi prindea bine să le recit cu voce tare, pentru că, după cum îmi explicase Vrăciul, asta mă ajută să le fixez în memorie. Nu voiam s-o trezesc pe Meg, așa că le ziceam în șoaptă.

— *Amo, amas, amat*, am spus eu, fără să mă uit în caiet, recitând primele trei cuvinte care însemnau „iubesc, iubești, iubește”.

— Odinioară și eu iubeam pe cineva, am auzit o voce dinspre balansoar, dar acum nici nu-mi mai pot aminti cine era.

M-a speriat atât de tare, încât aproape că am scăpat caietul din mână și-am căzut de pe scăunel. Meg se uita mai degrabă spre foc decât spre mine, având zugrăvită pe chip o expresie cumva între buimăceală și tristețe.

— Bună dimineața, Meg, am zis eu, schițând un zâmbet. Ai dormit bine?

— Îți mulțumesc de întrebare, Billy, răspunse Meg, dar n-am dormit deloc bine. Au fost o grămadă de zgomote puternice și am încercat toată noaptea să-mi aduc aminte ceva, care mi s-a tot învârtit prin cap. E un gând foarte rapid și alunecos, și pur și simplu n-am izbutit să-l fixez. Totuși, nu mă dau ușor bătută, așa că am să stau aici, în fața focului, până când mi se ivește din nou în minte.

Auzind acestea, m-am simțit alarmat. Dacă Meg își amintea cine era? Dacă își dădea seama că era o vrăjitoare lamia? Trebuia să acționez rapid, mai înainte de a fi prea târziu.

— Nu-ți face griji în privința asta, Meg, am zis eu, lăsând caietul deoparte și sărind în picioare. O să-ți pregătesc ceva cald de băut.

Am umplut repede ibricul cu apă și l-am atârnat de cârligul din cămin, astfel încât, cum spunea tata, focul să-i încingă fundul. Apoi am luat o cană curată și m-am dus cu ea în salon. Acolo, am scos sticla maronie din dulapul de vase și am turnat în cană o jumătate de deget de licoare. După aceea, m-am întors în bucătărie și am așteptat să fiarbă apa din ibric, înainte de a umple cana aproape până la buză și de a amesteca bine totul, după cum mă instruisese Vraciul.

— Poftim, Meg, iată ceaiul tău de ierburi. O să te ajute să nu-ți înțepenească încheieturile și să-ți întărească oasele.

— Mulțumesc, Billy, zise ea, cu un zâmbet. Primi cana și începu să sufle în ea, apoi sorbi încet, o înghițitură, continuând să se uite țintă în foc. Este delicios, mai zise ea, după un timp. Ești într-adevăr un băiat

bun. Era exact ce-mi trebuia să-mi dezmoștească bătrânele mele oase, dimineața...

M-am întristat când a spus asta. Pe de-o parte, nu eram deloc mândru de ceea ce făcusem. Ea stătuse trează cea mai mare parte a nopții, încercând să-și aducă aminte ceva, și acum băutura avea să-i slăbească memoria și mai tare. În timp ce ea se apleca înainte, sorbindu-și încet licoarea, am făcut un pas în spatele ei, ca să mă lămuresc de ceva care nu-mi dăduse pace, cu o seară înainte.

M-am uitat cu atenție la cei treisprezece nasturi albi, care îi închideau rochia de la gât până în talie. Bineînțeles, nu puteam fi absolut sigur, dar în mare m-am convins.

Fiecare nasture era făcut dintr-un os. Meg nu era o vrăjitoare care să practice magia oaselor, era o vrăjitoare lamia, o categorie care nu era de baștină din Comitat. Și-atunci, m-am întrebat, de unde avusese oase ca să-și facă nasturi? Să fi fost de la victimele pe care le ucisese în trecut? Și, dedesubtul nasturilor acelora, sub rochie, știam că trebuia să aibă, ca orice vrăjitoare lamia, o fâșie de solzi verzi și galbeni, de-a lungul șirei spinării.

Curând după aceea, s-a auzit bătând cineva la ușa din spate. M-am dus eu să răspund, pentru că magistrul

meu încă mai dormea, după noaptea zbuciumată pe care o avusese.

Afară era un bărbat care purta o ciudată căciulă de piele, cu clapete pentru urechi care-i veneau până mai jos de perciuni. Avea un felinar în mâna dreaptă, iar cu stânga, ținea frâul unui căluț împovărat cu atât de mulți saci fumurii, că era de mirare cum nu i se îndoiau picioarele.

— Neața, tinere, i-am adus domnului Gregory ce-a comandat, zise el, dăruindu-mi un zâmbet crispat. Tu trebuie să fii noul său ucenic. Era drăguț și celălalt, Billy, și mi-a părut rău când am auzit ce i s-a întâmplat.

— Pe mine mă cheamă Tom, am zis eu, prezentându-mă politicos.

— Bine, Tom, mă bucur de cunoștință. Pe mine mă cheamă Shanks. Fii bun și spune-i stăpânului tău că i-am adus provizii în plus și că o să le dublez, în fiecare săptămână, până când s-o strica vremea. Se pare c-o să fie o iarnă rea și, când o da zăpada, s-ar putea să treacă mult până o să mai pot răzbi până aici.

Am dat din cap, am zâmbit și apoi mi-am ridicat privirile. Era încă întuneric, dar tocmai începea să se crape de ziuă, iar fâșia de cer era acoperită, în cea mai mare parte, de nori cenușii, mânați dinspre apus. În clipa aceea, Meg veni și ea în prag, lângă mine. Rămase puțin

în spatele meu, dar Shanks o văzu bine, pentru că ochii mai-mai că-i ieșiră din orbite și se trase grăbit doi pași înapoi, aproape dând peste ponei.

Mi-era foarte clar că se speriasse, dar, fiindcă Meg se întorsese înăuntru, se mai liniști puțin, iar eu l-am ajutat să descarce sacii. În timp ce despovăram căluțul, ieși Vrăciul și îi plăti omului.

Când Shanks se întoarse să plece, Vrăciul îl conduse prin defileu, vreo treizeci de pași. Vorbeau ceva, dar erau mult prea departe de mine ca să prind toate cuvintele discuției lor. Totuși, era despre Meg, de asta puteam fi sigur, fiindcă i-am auzit numele în două rânduri.

L-am auzit clar pe Shanks zicând: „Ne-ai spus că ai terminat-o cu ea!”, la care Vrăciul i-a răspuns: „O țin destul de în siguranță, nu vă faceți voi griji. Îmi cunosc eu prea bine meseria, așa că nu e treaba voastră. Și te-aș sfătui să nu mai spui la nimeni, dacă vrei să-ți fie bine!”

Magistrul meu nu părea deloc mulțumit când se întoarse. Veni direct la mine.

— I-ai dat lui Meg ceaiul ei de ierburi? mă descusu el, bănuitor.

— Am făcut întocmai cum mi-ai spus, de îndată ce s-a trezit.

— A ieșit pe afară? continuă el să mă întrebe.

— Nu, dar a venit la ușă și a stat în spatele meu. Shanks a văzut-o și se pare că l-a speriat.

— Păcat că a văzut-o, totuși, zise Vraciul. De obicei nu se arată așa, pur și simplu. Nu în ultimii ani, cel puțin. Poate că trebuie să creștem doza. Cum ți-am mai spus și aseară, băiete, Meg a făcut, odinioară, o grămadă de neazuri prin Comitat. Lumea se temea de ea și încă se mai teme. Până azi, localnicii nu știau că ea e liberă prin casă. Dacă ar fi fost să iasă pe afară, n-aș mai fi auzit niciodată de ea. Oamenii de pe aici sunt încăpățânați: odată ce au înhățat prada în fălci, nu-i mai dau drumul cu una, cu două. Dar Shanks o să-ți țină gura. Îl plătesc destul de gras.

— Shanks este băcanul? am întrebat eu.

— Nu, băiete, el este tâmplarul de prin părțile locului și meșterul de sicrie. Singura persoană din Adlington care are curajul să se aventureze până aici. L-am tocmit să-mi facă toate cumpărăturile și să mi le aducă acasă.

După asta, am băgat sacii la adăpost, înăuntru, iar Vraciul l-a deschis pe cel mai mare și i-a dat lui Meg cele de trebuință pentru a ne pregăti masa de dimineață.

Baconul a fost mai gustos decât cel pe care izbutea să-l gătească duhul domestic al Vraciului, chiar și în

diminețile lui bune, iar Meg prăjise gogoși de cartofi și făcuse omletă cu brânză — Vraciul nu exagerase când spusese că era o bucătăreasă pricepută. Pe când înfulecam ca lupii din micul nostru dejun, l-am întrebat despre ciudatele zgomote de peste noapte.

— Deocamdată, nu mai e cazul să-ți faci griji, îmi spuse el, îndesându-și în gură o gogoasă mare și înghițind-o. Casa asta e construită pe o arteră, așa că ne putem aștepta s-avem probleme, din când în când. Uneori, un cutremur de la mii de mile depărtare poate provoca tulburări pe o întreagă încrengătură de artere. Duhurile rele se pot vedea silite să se mute din locurile în care au trăit liniștite ani de zile. Noaptea trecută, un duh a trecut pe sub noi. A trebuit să cobor până în pivniță, să văd dacă totul e în regulă.

Vraciul îmi povestise despre artere pe când eram dincolo, la Chipenden. Erau niște linii de forță de sub pământ, ca niște drumuri, pe care unele tipuri de duhuri le puteau folosi pentru a se deplasa rapid dintr-un loc în altul.

— Să ții minte că asta înseamnă, uneori, necazuri la suprafața pământului, continuă el. Când își stabilesc bârlogul la o nouă adresă, adesea încep prin a le face pocinoage oamenilor — uneori foarte periculoase — și

asta înseamnă o misiune pentru noi, vracii. Ascultă-mă pe mine, băiete, se prea poate să ne confruntăm cu un duh, prin apropiere, în nu mai mult de o săptămână!

După micul dejun, ne-am dus în camera de lucru a Vraciului, pentru lecția mea de latină. Era o încăpere micuță, cu două scaune de lemn cu spătar drept, cu o masă mare, un scăunel rătăcit, cu trei picioare, etajere goale și o mulțime de dulapuri înalte pentru cărți, afumate de vreme. Era și cam rece, de asemenea — focul de cu seară era acum doar un morman de cenușă alburie în vatră.

— Ia loc, băiete. Scaunele sunt tari, dar nu se face să stai prea comod când înveți. Ca să nu te apuce cumva somnul, zise Vraciul, aruncându-mi o privire tăioasă.

M-am uitat în jur, la dulapurile de cărți. Camera era întunecoasă, luminată doar de lumina plumburie care intra pe fereastră și de vreo două lumânări, așa că nu observasem până în clipa aceea că rafturile erau goale.

— Unde sunt cărțile? am întrebat eu.

— Dincolo, la Chipenden — unde credeai, băiete? Nu prea avea rost să le țin aici, la frig și umezeală. Cărțile nu se împacă deloc cu astfel de condiții. Nu, va trebui să ne descurcăm numai cu cele pe care le-am adus cu noi și probabil să mai scriem noi înșine vreo

câteva, cât timp stăm pe aici. Nu poți doar să citești cărțile și să lași sarcina scrierii lor pe seama altora.

Știam că Vraciul adusese chiar o mulțime de cărți, care îi împovăraseră foarte tare sacul, în vreme ce eu îmi adusesem doar caietele de notițe. În următoarea oră, m-am luptat cu verbele latinești. A fost o muncă grea și m-am bucurat când Vraciul a propus să luăm o pauză, dar nu și pentru ce a urmat.

A tras scăunelul cu trei picioare lângă dulapul de cărți cel mai aproape de ușă. Apoi s-a urcat pe el și a pipăit cu degetele pe polița de sus.

— Ei bine, băiete, zise el, ridicând cheia, cu o expresie foarte hotărâtă pe chip, n-o mai putem amâna. Hai să coborâm și să ne uităm în pivniță. Dar, mai întâi, o să mergem să vedem dacă Meg se simte bine. Nu vreau să știe și ea că ne ducem acolo, jos. Ar putea s-o tulbure. Nu-i place nici să se gândească la treptele alea!

Aceste cuvinte m-au făcut nerăbdător și deopotrivă m-au speriat. Ardeam de curiozitate să aflu ce era jos, în pivniță, dar, în același timp, știam că nu va fi cătuși de puțin o experiență plăcută.

Am găsit-o pe Meg în bucătărie. Terminase de spălat vasele și acum se odihnea în fața focului, picotind din nou.

— Deocamdată, e destul de fericită, zise Vraciul. Pe lângă faptul că-i întunecă memoria, poțiunea o face și să doarmă mult.

Înainte să coborâm treptele de piatră, ne-am aprins fiecare câte o lumânare, apoi Vraciul a luat-o înainte. De data asta, m-am uitat mai cu atenție la ce era în jur, încercând să-mi fixez bine în memorie cum arăta partea aceasta, de sub pământ, a casei. Nu coborâsem eu în prea multe pivnițe, dar aveam senzația că aceasta era cea mai înfricoșătoare și mai neobișnuită dintre toate.

După ce descuie poarta de fier, Vraciul se întoarse și mă bătu ușurel pe umăr.

— Meg intră rareori în camera mea de lucru, zise el, dar, orice s-ar întâmpla, să n-o lași niciodată să pună mâna pe cheia asta!

Am dat din cap în semn c-am înțeles, urmărindu-l apoi cum încuia poarta în spatele nostru. Am privit în jos...

— De ce treptele mai de jos sunt atât de largi? am întrebat eu.

— Așa a trebuit, băiete. S-au cărat diverse lucruri pe scările astea, până jos. Lucrătorii au avut nevoie de loc ca să treacă...

— Ce lucrători?

— Fierarii și pietrarii, firește — cei pe care ne bazuim noi în îndeletnicirea noastră!

În timp ce coboram așa, Vraciul primul și eu după el, lumânarea mea a început să pâlpâie, alungindu-i umbra pe zid în sus, și, în ciuda ecoului ghetelor noastre pe treptele de piatră, am auzit primele zgomote slabe venind din adâncuri. Au fost un suspin și o tuse înecată, venind de la distanță. Cu siguranță mai era ceva sau cineva acolo, jos!

În total, erau patru etaje, sub pământ. Primele două aveau câte o singură ușă de acces, încastrată în piatră, dar apoi am ajuns la cel de-al treilea, care avea trei uși, după cum văzusem și cu o seară înainte.

— Asta de la mijloc, după cum știi, dă spre locul unde doarme Meg de obicei, când sunt eu plecat, zise Vraciul.

Acum ea primise o cameră sus, lângă a Vraciului, probabil pentru ca astfel s-o poată ține sub observație — deși, dacă era să ținem cont de dovada din noaptea trecută, ea prefera să doarmă în balansoarul ei, aproape de foc.

— Pe celelalte nu le folosesc prea des, zise Vraciul, dar pot fi foarte utile pentru a ține o vrăjitoare sub

cheie, în deplină siguranță, până când sunt gata toate celelalte aranjamente...

— Vrei să spui până când i se pregătește un puț?

— Da, băiete, asta vreau să spun. După cum ai văzut, pe aici nu-i ca la Chipenden. Nu mă bucur de o grădină, așa că trebuie să mă folosesc de pivniță...

Cel de-al patrulea și cel mai de jos etaj era, bineînțeles, pivnița propriu-zisă. Chiar mai înainte de a trece de ultimul cot și de a ne apărea în raza vizuală, am auzit niște lucruri de mi-a tremurat mâna în care țineam lumânarea, iar umbra Vraciului a început să danseze drăcește.

Erau șoapte și gemete și, cel mai rău dintre toate, un râcâit slab. Fiind al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, pot auzi lucruri pe care cei mai mulți dintre oameni nu le aud, dar niciodată nu m-am obișnuit cu ele. Doar că, în unele zile, sunt mai curajos decât ceilalți, asta-i tot ce pot spune. Vraciul părea destul de liniștit, dar el făcea treburi dintr-astea de o viață.

Pivnița era mare, chiar mai mare decât mă așteptasem, cu mult mai întinsă decât parterul casei. Pe un perete șiroia apa, iar tavanul scund de deasupra mustea de umezeală, încât m-am întrebat dacă nu ne aflam cumva la marginea pârâului sau chiar sub albia lui.

Partea uscată a tavanului era acoperită de pânze de păianjen, atât de dese și de întretăiate, că o armată de păianjeni trebuie să fi muncit la ele. Dacă numai unul sau doi țesuseră toată pânzătura aceea, n-aș fi vrut să-i întâlnesc.

Am stat o grămadă de vreme cu ochii la tavan și la pereți, pentru că voiam să amân momentul în care aveam să mă uit la podea. Dar, după un timp, am simțit ochii Vraciului ațintiți asupra mea, așa că n-am mai avut încotro și am făcut efortul de a privi în jos.

Am văzut ceea ce văzusem și în cele două grădini ale Vraciului de la Chipenden. Presupun că erau foarte asemănătoare, dar, dacă mormintele și puțurile de acolo erau risipite printre copaci, prin crengile cărora soarele mai pătrundea uneori, stropind pământul cu pete de lumină, aici erau mult mai multe și m-am simțit prins ca în cursă, închis între cei patru pereți și tavanul scund, plin cu pânze de păianjeni.

Erau, în total, nouă morminte de vrăjitoare, fiecare marcat cu o lespede, în fața căreia, pe o suprafață de șase picioare, pământul era înconjurat de pietre mai mici. Prinse cu piroane de aceste pietre, și acoperind fiecare palmă de pământ, erau treisprezece drugi groși de fier. Aceștia fuseseră puși acolo pentru a împiedica

vrăjitoarele moarte de dedesubtul lor să scormonească și să-și sape un drum până la suprafață.

Apoi, de-a lungul unuia dintre pereții pivniței, se vedeau niște lespezi mult mai grele și mai mari. Acestea erau în număr de trei și pe fiecare meșterul pietrar cioplise exact același semn:

Litera grecească *beta* spunea oricui știa să citească semnele vracilor că duhurile fuseseră închise, în bună regulă, sub ele, iar cifra romană *I*, din colțul din dreapta jos, spunea că erau niște duhuri de prim rang, niște monștri periculoși, în stare săucidă un om mai repede decât ai clipi din ochi. Nimic nou, până aici, mi-am zis eu în gând, și, cum Vraciul era priceput în meseria lui, n-aveam de ce mă teme de duhurile rele care erau închise acolo.

— Există, de asemenea, și două vrăjitoare vii, zise Vraciul, și aici este cea dintâi, continuă el, arătându-mi către un puț întunecat, cu gură pătrată și cu un ghizd de pietre mici, peste care erau încrucișați treisprezece drugi de fier, oprind-o să iasă afară. Uită-te în colțul lespezii, zise el, arătând în jos.

Am observat atunci ceva ce nu mai văzusem înainte, nici măcar pe cele de la Chipenden. Vraciul își apropie lumânarea, ca să cercetez mai bine. Era un semn, mult mai mic decât cel de pe lespezile duhurilor rele, urmat de numele vrăjitoarei.

Gregory

Bessy Hill

— Semnul reprezintă litera grecească *sigma*, pentru că noi le notăm pe toate vrăjitoarele cu „s” de la satanice,

adică unelte ale Răului. Sunt atât de multe tipuri încât, fiind femei și parșive, sunt adesea greu de categorisit cu precizie, zise Vraciul. Chiar mai mult decât un duh rău, o vrăjitoare are o personalitate care se poate schimba, în timp. Prin urmare, trebuie să cauți să-i cunoști povestea vieții ei — iar povestea completă despre fiecare, închisă ori liberă, o găsești scrisă în biblioteca de dincolo, de la Chipenden.

Știam că asta era adevărat, cel puțin despre Meg. Deși era scris foarte puțin despre ea în biblioteca Vraciului, n-am comentat în niciun fel. Deodată, am auzit o mișcare ușoară venind dinspre bezna unui puț și am sărit imediat un pas înapoi.

— Bessy este o vrăjitoare de prim rang? l-am întrebat eu, tulburat, pe Vraci, pentru că soiul acesta de vrăjitoare era cel mai periculos și putea ucide. Nu este marcat pe lespede...

— Toate vrăjitoarele și duhurile din această pivniță sunt de prim rang, răspunse Vraciul, și eu le-am închis pe toate, așa că n-avea rost să-l pun pe meșterul pietrar să mai cioplească și asta, dar nu trebuie să-ți fie frică de nimic aici, băiete. Bătrâna Bessy stă de mult închisă. Probabil c-am deranjat-o și s-a întors pe partea cealaltă, în somn. Acum, vino mai încoace și uită-te la asta...

Era un alt puț de vrăjitoare, identic cu primul, dar deodată m-au trecut fiori reci. Ceva mi-a spus că, indiferent cine se afla în puțul acela, era mult mai periculoasă decât Bessy, care dormea și care doar încerca să se simtă cât mai bine, în pământul rece și umed.

— Poți să te uiți și mai de aproape, băiete, zise Vraciul, ca să vezi cu cine anume avem de a face. Ridică lumânarea și aruncă o privire în puț, dar ia seama să-ți ții picioarele cât mai departe de marginea lui.

Nu mă trăgea deloc inima s-o fac, dar glasul Vraciului sunase ferm. Era o poruncă. Să mă uit în puț făcea parte din pregătirea mea de ucenic, așa că n-aveam de ales.

M-am aplecat, având grijă să-mi țin tălpile cât mai departe de drugii de fier, și am ridicat lumânarea ca să arunce în puț o lumină galbenă, tremurătoare. Chiar în clipa aceea, am auzit un zgomot venind de jos și ceva, destul de mare, țâșni dincolo de drugii și traversă podeaua către cel mai apropiat cotlon întunecat. Părea să aibă viață, ca și cum ar fi venit cățărându-se pe peretele puțului, mai repede ca gândul!

— Ține lumânarea drept deasupra drugilor și uită-te cum trebuie! porunci Vraciul.

I-am dat ascultare, întinzându-mi brațul. La început, tot ce am putut zări au fost doi ochi plini de cruzime,

uitându-se fix la mine, ca două puncte de foc, din pricina flăcării lumânării reflectate în ei. Când m-am uitat mai atent, am văzut o uriașă față, numai piele și os, încadrată de o claie de păr cărunt și soios, și, ghemuit sub ea, un trup acoperit cu solzi. Avea patru membre, toate mai curând niște brațe decât niște picioare, cu mâini lungi, terminate cu gheare ascuțite.

M-am înfiorat și am început să tremur atât de tare, încât a fost cât pe-acți să scap lumânarea printre drugi. Am făcut un pas înapoi, dar prea grăbit, căci mi-am pierdut echilibrul și era gata să cad grămadă, dacă nu mă prindea Vrăciul de un umăr, sprijinindu-mă.

— Nu-i prea plăcută la vedere, nu-i așa, băiete? murmură el, clătinând din cap. Cea de acolo, de jos, este o vrăjitoare lamia. Avea o înfățișare destul de omenească, acum douăzeci de ani și mai bine, când am vârat-o aici. Acum a devenit din nou sălbatică. Așa se întâmplă când închizi o lamia într-un puț. Lipsită de tovărășia oamenilor, se întoarce, încetul cu încetul la forma originală. Și, chiar după atâția ani, este încă foarte puternică. De aceea am pus o poartă de fier pe scară. Dacă reușește vreodată să iasă de aici, să mai dea de un obstacol, care s-o mai țină puțin în loc. Și asta nu-i tot, băiete. Vezi tu, un puț obișnuit de vrăjitoare nu-i de

ajuns pentru una ca ea. Are zăbrele de fier atât pe laturi, cât și pe fundul gropii, îngropate sub un strat de pământ. Este cu adevărat ca într-o cușcă. Asta ca să nu mai punem la socoteală un strat de sare și de fier, dincolo de zăbrele. Poate săpa repede și foarte adânc, folosindu-se de toate cele patru brațe cu gheare, prin urmare, numai așa putem s-o împiedicăm să mai iasă afară! În orice caz, știi cine este?

Era o întrebare cel puțin ciudată. M-am uitat pe lespele, citind numele gravat acolo:

Gregory

Marcia Skelton

Probabil că Vraciul a observat expresia de pe chipul meu, când m-am prins, pentru că a zâmbit cu cruzime.

— Da, băiete. Este sora lui Meg...

— Și Meg știe că sora sa e aici? am întrebat.

— A știut, cândva, dar acum nu-și mai poate aminti, de aceea e mai bine s-o menținem în uitarea ei. Acuma, vino încoace — mai am ceva să-ți arăt.

Mă conduse printre pietre către ungherul cel mai îndepărtat, care părea cel mai uscat loc din pivniță; tavanul era mai puțin încărcat de pânze de păianjeni. Acolo era un puț deschis, gata să fie folosit, iar capacul stătea alături, pe pământ, așteptând să fie pus la locul lui.

Atunci am văzut, pentru prima oară, cum era construit capacul pentru un puț de vrăjitoare. Pietrele de la exterior erau cimentate una de alta, formând un soi de ramă pătrată, și niște piroane lungi erau trecute prin ele, dintr-un capăt în celălalt, ca să fie mai sigur că nu se vor deplasa. Cei treisprezece drugi de oțel aveau, de asemenea, niște piroane lungi, fixate cu piulițe, înfipte în pietre. Totul era foarte ingenios și, pentru un astfel de capac, trebuia ca fierarul și cioplitorul în piatră, care îl lucrau împreună, să fie foarte pricepuți.

Deodată, am încremenit și am rămas cu gura căscată, încât m-a observat și Vraciul. De data aceasta nu era niciun semn, însă pe colțul cel mai apropiat al lespezii stătea deja scris:

Meg Skelton

— Care crezi că e cea mai bună soluție, băiete? întrebă Vraciul. Ceaiul de ierburi sau asta? Pentru că trebuie să fie ori una, ori cealaltă.

— Ceaiul de ierburi, am îngăimat eu, aproape în șoaptă.

— Bine, așadar, acum știi de ce nu ai voie să uiți să i-l dai, în fiecare dimineață. Dacă uiți tu, ea își va aduce aminte cine este, și n-aș vrea s-o aduc aici, jos.

Mi-a stat pe limbă să-l întreb ceva, în clipa aceea, dar n-am făcut-o, pentru că știam că Vraciului nu i-ar fi plăcut. Voiam să știu de ce leacul, care era destul de bun pentru o vrăjitoare, nu era la fel de bun și pentru toate celelalte. Cu toate acestea, am simțit că nu aveam chiar dreptate să mă plâng: nu puteam să uit cât de aproape de Întuneric ajunsese, o dată, Alice. Atât de aproape, încât Vraciul se gândise că ar fi cel mai bine s-o închidă și pe ea într-un puț. Se oprise doar fiindcă îi amintisem eu cum pe Meg o lăsase liberă.

În noaptea aceea, am descoperit că mi-e greu să adorm. Îmi vuia capul din pricina celor văzute și a faptului că-mi dădusem seama unde mă aflam. La viața mea, văzusem nu puține lucruri înfricoșătoare, dar să locuiesc într-o casă cu morminte de vrăjitoare, cu duhuri legate și

vrăjitoare vii în pivniță îmi ținea somnul departe de pleoape. În cele din urmă, m-am hotărât să cobor în vârful picioarelor până jos. Îmi lăsasem caietele cu însemnări în bucătărie și-l voiam pe cel de latină: știam că o jumătate de oră de uitat în plictisitoare listă cu substantive și verbe mă va trimite cu siguranță la culcare.

Chiar mai înainte de a ajunge la picioarele scării, am auzit niște zgomote la care nu mă așteptam. Cineva plângea încetișor în bucătărie și Vraciul vorbea cu voce scăzută. Când am ajuns la ușa bucătăriei, n-am mai intrat — era întredeschisă și ceea ce am zărit m-a ținut locul.

Meg ședea în balansoarul ei, aproape de cămin. Își ținea capul în palme, iar umerii i se scuturau de suspine. Vraciul era aplecat spre ea, vorbindu-i blând și mângâindu-i părul. Chipul său, luminat de lumânare, era pe jumătate întors în direcția mea și avea zugrăvită o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată. Semăna cu aceea de pe fața mare și bolovănoasă a fratelui meu Jack, care se îmblânzea uneori, când se uita la nevasta lui, Ellie.

Atunci, în timp ce priveam, spre marea mea uimire, o lacrimă se prelinse din ochiul stâng al magistrului meu și îi coborî pe obraz, până în colțul gurii.

M-am simțit prost să mai iscodesc în continuare, așa că m-am întors în odaia mea.

CAPITOLUL
6
O POAMĂ TARE REA

Zilele au început, curând, să intre într-o oarecare rutină.

Dimineața, sarcina mea era să fac focul în sobele de la parter și să aduc apă proaspătă de la pârâu. Din două în două zile trebuia să aprind focul în toată casa, să nu se facă prea multă umezeală. Când aprindeam focul în odăile de dormit, datoria mea era să deschid fereastra fiecăreia și s-o aerisesc vreo zece minute. Dar mai întâi, trebuia să scot cenușa din vatră, și atâta urcam și coboram pe scări, că mă bucuram când terminam. Cel mai greu era la mansardă, bineînțeles, și întotdeauna începeam cu ea, înainte să-mi obosească picioarele prea tare.

Mansarda era o încăpere mare, cea mai mare din casă, foarte spațioasă. N-avea decât o fereastră, de fapt un uriaș luminator în tavan. Înăuntru nu era altă mobilă, în afară de un pupitru masiv, din lemn de mahon, întotdeauna încuiat. Pe placa de bronz a încuierii, în jurul găurii cheii, era lucrată în relief o pentagramă, o stea cu cinci colțuri înscrisă în trei cercuri concentrice. Știam că pentagramele erau folosite pentru a-i proteja pe magicieni când invocau demonii și m-am întrebat de ce oare plăcuța avea un astfel de desen.

Pupitrul părea foarte scump și, de asemenea, m-am întrebat ce putea fi înăuntru și de ce Vraciul nu-l aducea în camera lui de lucru de la parter, care ar fi fost un loc mult mai potrivit pentru acea piesă de mobilier, unde ar fi fost mult mai utilă. N-am prins niciodată prilejul să-l întreb ceva despre pupitrul acela. Și, când în sfârșit am vorbit despre el, era deja prea târziu.

După ce aeriseam mansarda, îmi continuam munca mai jos, ocupându-mă de un etaj o dată. Cele trei dormitoare de sub mansardă nu erau mobilate. Două dintre ele erau spre partea din față a casei și unul, în spate. Camera din spate era cea mai urâtă și mai întunecoasă din toată casa, pentru că n-avea decât o singură fereastră, care se deschidea drept către peretele stâncii. Când am

ridicat geamul și am aruncat o privire afară, roca umedă era atât de aproape că aș fi putut s-o ating cu mâna. În stâncă era un fel de terasă, cu o potecă de la ea spre vârful. Aveam impresia că ar fi fost cu puțință să ieși pe fereastră și să te cațeri până la terasa aceea. Nu că aș fi fost eu destul de curajos ca să încerc! O singură mișcare greșită și mi-aș fi împrăștiat creierii pe dalele de piatră de jos.

După ce aprindeam focurile în cămine, îi dădeam lui Meg ceaiul ei de ierburi, apoi îmi repetam verbele la latină până la vremea micului dejun, pe care îl luam mult mai târziu decât la Chipenden. După aceea, urmau lecțiile, care acopereau cea mai mare parte a zilei, dar, pe la sfârșitul după-amiezii, de obicei făceam o plimbare cu Vraciul, nu mai mult de douăzeci de minute, până la ieșirea din defileu, unde acesta se deschidea spre pantele mai scunde ale depresiunii. În pofida faptului că era o muncă grea să mă îngrijesc de focul din sobe, la Chipenden făceam mult mai mult exercițiu fizic și începusem să nu mai am stare. În fiecare dimineață, aerul părea mai rece, iar Vraciul mi-a spus că nu mai era mult până la prima zăpadă.

Într-o dimineață, magistrul meu plecă la Adlington, ca să-l vadă pe fratele lui, Andrew, lăcătușul. Când l-am întrebat dacă puteam să-l însoțesc, m-a refuzat.

— Nu, băiete, cineva trebuie să n-o scape din ochi pe Meg. Pe lângă asta, am ceva de vorbit cu Andrew. Problemele de familie sunt private. Și trebuie să-l pun la curent cu ce s-a mai întâmplat...

Din acestea am dedus că Vraciul voia să-i povestească fratelui său, pe îndelete, tot ce ni se întâmplase în Priestown, când magistrul meu fusese la un pas de a muri ars pe rug de către Inchizitor. De îndată ce ne întorseserăm la Chipenden, Vraciul trimisese o scrisoare la Adlington, anunțându-l pe fratele său că era teafăr, dar acum probabil că voia să-i dea amănunte.

Am fost foarte dezamăgit că m-a lăsat acasă — îmi doream nespus să aflu cum o mai duce Alice —, dar n-am avut de ales, căci, cu tot ceaiul de ierburi, Meg chiar trebuia să fie supravegheată cu atenție. Vraciul își făcea griji în special că ar fi putut ieși din casă, rătăcindu-se pe coclauri, așa că trebuia să mă asigur că ambele uși, și cea din față, și cea din spatele casei, rămân încuiate. Având în vedere ce s-a întâmplat, ceea ce a făcut ea a fost absolut neașteptat...

Era târziu, spre sfârșitul după-amiezii, iar eu mă aflam în camera de lucru a Vraciului, făcându-mi temele. Cam la fiecare cincisprezece minute mă duceam să văd dacă Meg e în regulă. De obicei, o găseam moțâind în fața

focului; ori așa, ori pregătind legumele pentru masă. Dar, de data asta, când am venit în control, n-am mai găsit-o în bucătărie.

Am dat fuga mai întâi la ușile de intrare, pentru orice eventualitate, dar amândouă erau încuiate. După ce m-am uitat și în salon, am urcat la etaj. Mă așteptam s-o găsesc în odaia sa, dar după ce am bătut, cum n-am primit niciun răspuns, am deschis ușa. Camera era goală.

Cu cât urcam mai sus pe scări, căutând-o din cameră în cameră, cu atât mai neliniștit începeam să mă simt. Când am descoperit că și mansarda era goală, am intrat în panică. Dar atunci am tras aer adânc în piept. „Gândește!” mi-am poruncit eu în minte. Unde în altă parte mai putea fi Meg?

Mai rămăsese un singur loc și anume pe scările care duceau jos, în pivniță. Nu-mi prea venea să cred, fiindcă Vraciul îmi spusese că lui Meg i se făcea rău numai gândindu-se la scările acelea. M-am dus mai întâi în camera lui de lucru, urcându-mă pe scăunel, ca să caut cheia de pe raftul de sus al dulapului de cărți. N-ar fi avut cum să ia cheia fără s-o văd eu, dar am vrut să verific oricum. Cheia se afla încă acolo. Cu un suspin de ușurare, am aprins o lumânare și am coborât spre pivniță.

Am auzit poarta cu mult înainte de a fi ajuns la ea. Zângănea puternic, trimițându-și bubuiturile în ecou, din perete în perete, cutremurând toată casa. Dacă nu m-aș fi așteptat s-o găsec pe Meg acolo, aș fi zis că vreuna dintre creaturi a urcat din pivniță și acum încerca să iasă.

Dar era într-adevăr Meg. Se agățase strâns cu mâinile de gratii și lacrimile îi șiroiau pe obraji. La lumina lumânării, am văzut-o zgâlțâind poarta. După forța cu care o făcea, m-am convins că era încă foarte puternică.

— Haide, Meg, am zis eu, blând, hai să ne întoarcem sus. E frig și trage aici, jos. Dacă nu ești atentă, o să răcești.

— Dar e cineva acolo jos, Billy. Cineva acolo jos care are nevoie de ajutor.

— Nu e nimeni acolo jos, i-am răspuns eu, conștient că mințeam.

Sora ei, Marcia, lamia sălbatică, era într-adevăr acolo, închisă în puțul ei. Oare Meg începuse să-și aducă aminte?

— Dar eu sunt sigură că este, Billy. Nu-mi pot aminti cum o cheamă, dar e acolo jos și are nevoie de mine. Te rog, deschide poarta și ajută-mă. Lasă-mă să cobor și să mă uit. De ce nu vii și tu cu mine, să îți lumânarea?

— Nu pot, Meg. Știi, n-am cheie ca să descui poarta. Haide, te rog. Vino înapoi în bucătărie...

— Oare John știe unde este cheia? întrebă Meg.

— Probabil. De ce nu-l întrebi pe el, când se întoarce?

— Da, Billy, asta-i o idee bună. Atunci, așa facem!

Meg îmi zâmbi printre lacrimi și urcă scările. Am condus-o în bucătărie și am ajutat-o să se așeze în balan-soarul ei, lângă foc.

— Stai aici și încălzește-te, Meg. O să mă duc să-ți mai pregătesc o cană de ceai de ierburi. Ai nevoie să bei ceva fierbinte, după ce ai fost pe scările acelea reci și pline de umezeală...

Meg își băuse deja doza obișnuită pe ziua aceea și nu voiam să-mi asum riscul de-a o îmbolnăvi, așa că am pus doar o cantitate mică de licoare în cană și am amestecat-o cu apă fierbinte. Mi-a mulțumit și l-a băut pe tot. Până să se întoarcă Vraciul, adormise deja.

Când i-am povestit ce se întâmplase, el a clătinat din cap.

— Nu-mi place deloc treaba asta, băiete! De acum încolo, doza ei de dimineață trebuie să fie de trei degete pe fundul căni. N-aș fi vrut s-o fac, dar n-am încotro.

Arăta foarte plouat. Rareori îl mai văzusem atât de abătut. Dar curând am aflat că nu era așa numai din pricina lui Meg.

— Am primit niște vești rele, băiete, mi-a zis el, lăsându-se să cadă obosit într-un scaun, la gura focului din bucătărie. Emily Burn a murit. E îngropată de mai bine de o lună.

Nu știam ce să spun. Trecuseră ani buni de când fusese împreună cu Emily. De atunci, Meg fusese femeia din viața lui. De ce era oare atât de trist?

— Îmi pare rău, am bâiguit eu.

— Dar nici pe jumătate cât îmi pare mie, băiete, zise Vraciul, gâtuit. A fost o femeie bună Emily. A dus o viață grea, dar s-a străduit cât a putut, fără să se plângă. Lumea e mai săracă acum, când ea nu mai e! Când pierde cel bun, uneori se dezlanțuie cel rău, care altminteri ar fi fost ținut în frâu!

Mă pregăteam să-l întreb ce-a vrut să spună prin cuvintele acelea misterioase, dar în clipa aceea Meg a început să se trezească și, când a deschis ochii, am tăcut amândoi, iar el n-a mai pomenit de Emily a doua oară.

La micul dejun din cea de-a opta dimineață de când sosiserăm la Anglezarke, Vraciul și-a dat farfuria deoparte, a lăudat-o pe Meg pentru ce gătise și apoi s-a întors spre mine.

— Ei bine, băiete, cred că a venit timpul să te duci să vezi cum se descurcă fata. Crezi că nimerești drumul?

Am dat din cap, încercând să nu zâmbesc prea larg, și, în mai puțin de zece minute, străbăteam defileul și ieșeam spre coline, sub cerul liber. Am luat-o pe la nord de Adlington, spre ferma Straja Mlaștinii, unde stătea Alice.

Când Vraciul hotărâse să venim la casa lui de iarnă, îmi închipuisem că vremea o să se strice imediat, și, într-adevăr, se făcuse din ce în ce mai frig, dar, în ziua aceea, părea să se fi îndreptat. Deși era o dimineață rece, geroasă, soarele strălucea, aerul era curat și puteam vedea până la multe mile depărtare. Era genul de dimineață în care te bucuri că trăiești.

Probabil că Alice m-a zărit coborând dealul, fiindcă a ieșit din curtea fermei și a venit înaintea mea. Dincolo de hotarele fermei era o pădurice și m-a așteptat acolo, la umbra copacilor. Era foarte încruntată, așa că am știut înainte să deschidă gura că nu era mulțumită de noua ei casă.

— Nu e drept, Tom! Moșu' Gregory nici că se putea să-mi găsească un loc mai prost în care să stau! Nu-i deloc vesel să locuiești cu bătrânii Hurst!

— E chiar atât de rău, Alice? am întrebat eu.

— Era mai bine la Pendle, și asta spune multe.

Pendle era locul unde trăiau cele mai multe vrăjitoare din familia lui Alice. Ea nu-l putea suferi, pentru că ai ei o chinuseră.

— Se poartă rău cu tine, Alice? am întrebat-o eu, îngrijorat deodată.

Alice clătină din cap.

— N-au ridicat mâna la mine până acum. Dar nici nu-mi vorbesc decât foarte puțin. Și nu mi-a luat mult să mă dumiresc de ce sunt atât de muți și de nefericiți. E din pricina fiului ăluia al lor — ăla de-l cheamă Morgan, despre care a întrebat Moș Gregory. E crud și bătăran, asta-i. Adevărată poamă rea. Ce mai fiu e și ăsta, care-și bate propriul tată și se răstește la maică-sa până o face să plângă? Nici măcar nu le spune mamă și tată. „Boșorogule” și „babo” sunt singurele drăgălășenii pe care le primesc din partea lui. Sunt speriați de el, asta-i, și l-au mințit pe Moș Gregory, pentru că Morgan vine mai mereu pe capul lor. Le e frică de vizitele lui, asta-i. Eu n-am nicio treabă, dar nu mai pot înghiți multă vreme situația. Dacă trebuie, într-un fel sau altul, găsesc eu ac de cojocul lui.

— Nu face nimic, deocamdată, i-am spus eu. Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Vraciul.

— Nu cred că el o să dea fuga să m-ajute. Socotesc că Moșu' Gregory mi-a făcut-o dinadins. Fiul ăla al lor

este unul din breasla lui. Poartă pelerină cu glugă și cară un toiag după el! I-o fi cerut să țină ochii pe mine.

— Dar el nu e un vraci, Alice.

— Ce altceva ar putea fi?

— Este unul dintre foștii ucenici ai Vraciului, care n-a reușit să-și încheie pregătirea. Ți-aduci aminte de ultima seară la Chipenden, când am adus eu scrisoarea aceea și Vraciul și-a ieșit de-a binelea din fire? N-am avut când să-ți spun, dar scrisoarea era de la Morgan. Îl amenința pe Vraci. Zicea că magistrul meu i-a luat ceva ce-i aparține.

— Ei bine, e-o poamă foarte rea, fără îndoială, continuă Alice. Și nu numai că vine mereu pe acasă. În unele nopți, coboară dealul și se duce la lac. L-am urmărit eu, noaptea trecută. Stă chiar pe marginea malului și se uită fix la apă. Uneori, își mișcă gura de parc-ar vorbi cu cineva. În lacul ăla s-a înecat sora lui, nu-i așa? Probabil că stă de vorbă cu stafia ei. Nu m-aș mira ca el s-o fi înecat!

— Și își bate tatăl? am întrebat eu.

Asta mă tulburase mai mult ca orice. M-am gândit la tatăl meu și mi s-a pus un nod în gât. Cum putea cineva să ridice mâna asupra propriului său părinte?

Alice confirmă, dând din cap.

— S-au hârjâit în două rânduri, de când sunt eu aici. Da' rău. Prima oară, bătrânul domn Hurst a încercat să-l dea afară din casă și s-au luptat. Cum Morgan e și mai tânăr, și mai puternic, îți dai tu seama cine a ieșit mai șifonat. A doua oară, l-a târât pe taică-său pe scări, în odaia de sus, și l-a încuiat acolo. Bătrânul a început să plângă. Asta nu mi-a plăcut deloc. M-a făcut să-mi aduc aminte cum era pe când locuiam cu familia mea, la Pendle. Poate că, dacă o să-i spui lui Moș Gregory cât de rău e, o să mă lase să vin și să stau și eu cu voi.

— Nu cred c-o să-ți placă prea mult nici sus, la Anglezarke. Pivnița e plină de puțuri și Vraciul are două vrăjitoare vii acolo, iar una dintre ele este sora lui Meg, și ea tot o vrăjitoare lamia. M-am îngrozit numai când m-am uitat printre drugii la ea în puț. Dar și mai milă mi-e de Meg. Ai avut dreptate, în privința ei. Chiar locuiește în aceeași casă cu Vraciul, dar o ține amorțită cu o licoare, ca să nu-și aducă aminte cine e. Mai bine de jumătate de an stă încuiată într-o încăpere de sub pământ, aproape de pivniță. E foarte trist să vezi asta. Dar Vraciul n-are de ales. Ori o ține așa, ori o vâra în puț, ca pe sora ei.

— Nu-i drept să ții o vrăjitoare într-un puț. Niciodată nu merită una ca asta. Dar tot mai bine aș fi acolo, cu

voi, decât să trebuiască să-l văd pe Morgan aproape în fiecare zi. Mă simt singură, Tom. Îmi lipsești!

— Și tu-mi lipsești mie, Alice, dar deocamdată nu pot face nimic. Totuși, o să-i povestesc Vrăciului ce mi-ai zis și o să-l mai întreb o dată. O să fac tot ce-mi va sta în puteri, promit. Vasăzică, Morgan e acum acolo? am întrebat eu, cu un semn din cap către fermă.

Alice clătină din cap.

— Nu l-am mai văzut de ieri. O să se întoarcă el, curând, fără îndoială.

Pe urmă, n-am mai stat mult de vorbă, fiindcă doamna Hurst, nevasta fermierului, a ieșit în pragul ușii din spatele casei și a început s-o strige pe Alice, așa că a trebuit să ne despărțim.

Alice s-a bosumflat și și-a ridicat ochii spre cer.

— O să mai vin să te văd, curând! i-am zis eu, când s-a întors să plece.

— Chiar să vii, Tom. Dar nu uita să-l întrebi pe Moș Gregory ce te-am rugat!

Nu m-am întors direct la casa Vrăciului. Am urcat până sus, pe crestele muntoase, acolo unde vântul putea să-mi mai smulgă pânzele de păianjen din minte. Prima mea impresie a fost că partea de sus a podișului era destul de teșită, iar priveliștea nu era nici

pe departe la fel de frumoasă ca a dealurilor de la Chipenden. Nici înfățișarea câmpurilor și satelor de jos nu era atât de spectaculoasă.

Totuși, erau niște vârfuri mai înalte spre sud și spre est, iar dincolo de Anglezarke, chiar mai multe creste muntoase. În linie dreaptă, spre sud, erau Winter Hill și Rivington, dincolo de ele, Smithhills, iar spre est, Podișul Turton și Podișul Darwen. Știam lucrurile acestea pentru că studiasem hărțile Vraciului înainte să plecăm — având grijă să le împăturesc la loc cum trebuia, după aceea. Așadar, aveam deja o idee despre cum arăta zona. Erau multe de explorat și m-am hotărât să-l întreb pe Vraci dacă mi-aș putea lua vreo două zile libere, mai înainte ca iarna să se înstăpânească de-a binelea. M-am gândit că probabil o să-mi dea voie, pentru că făcea parte din îndeletnicirea unui vraci să cunoască bine geografia Comitatului, ca să poată ajunge repede dintr-un loc într-altul și să-și găsească drumul, când cineva trimitea după ajutor.

Am mers mai departe până când am zărit un mic deal rotund ca o cupolă, în depărtare, chiar în vârful podișului. Părea făcut de mâna omului și am ghicit că era un tumul, o colină funerară pentru vreo căpetenie din vechime. Tocmai când mă pregăteam să mă întorc,

o siluetă s-a ivit în vârful lui. Ținea un toiag în mâna stângă și purta o pelerină, cu gluga trasă pe cap. Fără îndoială că era Morgan!

Apariția lui pe tumul a fost așa de bruscă încât îți venea să crezi că s-a întrupat din vaporii de aer. Totuși, bunul-simț îmi spunea că urcase pur și simplu pe partea cealaltă a dealului.

Dar ce făcea acolo? Nu puteam să-mi dau seama. Părea că execută un soi de dans! Se repezea de colo-colo și-și flutura brațele în aer. Apoi, dintr-odată, a scos un urlet de mânie și a izbit cu toiagul în pământ. Era furios. Dar din ce cauză?

În clipa următoare, o fâșie de ceață mânată de vânt dinspre est mi l-a ascuns vederii, așa că am luat-o la picior. Cu siguranță n-aveam niciun chef să-l întâlnesc. Mai ales în starea în care se afla!

N-am mai stat mult sus, pe creste. În orice caz, dacă mă întorceam la o oră rezonabilă, aveam mai multe șanse ca Vrăciul să mă mai lase curând să mă duc s-o văd pe Alice. Și voiam să mă întorc și ca să-i povestesc ce aflasem.

Astfel, după masa noastră de prânz, i-am raportat magistrului meu că îl văzusem pe Morgan, sus, pe crestele podișului, precum și tot ce spusese Alice despre el.

Vraciul s-a scărpinat în barbă și a oftat.

— Fata are dreptate. Morgan este o poamă rea, asta-i sigur. Se îmbracă în haine de vraci și unii mai săraci cu duhul chiar îl cred vraci, acum. Dar i-a lipsit disciplina pentru a stăpâni îndeletnicirea noastră. A fost și leneș, pe deasupra, și îi plăcea să dea rasol. Avea aproape optsprezece ani când a plecat de la mine, și până atunci nu se dovedise bun de nimic. Își închipuia că este un mag și lua bani de la oamenii simpli și cinstiți, care sunt cel mai ușor de tras pe sfoară. Am încercat să-l opresc s-o apuce pe căi rele, dar se pare că sunt unii oameni care pur și simplu refuză să fie ajutați.

— Un mag? am întrebat eu, fiindcă nu cunoșteam cuvântul.

— Este o altă denumire pentru un magician sau un vrăjitor, băiete. Cineva care practică așa-zisa magie. Se ocupă uneori și de vindecări, dar specialitatea lui este necromanția.

— Necromanția? Asta ce-i? am întrebat eu.

Nu-l mai auzisem pe Vraci folosind cuvântul acela până atunci și mi-am dat seama că o să am multe lucruri de notat în caietul meu de însemnări, după discuția noastră.

— Gândește-te, băiete. Vine din grecește, așa că ar trebui să deduci singur ce înseamnă.

— Păi, *necros* înseamnă „cadavru”, am zis eu, după ce-am chibzuit puțin. Așadar, presupun că e ceva în legătură cu morții.

— Bravo, băiete! Morgan este un mag care se folosește de morți, ca să-l ajute și să-i dea putere.

— Cum? am întrebat eu.

— Ei bine, după cum știi, spectrele și stafiile fac și ele parte din domeniul nostru. Dar în vreme ce noi le ținem o cuvântare și le convingem să-și vadă de drumul lor, el face pe dos. Se slujește de spiritele morților. Le folosește ca iscoade. Le încurajează să rămână prizoniere pe pământ — ca să îi îndeplinească lui dorințele și să-l ajute să-și umple buzunarele cu arginți. Uneori chiar păcălindu-i pe oameni când sunt la necaz și vulnerabili.

— Adică, nu-i decât un șarlatan?

— Nu, el chiar vorbește cu morții. Așa că bagă la cap și ține minte bine: Morgan este un individ periculos și pactele lui cu Întunericul i-au adus niște puteri foarte reale și foarte periculoase, de care ar trebui să ne temem. Este și violent, de asemenea, și i-ar face foarte mult rău cuiva care i-ar sta în cale. Așa că ține-te departe de el, băiete.

— De ce l-ai lăsat până acum și nu l-ai oprit mai înainte? am întrebat eu. N-ar fi trebuit să-l pui la punct cu mulți ani în urmă?

— E o poveste lungă, zise magistrul meu. Probabil ar fi trebuit s-o fac, dar n-am găsit prilejul, pe atunci. O să-l punem curând la punct și pe el. Tu încearcă să stai departe de el până când o să fim gata să-l înfruntăm — și încetează să-mi spui tu mie cum să-mi fac treaba!

Mi-am plecat spăsit fruntea, iar magistrul meu m-a bătut ușurel pe braț.

— Haide, băiete, n-ai făcut nimic rău. Ai dreptate în ceea ce spui. Mă bucur să văd că-ți pui mintea la contribuție. Iar fata a făcut bine când l-a iscodit și a văzut că vorbea cu stafia surorii lui. Este exact motivul pentru care am pus-o pe ea să stea acolo, ca să observe lucruri din acestea!

— Dar nu-i drept! am protestat eu. Știi că Alice o să o ducă greu la ferma aceea.

— Știam că n-o s-o ducă tocmai ca-n puf, băiete. Dar fata trebuie să ispășească pentru ce a făcut în trecut și este mai mult decât în stare să-și poarte de grijă și singură. Totuși, după ce-o să încheiem socotelile cu Morgan, aceea va fi o casă cu mult mai fericită. Dar, mai întâi, trebuie să-l găsim.

— Alice zice că bătrânii Hurst au mințit. Morgan vine des pe la fermă.

— E și acum acolo?

— Ea a zis că nu mereu, dar că, dacă-i plecat, se poate întoarce în orice moment.

— Atunci, poate că de acolo ar trebui să ne începem căutările, mâine, zise Vrăciul, căzând pe gânduri.

Cum tăcerea se prelungea, mi-am ținut promisiunea făcută lui Alice, deși știam că era pierdere de vreme să-l întreb.

— Nu s-ar putea ca Alice să stea din nou împreună cu noi? am întrebat eu. O duce chiar mizerabil. E o cruzime s-o lăsăm acolo, când este destul loc și pentru ea aici.

— De ce îmi pui o întrebare la care cunoști deja răspunsul? zise Vrăciul, aruncându-mi o privire mânioasă. Nu vorbi prostește. Dacă-ți lași inima să-ți conducă mintea, atunci Întunericul te va învinge de fiecare dată. Ține minte asta, băiete — s-ar putea să-ți salveze viața, într-o bună zi. Și avem deja destule vrăjitoare vii aici.

Deci, cam așa se sfârșise cu pledoaria mea pentru Alice. Însă n-am vizitat ferma familiei Hurst în ziua următoare. S-a întâmplat ceva care a schimbat totul.

CAPITOLUL 7 ARUNCĂTORUL-DE-PIETRĂ

Indată după micul dejun, un argat înalt și mătăhălos bubui în ușa din dos cu amândoi pumnii, de parcă ar fi fost în primejdie de moarte.

— Ce vrei să-i faci, dihanie? strigă Vraciul, deschizând ușa de perete. Vrei s-o dărâmi, guguman fără pereche?

Flăcăul se opri și se făcu roșu ca sfecla.

— Te-am căutat jos, în sat, zise el, arătând în urmă, către Adlington. Un tâmplar a ieșit din curte și mi-a arătat drumul înapoi. El mi-a spus să bat tare la ușa din dos.

— Da, dar a zis să bați, nu s-o pisezi de s-o faci așchii, zise Vraciul, furios. Ei, și, ce treabă ai cu mine?

— M-a trimis tata. A zis să vii imediat. E o treabă urâtă. Moarte de om.

— Și cine-i taică-tău? întrebă Vraciul.

— Henry Luddock. Stăm la Ferma de Piatră, aproape de Strunga Oilor.

— L-am cunoscut pe tatăl tău și am mai lucrat o dată pentru el. Ești cumva William?

— Eu sunt, da...

— Ei bine, William, ultima oară când am fost pe la Ferma de Piatră, erai doar un prunc în scutece. Acum, îmi dau seama că ești necăjit, așa că intră și odihnește-ți puțin picioarele. Apoi trage aer în piept, liniștește-te și începe cu începutul. Vreau toate amănunțele, așa că spune tot și nu lăsa nimic deoparte, îi porunci Vraciul.

Când am trecut prin bucătărie ca să ajungem în salon, n-am văzut nici urmă de Meg. Când nu avea treabă, îi stătea în obicei să se odihnească în balansoar, încălzindu-și mâinile la focul din bucătărie. M-am întrebat dacă se ascundea cumva pentru că aveam vizitatori — cum ar fi trebuit să facă și când venise Shanks cu proviziile de la băcan.

Odată ajunși în salon, William începu să depene întâmplările care începuseră prost și apoi o luaseră razna de tot. Se părea că un duh rău, probabil cel pe care

magistrul meu și cu mine îl auziserăm trecând pe arteră, cu vreo câteva nopți înainte, se instalase la Ferma de Pia-tră, pornindu-se pe rele și făcând gălăgie, în timpul nop-ții. Zăngănise oalele și tigăile prin bucătărie, ciocănise la ușa din față și bușise în pereți de vreo câteva ori. Atât mi-a fost de-ajuns ca să-mi dau seama ce fel de duh era, după însemnările pe care le făcusem despre duhuri rele.

Era un *duh-care-bate-la-ușă*, așa că deja ghicisem ce avea să urmeze în povestirea lui William. În dimineața următoare, duhul se apucase să dea cu pietre. La început, erau doar niște pietricele mici, cu care arunca în geamuri, le rostogolea pe țigle sau le lăsa să cadă pe hornul sobei. Apoi, trecuse la pietre mai mari. Mult mai mari.

Vraciul mă învățase că un duh-care-bate-la-ușă se transformă uneori într-un *aruncător-de-pietre*. În sta-diul acesta, duhul este foarte năbădăios și foarte peri-culos de înfruntat. Omul care murise era un păstor angajat de Henry Luddock. Îi găsiseră corpul neînsu-flețit, la poalele creștelor podișului.

— I-a împrăștiat creierii, ne-a spus William, cu un pietroi mai mare decât capul lui.

— Sunteți siguri că n-a fost un accident? întrebă Vraciul. Poate că a călcat el greșit, pe când umbla pe culme, a căzut și s-a lovit singur.

— Suntem foarte siguri: zăcea întins pe spate, cu bolovanul peste el. Pe urmă, în timp ce îi aduceam corpul jos, a început să plouă cu pietre în jurul nostru. A fost de groază. Eu am crezut c-o să mor. Așadar, vii să ne ajuți? Te rugăm. Altminteri tata o să-și piardă mințile de îngrijorare. E multă treabă de făcut, dar nu mai poate nimeni ieși afară din casă.

— Bine, du-te acasă și spune-i tatălui tău că vin. Cât despre treburi, mulgeți vacile și faceți numai ce-i musai. Oile își pot vedea și singure de grijă, cel puțin până o să dea zăpada, așa că nu vă apropiați de dealuri.

După plecarea lui William, Vraciul se întoarce către mine și clătină din cap, cu gravitate.

— E o poveste urâtă, băiete. Aruncătorii-de-pietre fac necazuri, dar foarte rar omoară, așa că acesta este unul crud, care ar putea foarte bine să repete figura. M-am mai ocupat de vreo doi sau trei ca ăsta, la viața mea, și de fiecare dată s-a sfârșit cu cel puțin o durere de cap supărătoare, drept răsplată pentru osteneala mea. E altfel decât se procedează cu un spintecător, dar uneori poate fi la fel de periculos. Au fost și vraci care au murit, uciși de aruncători-de-pietre.

Eu înfruntasem un spintecător, în toamnă. Vraciul fusese bolnav și mă văzusem silit să fac totul fără el,

ajutat de un țapinar și de tovarășul lui. Fusesse destul de înfricoșător, pentru că spintecătorii îșiucid prada. Și povestea de acum era înfricoșătoare, dar într-alt fel. Nu prea aveai ce să faci ca să te aperi de bolovani care cădeau din cer!

— Ei bine, cineva trebuie s-o facă! am zis eu, cu un zâmbet și afișând o mină curajoasă.

Vraciul încuviință, cu gravitate.

— Cu siguranță, băiete, așa că hai să-i dăm de cap.

Mai trebuia să facem ceva înainte de a pleca. Vraciul m-a condus înapoi în salon și mi-a cerut să iau din dulap sticla maronie cu eticheta pe care scria „Ceai de ierburi”.

— Mai pregătește-i lui Meg o porție, băiete, zise Vraciul. Numai că, de data aceasta, fă-o concentrată. Toarnă cam de vreo patru degete. O să meargă, pentru că ar trebui să ne întoarcem până-ntr-o săptămână.

I-am ascultat îndemnul, punând aproape patru degete din poțiunea întunecată. Apoi am pus ibricul la fiert și am umplut cana până la buză cu apă fierbinte.

— Bea asta, Meg, îi spuse Vraciul, întinzându-i cana aburindă. O să ai nevoie, pentru că se răcește vremea și s-ar putea să-ți dea junghiuri prin oase.

Meg i-a zâmbit și, în vreo zece minute, băuse toată cana și deja începuse să moțăie. Vraciul mi-a dat cheia

de la poarta scărilor din pivniță și mi-a cerut s-o iau înainte. Apoi a luat-o pe Meg în brațe ca pe un copil și a coborât după mine.

Am descuiat poarta, am coborât treptele și am așteptat în fața ușii din mijloc, pe palierul cu trei uși, cât timp ce magistrul meu o duse pe Meg în întunericul de dinăuntru. Lăsase ușa deschisă, așa că am putut auzi tot ce i-a spus.

— Noapte bună, iubirea mea, a zis el. Să visezi despre grădina noastră.

Sunt sigur că n-ar fi trebuit să aud asta, dar am auzit-o și m-am simțit puțin stingherit să-l aud, dintre toți oamenii de pe lume, tocmai pe magistrul meu vorbind astfel.

Și de care grădină vorbea Vraciul? Vreuna dintre grădinile de la Chipenden? Dacă era așa, speram că se referea la grădina dinspre apus, cea cu vedere spre dealuri. La celelalte două, cu puțurile lor pentru duhuri și cu mormintele pentru vrăjitoare, n-avea cum să se gândească.

Meg nu i-a răspuns nimic, dar Vraciul probabil c-a trezit-o când a ieșit și a încuiat ușa, pentru că ea a început deodată să plângă ca un copil speriat de întuneric. Auzind-o, Vraciul s-a oprit și a așteptat lângă ușă multă vreme, până când plânsul s-a stins, în cele din

urmă, și-a fost înlocuit de un alt sunet, mult mai slab: fluieratul respirației lui Meg, ieșind printre dinți.

— Acum e bine, i-am zis eu, liniștit, magistrului meu. A adormit. Îi aud sforăitul.

— Nu, băietele! a zis Vraciul, aruncându-mi una dintre privirile sale ucigătoare. E mai mult cântat, decât sforăit!

Ei bine, mie îmi suna clar a sforăit și tot ce-am putut gândi a fost că Vraciul nu suferea nici cea mai mică critică la adresa lui Meg. Oricum, acestea fiind zise, ne-am întors din nou sus, am încuiat ușa în urma noastră și ne-am făcut bagajul pentru călătorie.

Am pornit către est, înaintând prin defileu până când deveni atât de îngust încât aproape că pășeam prin pârâu, iar deasupra creștetelor noastre cerul nu se mai vedea decât ca o crăpătură subțire. Apoi, spre surpriza mea, am ajuns la niște trepte tăiate în stâncă.

Erau înguste, abrupte și alunecoase, din pricina pojghiței de gheață care le acoperea. Eu căram sacul greu al Vraciului, ceea ce însemna că, dacă alunecam, n-aveam decât o singură mână liberă cu care să mă țin.

Urmându-l pe magistrul meu, am izbutit să ajung, întreg, până în vârf și cu siguranță că efortul a meritat, pentru că m-am trezit din nou în aer liber, cu spații

larg deschise de jur împrejur. Vântul sufla cu atâta putere de-ar fi putut să ne zboare până dincolo de dealuri, iar norii erau negri și amenințători, gonind pe deasupra capetelor noastre, atât de aproape încât părea că, dacă ridicai mâna, îi atingeai.

Cum v-am mai spus, fiind un podiș, Anglezarke avea și creste muntoase, dar erau mult mai teșite decât cele pe care le lăsaserăm noi în urmă, la Chipenden. Totuși, erau câteva culmi, despărțite de văi, unele dintre ele având forme foarte ciudate. Una, mai ales, ieșea în evidență pentru că era un gorgan nu foarte mare, dar prea rotund și prea simetric ca să fie natural. Când am trecut pe lângă el, l-am recunoscut deodată ca fiind același tumul pe care îl zărisem pe fiul lui Hurst.

— Aici l-am văzut pe Morgan, i-am spus Vrăciului. Stătea chiar pe vârful ăsta.

— Nu mă îndoiesc, băiete. A fost dintotdeauna fascinat de tumulul ăsta și urca mereu pe el. Oamenii îi spun Pâinea Rotundă... înțelegi, din pricina formei sale, zise Vrăciul, sprijinindu-se în toiag. A fost construit în vechime, de către primii oameni care au venit din apus în Comitat. Au debarcat la Heysham, după cum știi.

— La ce folosea? am întrebat eu.

— Sunt puțini cei care știu exact, dar mulți cei atât de smintiți încât să-și dea cu presupusul. Majoritatea crede că este doar un tumul în care a fost înmormântat un rege din vechime, cu armura lui întreagă și cu tot aurul pe care l-a avut. Unii mai lacomi au săpat gropi adânci, însă, drept răsplată pentru truda lor, n-au găsit nimic. Știi ce înseamnă numele Anglezarke, băiete?

Am clătinat din cap și m-am înfiorat.

— Ei bine, înseamnă „templul păgân”. Tot podișul a fost o uriașă biserică, deschisă către cer, unde locuitorii de odinioară se închinau Vechilor Zei. Și, după cum ți-a povestit mama ta, cel mai puternic dintre acești zei se numea Golgoth, care înseamnă Stăpânul Iernii. Tumulul ăsta, spun unii, a fost altarul lui. La început, Golgoth era o puternică forță a elementelor naturii, un spirit al naturii căruia îi plăcea frigul. Dar, din pricină că a fost slujit atât de multă vreme și cu atâta ardoare, a devenit înfumurat și pretențios, uneori întârziind mult timp după sfârșitul anotimpului care îi fusese menit și amenințând să țină pământul în ghearele înghețului și zăpezii cât e anul de lung. Unii chiar cred că puterea lui Golgoth a adus ultima Eră Glaciară. Cine poate ști adevărul? În orice caz, în miezul iernii, la solstițiu, mându-se că înghețul nu se va mai sfârși vreodată și

că primăvara nu se va mai întoarce nicicând, oamenii s-au apucat să-i aducă jertfe, ca să-l împlânzească. Jertfe de sânge, sacrificii de vieți — pentru că așa-i omul, nu se învață minte niciodată.

— Animale? am întrebat.

— Oameni, băiete... Îi ucideau pentru ca, ghiftuit de sângele acelor victime, Golgoth să se ducă, mulțumit, la culcare și să doarmă adânc, îngăduindu-i primăverii să se întoarcă. Oasele celor sacrificați încă se mai văd și-n zilele noastre. Dacă sapi oriunde, pe-o rază de o milă în jurul locului acestuia, dai imediat de o mulțime de oase... Tumulul ăsta a fost dintotdeauna încă un motiv de îngrijorare pentru mine în privința lui Morgan. Pur și simplu nu poate sta departe de locul acesta și a fost mereu interesat de Golgoth — mult prea interesat, pentru gustul meu — și probabil că încă mai e. Vezi tu, unii oameni cred că Golgoth ar putea fi cheia de a obține suprema putere magică și, dacă un mag ca Morgan ar izbuti să capteze puterea lui Golgoth, atunci Întunericul ar putea subjuga întreg Comitatul.

— Și dumneata crezi că Golgoth mai bântuie încă pe aici, pe undeva, prin podiș...

— Da. Se zice că doarme pe undeva la mare adâncime sub podișul ăsta. Și de aceea interesul lui Morgan pentru

Golgoth este atât de periculos. Problema este, băiete, că Vechii Zei au crescut în putere când au fost venerați de oamenii fără minte. Puterea lui Golgoth s-a stins, când venerarea a încetat, și atunci a căzut într-un somn greu. Un somn din care noi *nu* vrem să se trezească.

— Dar de ce oamenii au încetat să i se mai închine? Parcă le era teamă că iarna nu se va mai sfârși vreodată, nu?

— Da, băiete, e adevărat, dar uneori apar alte considerente, mai importante. Probabil un trib mai puternic, venerând un alt zeu, a venit aici, în podiș. Sau poate că recolta s-a împușinat și oamenii au trebuit să se mute într-o zonă mai fertilă. Motivul s-a pierdut în negura timpului, dar cert este că, acum, Golgoth doarme. Și așa vreau să rămână. Prin urmare, ține-te departe de locurile astea, băiete, asta-i sfatul meu. Și o să încercăm să-l ținem la distanță și pe Morgan. Acuma, însă, hai să mergem, că ziua e scurtă, așa că mai bine ne-am grăbi.

Cu aceste cuvinte, Vraciul porni înainte și, o oră mai târziu, coboram din podiș și ne îndreptam spre miazănoapte, ajungând la Ferma de Piatră pe înserat. William, băiatul fermierului, ne aștepta în capul drumului și ne-a condus, peste deal, spre fermă, în vreme

ce lumina zilei se împutîna tot mai mult. Dar, înainte de a intra în gospodăria fermei, Vraciul stăruia să ne ducă în locul unde fusese găsit oierul mort.

O potecă de la poarta din spate a curții fermei pornea drept spre brâul de piatră al podișului, care se contura întunecat și amenințător pe cerul cenușiu. Cum vântul nu mai sufla, norii se târau ca melcii și păreau grei de zăpadă.

La vreo două sute de pași, ajunserăm la un defileu cu mult mai mic decât cel în care se afla casa Vraciului, dar la fel de posomorât și de sinistru. Era doar un hogaș îngust, plin de nămol și de pietre, tăiat de un izvor cu ape iuți și puțin adânci.

Nu era mare lucru de văzut, dar nu mă simțeam deloc în largul meu. Nici William: își rostogolea ochii în cap și se tot întorcea brusc, de parcă s-ar fi temut că l-ar fi putut ataca cineva pe la spate. Era caraghios să-l vezi, dar eram prea speriat ca să schițez măcar un zâmbet.

— Așadar, asta e locul? întrebă Vraciul, când William se opri.

William dădu din cap și arătă un petic de pământ pe care smocurile de iarbă erau strivite.

— Și ăla e pietroiul pe care i l-am ridicat de pe cap, zise tânărul, arătând spre un bolovan de piatră cenușie. Doi oameni de-abia l-am ridicat!

Bolovanul era mare și mă uitam la el încruntat, îngrozit la gândul că așa ceva ar putea cădea din cer. Acum înțelegeam cât de periculos putea fi un duh aruncător-de-pietre.

În clipa aceea, dintr-odată, a început să plouă cu pietre. Prima a fost mică, scoțând un zgomot atât de slab, când a lovit iarba, încât abia l-am putut auzi, acoperit de clipocitul izvorului. Mi-am ridicat privirile spre cer, la țanc cât să am timp să văd venind una mult mai mare, trecând cu puțin pe lângă capul meu. Curând, pietroaie de toate mărimile răpăiau în jurul nostru, unele destul de mari cât să ne rănească grav.

Vraciul ne făcu semn cu toiagul înapoi, spre fermă și, spre mirarea mea, începu s-o ia spre ieșirea din defileu. Ne-am mișcat repede și eu m-am căznit să țin pasul, căci, cu fiecare metru, sacul din spinare devenea mai greu și noroiul mai alunecos sub picioare. Abia când am ajuns la curtea fermei ne-am oprit, ca să ne mai tragem răsuflarea.

Pietrele nu mai cădeau, dar una dintre ele făcuse deja un rău. Pe fruntea Vraciului se vedea o creștătură din care șiroia sângele. Nu era adâncă și nu-i amenința sănătatea, dar faptul că fusese rănit astfel mă îngrijora.

Aruncătorul-de-pietre ucisese deja un om, și totuși, magistrul meu — care trecuse pragul jumătății vieții — avea să se confrunte cu el. Știam că, ziua următoare, va avea într-adevăr nevoie de ucenicul lui. Știam că va fi o zi înfricoșătoare.

Henry Luddock ne-a întâmpinat călduros, când am ajuns înapoi la fermă. Curând, eram așezați în fața unui foc bun de lemne, în bucătăria lui. El era un bărbat vânjos, jovial, cu obrajii rumeni, care nu se lăsase copleșit de amenințarea unui duh rău. Îi părea rău de moartea păstorului pe care-l tocmise, dar se arăta îndatoritor și respectuos față de noi și voia să-și joace rolul de gazdă bună, ospătându-ne cu o cină copioasă.

— Mulțumim pentru propunere, Henry, îi spuse Vraciul, refuzându-l politicos. Este foarte drăguț din partea ta, dar noi nu lucrăm niciodată cu burta plină. Nu ne-ar aduce decât necazuri. Tu însă poți să-ți vezi de treabă și să mănânci tot ce dorești.

Spre marea mea tristețe, a fost exact ceea ce familia Luddock a făcut. S-au așezat și-au început să înfulece din câte-o porție generoasă de plăcintă de vițel, în timp ce o amărâtă de îmbucătură de brânză decolorată

și un pahar de apă de fiecare a fost toată cina pe care a îngăduit-o Vraciul pentru noi doi.

Așadar, mi-am molfăit brânza, gândindu-mă la Alice, în casa aceea în care era atât de nefericită. Dacă n-ar fi fost acest duh rău, Vraciul poate s-ar fi ocupat de Morgan și ar fi îndreptat lucrurile acolo. Dar cu un aruncător-de-pietre de înfruntat, cine știe când avea să mai ajungă și acolo.

Nu erau odăi libere în casă, iar Vraciul și cu mine am petrecut o noapte chinuită, înveliți cu o pătură fiecare, pe podea, în bucătărie, aproape de tăciunii din vatră. Înghețați de frig și cu oasele înțepenite, a doua zi dimineața ne-am trezit cu mult înainte de revărsatul zorilor și-am pornit spre cel mai apropiat sat, pe nume Belmont. Am ținut-o tot la vale, drept pentru care înaintam cu spor, dar știam că în scurtă vreme aveam să ne întoarcem și să refacem drumul, pas cu pas, urcând până la fermă.

Belmont nu era prea mare — doar o răscruce cu o jumătate de duzină de case și fierăria la care ne-am oprit noi. Fierarul nu s-a arătat prea bucuros să ne vadă, dar asta probabil pentru că vizita noastră l-a dat jos din pat. Era înalt și împănat cu mușchi, ca majoritatea fierarilor, cu siguranță un om cu care nu era de

glumit, dar care se uita la Vraci cu precauție și nu părea tocmai în largul lui. Știa prea bine cu ce se îndeletnicea magistrul meu.

— Am nevoie de un topor nou, i-a zis Vraciul.

Fierarul i-a făcut semn spre peretele din spatele cup-torului, unde o mulțime de fiare de topor erau atâr-nate la vedere, deja făurite, gata de a fi șlefuite și ascuțite.

Vraciul alese repede, arătând către cel mai mare. Era un topor uriaș, cu lamă dublă, iar fierarul l-a măsurat rapid din priviri pe magistrul meu, de parcă l-ar fi cân-tărit să vadă dacă era îndeajuns de vânjos și de puternic ca să-l mânuiască.

Apoi, fără să mai piardă vremea, dădu din cap, mormăi ceva și se apucă de lucru. Am stat lângă cup-tor, căscând gura la fierarul care a încins fierul de topor, l-a bătut cu ciocanul pe nicovală, modelându-l și scufundându-l din când în când într-o căldare cu apă, unde sfârâia puternic și scotea un nor de aburi.

L-a fixat apoi cu ciocanul într-o coadă lungă de lemn, înainte de a-l ascuți pe piatra de tocilă, scoțând scânteii. Cu totul, a durat aproape un ceas până când fierarul să fie în sfârșit mulțumit și să i-l întindă magistrului meu.

— Acum, mai am nevoie și de un scut mare, a zis Vraciul. Trebuie să fie destul de mare ca să apere două

persoane, totuși destul de ușor ca băiatul să-l poată ține la un braț distanță deasupra capului.

Fierarul a părut surprins, dar a intrat în prăvălia lui și s-a întors cu un scut mare, rotund. Era făcut din lemn, prins într-o ramă de metal. Și la mijloc avea, de asemenea, o bucată de fier mai umflată, care se termina cu un țugui, dar pe care fierarul se apucă s-o dea jos, înlocuind-o cu un miez tot de lemn, ca să facă scutul mai ușor. Apoi, a acoperit partea exterioară a scutului cu tablă.

Apucându-l de margini, eram în stare să țin scutul deasupra capului meu cu ambele mâini întinse. Vraciul însă a spus că nu-i bine, fiindcă așa fi putut fi rănit la degete și atunci așa fi scăpat scutul. Prin urmare, obișnuita curea de piele a fost înlocuită cu două mânere de lemn, fixate chiar pe rama discului, pe partea interioară.

— Bun, hai să vedem ce poți, a zis Vraciul.

M-a pus să țin scutul în diferite poziții și înclinat în mai multe feluri, după care, în sfârșit mulțumit, i-a plătit fierarului și ne-am întors spre Ferma de Piatră.

Am pornit neîntârziat spre defileu. Vraciul a fost nevoit să-și lase toiagul, fiindcă avea mâinile ocupate cu toporul și sacul lui. Eu mă luptam cu scutul cel greu, bucuros că nu mă pusese să-i car tot eu și sacul. Am urcat până când am ajuns la tăpșanul pe care murise

păstorul. Acolo, Vraciul s-a oprit și s-a uitat pătrunzător în ochii mei.

— Acum trebuie să te arăți curajos, băiete. Foarte curajos. Și trebuie să ne mișcăm repede. Duhul sălăș-luiește sub rădăcinile unui păducel, uite colo. Trebuie să tăiem copacul și să-l ardem, ca să-l scoatem afară din bârlog.

— De unde știi? am întrebat eu. Duhurile aruncătoare de pietre trăiesc de obicei sub rădăcini de copaci?

— Trăiesc oriunde le place. Dar, în general, duhurile rele trăiesc prin defileuri și, în special, sub rădăcinile arborilor de păducel. Păstorul a fost ucis la intrarea în defileu, chiar aici. Și eu știu că există un arbore de păducel puțin mai sus, pentru că exact acolo m-am luptat cu ultimul duh, în urmă cu aproape nouăsprezece ani, când John era doar un copil în scutece, iar Morgan era ucenicul meu. Dar aici e o problemă, pentru că, în timp ce duhul de atunci a ascultat de vorbă bună, luându-și tălpășița când i-am cerut-o, acesta de acum este un aruncător-de-pietre crud, care deja a ucis, așa că vorbele nu vor fi de-ajuns.

După acestea, îndreptându-ne către nord, am intrat ținându-ne pe latura dinspre apus a defileului, Vraciul mergând cu pași iuți înaintea mea; curând, amândoi

răsuflam greu. Nămolul de la intrare fu înlocuit, treptat, de grohotiș, prin care înaintam cu dificultate.

La început, am mers pe marginea de sus a defileului, dar apoi Vraciul a coborât, luând-o prin valul de pietre sfărâmate de la baza pantei, până am ajuns la izvor. Nu era prea adânc, nici prea lat, dar curgea vijelios printre pietre, repezindu-se la vale cu atâta putere încât ar fi fost greu să-l traversăm. Am continuat să urcăm în sens invers curgerii lui, ambele sale maluri ridicându-se, din ce în ce mai abrupte, până când doar o fâșie îngustă de cer se mai putu zări deasupra creștetelor noastre. Atunci, în pofida zgomotului izvorului, am auzit primele pietricele căzând în apă, chiar în fața noastră.

Era ceva la care mă așteptasem și, curând, urmară și altele, silindu-mă să iau scutul din spinare și să încerc să-l țin deasupra capetelor noastre. Vraciul era mai înalt ca mine, așa că a trebuit să mă întind și, nu după multă vreme, au început să mă doară umerii și brațele. Chiar și așa, ținându-l cât de sus îmi îngăduiau brațele, Vraciul tot era silit să se aplece și amândoi înaintam chinuit.

Peste puțin timp, am zărit arborele de păducel. Nu era deosebit de mare, dar era foarte bătrân, negru și chircit, cu rădăcini noduroase ieșite în afară, care

semănau cu niște gheare. Stătea sfidător, ca unul care supraviețuise capriciilor vremii timp de un secol sau poate mai mult. Era locul potrivit pentru sălașul unui duh rău, mai ales un aruncător-de-pietre ca acesta, care evită tovărășia oamenilor și căruia îi place să fie singur.

Pietrele care cădeau deveneau din ce în ce mai mari și, tocmai când ajungeam la copac, una mai mare decât pumnul meu a pocnit cu atâta putere în scut, încât aproape că m-a surzit.

— Ține-l bine, băiete! a strigat Vraciul.

Atunci, ploaia de pietre a încetat.

— Acolo... mi-a arătat magistrul meu și, în umbra de sub crengile copacilor, am putut zări duhul începând să se întrupeze.

Vraciul îmi spusese că acest tip de duh era, de fapt, un spirit și nu avea un trup de carne, sânge și oase; însă, uneori, când încerca să-i sperie pe oameni, se acoperea cu lucruri care îl făceau vizibil ochilor omenești. Acesta de acum se folosea de pietrele și noroiul de sub copac. Le-am văzut ridicându-se deodată, într-o uriașă trombă udă, și lipindu-se de trupul duhului care se arată astfel ochilor noștri.

Nu era o priveliște plăcută. Avea șase brațe enorme care, presupun, erau foarte nimerite pentru a azvârli cu

pietre. Nu era de mirare că putea arunca atât de multe, cu o asemenea viteză. Capul, la fel, era uriaș, iar fața acoperită cu noroi, mângă și pietricele mai mici care, când se încruntă la noi, se mișcă înțocmai de parcă dedesubt avea loc un cutremur. În loc de gură avea o despicătură întunecată și două găuri negre uriașe, acolo unde ar fi trebuit să fie ochii.

Neluându-l în seamă pe duh, fără să mai piardă nicio clipă, căci ploaia de pietre reîncepuse să cadă, Vraciul se duse drept la copac, lovindu-l cu toporul îndată ce ajunse la el. Bătrânul copac noduros era rezistent și a fost nevoie de mai multe lovituri de topor ca să-i înlătore crengile. Îl pierdusem din vedere pe duh, prea ocupat să țin scutul deasupra și să parez cele mai mari pietre care veneau peste noi. Scutul părea să devină din clipă în clipă mai greu, iar brațele îmi tremurau de efortul de a-l ține sus.

Vraciul atacă trunchiul, izbind cu furie. Am înțeles atunci de ce alesese un topor cu dublu tăiș: lovea și în față și în spate, descriind arcuri largi, ca de coasă, de am început să mă tem pentru viața mea. Uitându-te la el, n-ai fi ghicit niciodată că era atât de puternic. Nu mai era de mult tânăr, dar mi-am dat seama atunci, din felul în care lama toporului mușca adânc în lemn, că, în ciuda vârstei sale și a bolii care abia de curând îi

trecuse, era totuși cel puțin la fel de puternic ca fierarul și făcea cât doi ca tata.

Vraciul nu reteză copacul cât să cadă la pământ, ci îi despică trunchiul, apoi lăsă toporul jos și scotoci prin sacul lui de piele. Nu vedeam prea bine ce anume făcea, din pricina faptului că pietrele curgeau acum mai înverșunat ca niciodată. Am privit cu coada ochiului și am văzut că duhul începuse să se vâlurească și să se întindă: vine uriașe de mușchi se umflau, erupând pretutindeni pe trupul lui, ca furunculele coapte. Și, după ce încă un nor de noroi și de pietricele se ridică în aer, am văzut că aproape își dublase dimensiunile. Atunci s-au întâmplat două lucruri, unul după altul, într-o succesiune rapidă.

Primul a fost un uriaș bolovan care a căzut din cer în dreapta noastră și s-a îngropat pe jumătate în pământ. Dacă ar fi aterizat peste noi, scutul ar fi fost inutil. Amândoi am fi fost striviți. Al doilea a fost copacul care a izbucnit deodată în flăcări. După cum am spus, n-am avut timp să văd cum a izbutit Vraciul să-i dea foc, dar rezultatul a fost într-adevăr uluitor. Copacul s-a aprins cu un puternic vâjâit și flăcările s-au înălțat până la cer, trosnind și împrăștiind scânteii în toate direcțiile.

Când m-am uitat în stânga, duhul dispăruse, și atunci, cu mâinile tremurânde, am coborât scutul și l-am sprijinit

cu marginea de pământ. Abia îl lăsasem jos, că Vraciul și-a ridicat sacul, și-a pus toporul pe umăr și, fără niciun cuvânt sau privire înapoi, a pornit spre ieșirea din defileu.

— Vino, băiete! strigă el după mine. Nu tândăli!

Atunci mi-am ridicat scutul și l-am urmat, fără să risc să mă mai uit o dată în spate.

După o vreme, Vraciul a încetinit pasul și l-am putut prinde din urmă.

— Asta a fost? am întrebat eu. S-a terminat?

— Nu fi prost! a zis el, clătinând din cap. Este abia începutul. A fost numai primul pas. Ferma lui Henry Luddock este în siguranță de acum, dar duhul ăla o să lovească din nou, în altă parte, și foarte curând. O să urmeze o mulțime de lucruri mult mai rele!

M-am simțit dezamăgit, fiindcă îmi închipuisem că primejdia se sfârșise și misiunea noastră se încheiase. Mă așteptam, plin de nădejde, la o masă fierbinte și gustoasă, dar iată că Vraciul îmi spulbera visele, pentru că trebuia să postim în continuare.

Îndată ce-am ajuns înapoi, i-a spus lui Henry Luddock că-l scăpase de duh. Fermierul i-a mulțumit și i-a făgăduit să-l plătească în toamna ce vine, imediat după recoltă; cinci minute mai târziu, eram pe drum spre casa de iarnă a Vraciului.

— Ești sigur că duhul ăla o să se întoarcă? Eu chiar am crezut că l-am alungat, i-am spus Vrăciului, în timp ce străbăteam podișul, cu vântul suflându-ne năprasnic în spinare.

— Adevărul e că treaba e pe jumătate făcută, băiete, dar partea cea mai rea urmează să vină. Întocmai cum o veveriță își îngroapă ghindele ca să le mănânce mai târziu, un duh își face rezerve de putere acolo unde sălășluiește. Din fericire, acestea i-au pierit, au ars odată cu păducelul. Am câștigat prima mare bătălie, dar după vreo două zile, în care își va aduna noi puteri, o să înceapă să chinuiască pe altcineva.

— Așadar, o să-l închidem într-un puț?

— Nu, băiete. Când un aruncător-de-pietre ucide atât de fără motiv, trebuie să fie nimicit definitiv!

— De unde o să-și ia noi puteri?

— Din teamă, băiete, din teamă o să și le ia. Un aruncător-de-pietre se hrănește din teama celor pe care îi chinuiește. Unele familii sărmăne din apropiere vor avea o noapte de groază. Nu știi unde o să se ducă și pe cine va alege, așa că nu pot face nimic în această privință și nu pot da niciun sfat. Este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le acceptăm. Ca și uciderea

acelui bătrân copac nevinovat. N-am vrut s-o fac, dar n-am avut încotro. Duhul acela o să se miște în continuare, o să adune puteri și, peste o zi sau două, o să-și găsească iar un loc bun de a-și face o vizuină. Și atunci iar o să vină cineva și-o să ne ceară ajutorul.

— De ce a devenit duhul atât de crud la primul lui sălaș? am întrebat eu. De ce a ucis?

— Păi, oamenii de ce ucid? făcu Vraciul. Unii o fac, alții nu. Și unii care încep bine sfârșesc rău. După cum cred eu, aruncătorul ăsta de pietre a fost merit, inițial, să fie doar un duh-care-bate-la-uși și care dă târcoale caselor, speriind oamenii cu ciocănituri și bufnituri în timpul nopții. Dar a vrut mai mult, a vrut o întreagă pantă de deal numai a lui și atunci și-a pus în cap să-i gonească pe bietul Henry Luddock și pe familia sa afară din ferma lor. Dar acum, din pricină că i-am distrus bârlogul, o să aibă nevoie de unul nou. Așadar, o să se mute mai departe pe arteră.

Am dat din cap.

— Ei, poate că asta o să te mai înveselească puțin, zise el, scoțând o bucată de brânză îngălbenită din buzunar. Rupse din ea o bucățică și mai mică și

mi-o întinse. Mestec-o, mă îndemnă el, dar n-o înghiți dintr-odată.

Odată întorși la casa Vraciului, am adus-o pe Meg din pivniță și am reintrat în rutina treburilor gospodărești și a lecțiilor. Totuși, era o mare diferență. Fiindcă așteptam ca duhul să facă iarăși necazuri, postul nostru continua. Era un chin pentru mine s-o văd pe Meg gătind numai pentru ea, în vreme ce noi flămânzeam. Trei zile ne-am înfometat așa, încât stomacul meu începuse să creadă că-mi fusese tăiat gâtul, dar, în cele din urmă, în cea de-a patra zi pe la prânz, se auzi o bătaie puternică în ușa din spate...

— Ei bine, du-te și răspunde, băiete! porunci Vraciul. Fără îndoială că au sosit veștile pe care le așteptam.

I-am dat ascultare, dar, spre uluirea mea, când am deschis ușa, am găsit-o pe Alice în fața ei.

— Bătrânul domn Hurst m-a trimis, a zis Alice. Sunt necazuri cu un duh rău la ferma Straja Mlaștinii. Ei? N-ai de gând să mă inviți înăuntru?

CAPITOLUL 8

ÎNTOARCEREA ARUNCĂTORULUI-DE-PIETRĂ

Vraciul avusese dreptate în prezicerile lui, dar a fost la fel de uluit ca și mine când am condus-o pe vizitatoarea noastră în bucătărie.

— Duhul s-a întors la ferma lui Hurst, i-am spus eu. Domnul Hurst cere ajutor.

— Vino în salon, fato. O să vorbim acolo, a zis el, întorcându-se s-o conducă.

Alice mi-a zâmbit, dar nu înainte de a arunca o privire spre Meg, care stătea cu spatele la noi, încălzindu-și mâinile la foc.

— Ia loc, i-a spus magistrul meu lui Alice, închizând ușa salonului. Acum, povestește-mi toată tărașenia. Începe cu începutul și nu te grăbi.

— N-am prea multe de povestit, răspunse Alice. Tom mi-a spus destule despre duhuri rele ca să fiu sigură că acela de-acolo este un aruncător-de-pietre. Azvârle cu bolovani în fermă de câteva zile — nu se mai poate ieși din casă. Mi-am pus viața în primejdie ca să vin să vă chem. Curtea e plină de bolovani. Nu cred c-a mai rămas vreun geam întreg și a spart trei olane din coșul sobei. E de mirare că n-a fost nimeni rănit.

— Și Morgan n-a încercat să facă nimic să-l oprească? a întrebat Vraciul. L-am învățat aproape toate lucrurile de bază despre duhurile rele.

— Nu l-am mai văzut de câteva zile. Mai bine, c-am scăpat de belea!

— Se pare că este exact ce așteptam, am zis eu.

— Da, și mie mi se pare la fel. Mai bine pregătește ceaiul de ierburi. Să-l faci la fel de concentrat ca și data trecută.

M-am ridicat și-am deschis dulapul de lângă cămin, scoțând sticla maronie. Când m-am întors, am surprins o expresie de dezaprobare pe chipul lui Alice. Și Vraciul o văzuse.

— Fără îndoială, băiatul te-a pus la curent cu toate chestiunile mele personale. Prin urmare, știi ce o să facă acum și de ce este nevoie de asta. Așa că lasă căutătura asta piezișă!

Alice nu răspunse, dar veni după mine în bucătărie și mă privi cum pregătesc ceaiul de ierburi, în timp ce Vraciul se duse în camera lui de lucru să-și completeze jurnalul la zi. Când am terminat, Meg moțăia în scaunul ei, așa c-a trebuit s-o trezesc, scuturând-o cu blândețe de umăr.

— Uite, Meg, i-am spus eu, când deschise ochii. Ți-am adus ceaiul tău de ierburi. Să-l bei cu atenție, ca să nu te arzi...

Ea primi cana, dar se uită la ea, gânditoare.

— Nu mi-am băut deja ceaiul pe ziua de azi, Billy?

— Ai nevoie de încă o cană, Meg, pentru că vremea s-a răcit mai tare, între timp.

— Oh, cum o cheamă pe prietena ta, Billy? E o fată așa de drăguță! Ce frumoși ochi căprui!

Alice zâmbi când o auzi pe Meg spunându-mi Billy și se prezentă singură.

— Mă cheamă Alice și am locuit la Chipenden. Dar acum stau la o fermă din apropiere.

— Atunci să vii pe la noi ori de câte ori dorești, o invită Meg. N-o să primesc multe vizite de la doamne, zilele astea. O să mă bucur să te văd pe tine.

— Bea-ți ceaiul, Meg, le-am întrerupt eu. Bea-l cât e cald. E cel mai bine pentru tine așa.

Cu acestea, Meg începu să-și soarbă poțiunea și, nu după multă vreme, termină cana și începu să picotească.

— Mai bine o coborâți în frigul și umezeala de jos! zise Alice, cu un val de amărăciune în glas.

N-am avut când să-i răspund, pentru că Vraciul a ieșit tocmai atunci din camera sa de lucru și a ridicat-o pe Meg în brațe. Eu am luat lumânarea și am descuiat poarta, în timp ce el coborî cu Meg până jos, în odaia ei din pivniță. Alice rămăsese în bucătărie. După ce ne-am întors, cinci minute mai târziu, toți trei eram pe drum.

Ferma Straja Mlaștinii suferise o adevărată cano-nadă. Întocmai cum povestise Alice, curtea era plină de pietre și aproape toate ochiurile de geam fuseseră sparte. Fereastra de la bucătărie era singura neatinsă încă. Ușa din față era încuiată, dar Vraciul își folosi cheia și-o descuie în câteva secunde. I-am căutat pe bătrânii Hurst și i-am găsit ascunși de frică în pivniță; de duhul rău n-am văzut nici urmă.

Vraciul nu mai pierdu nicio clipă.

— Trebuie să plecați de aici imediat, le spuse bătrânului fermier și nevastei sale. Mă tem că nu se poate altfel. Luați-vă doar ce aveți nevoie și duceți-vă. Lăsați-mă să fac ce e necesar.

— Dar unde să ne ducem? întrebă doamna Hurst, gata să izbucnească în lacrimi.

— Dacă rămâneți aici, nu răspund pentru viețile voastre, le spuse Vraciul verde-n față. Rudele voastre locuiesc în Adlington. Trebuie să vă primească și pe voi la ele.

— Și cât o să dureze până o să ne putem întoarce? întrebă domnul Hurst, îngrijorat pentru agoniseala sa de-o viață.

— Trei zile, cel mult, răspunse Vraciul. Dar nu duceți grija fermei. Ucenicul meu o să se ocupe de absolut tot ce trebuie.

În vreme ce ei își strângeau lucrurile, magistrul meu îmi porunci să încerc să fac cât mai multe dintre treburile fermei cu puțință. Totul era liniștit: nu cădea nicio piatră și se părea că duhul se odihnește. Așadar, folosindu-mă de prilej, am început prin a mulge vacile; până ce am terminat eu, afară se înserase binișor. Când am intrat în bucătărie, l-am găsit pe Vraci stând la masă, singur.

— Unde e Alice? l-am întrebat eu.

— A plecat cu fermierii Hurst, unde să fie? N-aveam nevoie de cineva de care să ne tot împiedicăm, acum când trebuie să înfruntăm un duh rău.

Eram prea frânt de oboseală ca să mă mai cert cu el. Doar că, pe jumătate, nădăjdusem că îi va îngădui lui Alice să rămână.

— Stai jos și nu mai face mutra asta plouată, băiete. La cum arăți, se acrește și laptele, zău! Trebuie să ne pregătim.

— Unde e duhul acum?

Vraciul ridică din umeri.

— Bănuiesc că se odihnește pe sub vreun copac sau vreun bolovan mai mare. Acum, că s-a înnoptat, n-o să mai treacă mult și-o să apară. Duhurile pot fi active și pe ziuă și, după cum am simțit-o pe pielea noastră, sus, pe platou, cu siguranță că se apără, dacă sunt atacate. Însă cel mai mult le place să atace noaptea, căci atunci sunt ele mai puternice. Dacă e același duh rău pe care l-am întâlnit sus, la Ferma de Piatră, atunci lucrurile or să se încingă rău. Gândește-te că o să-și amintească de noi, de îndată ce o să se apropie, și o să vrea răzbunare pentru ce i-am făcut. N-o să se mulțumească să spargă niște geamuri și să dea jos vreo câteva olane din hornul sobei. O să încerce să pună toată ferma asta la pământ, cu noi înăuntru. Așadar, o să fie o luptă pe viață și pe moarte. Dar, fruntea sus, băiete! zise el, prinzându-mi privirea speriată. O fi asta

o casă veche, însă e construită din cea mai bună piatră din Comitat, pe temelii trainice, nu glumă. Cele mai multe duhuri rele sunt mai bătute-n cap decât par, așa că n-o să murim, deocamdată. Ce va trebui să facem va fi să-l istovim. Mă ofer eu ca țintă. După ce o să-l secătuiesc de puteri, o să-i dai tu lovitura de grație, cu sare și fier, așa că umple-ți bine buzunarele, băiete, și fii gata!

Cândva mă folosisem și eu, de la mine putere, de sare și fier, când mă înfruntasem cu bătrâna vrăjitoare Mama Malkin. Cele două substanțe împreună sunt foarte eficace împotriva creaturilor Întunericului. Sarea avea să-l ardă pe duh, iar fierul avea să-i soarbă puterile din trup.

Am făcut ce mă sfătuisese magistrul meu, umplându-mi buzunarele cu sare și cu pilitură de fier din pungile de piele pe care le avea în sacul lui.

Cu puțin înainte de miezul nopții, duhul atacă. De câteva ore se pregătea să înceapă o furtună și, după cele dintâi tunete îndepărtate, se dezlănțuiseră trăsning deasupra capetelor noastre și sfâșiind cerul cu fulgere. Amândoi eram în bucătărie, stând la masă, când a început.

— Vine, a murmurat Vraciul, cu glas atât de scăzut încât părea că vorbește mai curând în sinea lui decât cu mine.

Avu dreptate: peste vreo două secunde, duhul coborî dealul, mugind și răcnind, și năvăli asupra fermei. Ai fi zis că un fluviu își ieșise din matcă și puhoiul se prăvălea peste noi.

Fereastra bucătăriei explodă, împrăștiind cioburile pretutindeni, iar ușa din spate se curbă înăuntru, de parcă o imensă greutate se rezema de ea. Apoi, întreaga casă fu zgâlțâită ca un copac în furtună, aplecându-se întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Știu că pare cu neputință, dar jur că așa a fost.

După aceea a urmat o rafală de trosnete și pocnete deasupra capetelor noastre, iar țiglele au început să zboare de pe acoperiș și să se spargă în curte. Apoi, pentru câteva secunde, totul a rămas în tăcere și nemișcat, de parcă duhul își trăgea răsuflarea sau se gândea ce să facă mai departe.

— E timpul să-i punem capăt, băiete, zise Vraciul. Stai aici și urmărește-mă pe fereastră. Lucrurile or să devină cumplite pe afară, asta-i sigur.

După părerea mea, erau și-așa destul de urâte, dar n-am spus-o cu glas tare.

— Cu niciun preț, indiferent ce se întâmplă, continuă magistrul meu, să nu ieși din casă. Folosește-te de sare și de fier numai când duhul a intrat în bucătărie. Dacă le folosești afară, pe o vreme ca asta, n-o să-și facă efectul cum trebuie. Eu o să-l momesc pe duh înăuntru. Așa că fii pregătit.

Vraciul descuie ușa și, strângând toiagul în mână, ieși afară, în curte. Era cel mai curajos om pe care-l cunoscusem vreodată. În locul lui, cu siguranță nu mi-ar fi plăcut să-l înfrunt pe duh pe întuneric.

Căci era o noapte neagră ca smoala, iar în bucătărie toate lumânările se stinseseră. Să rămân cufundat în beznă era ultimul lucru pe care mi-l doream, dar, din fericire, aveam un felinar. L-am dus aproape de fereastră, dar lumina sa nu bătea prea departe în curte. Vraciul se afla la o oarecare distanță, așa că nu puteam vedea tot ce se petrecea și trebuia să mă bizui doar pe fulgere.

L-am auzit pe Vraci lovind de trei ori cu toiagul în dalele de piatră; atunci, cu un urlet, duhul se aruncă asupra lui, străbătând în goană curtea, de la stânga la dreapta. Urmă un strigăt de durere și un trosnet ca de creangă ruptă. Când fulgeră din nou, l-am zărit pe Vraci în genunchi, cu mâinile întinse, încercând să-și

apere capul. Toiagul îi zăcea pe jos, ceva mai departe de el, rupt în trei bucăți.

Prin întuneric am auzit pietrele lovind dalele de piatră în jurul Vraciului și mai multe țigle căzând de pe acoperiș peste el. A strigat de durere de încă vreo două sau trei ori și, în pofida faptului că-mi spusese să privesc de la fereastră și să aștept duhul să intre în bucătărie, m-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să ies și să încerc să-l ajut. Magistrul meu trecea prin clipe grele și părea mai mult ca sigur că avea s-o încurce.

M-am străduit să străpung cu privirea bezna de afară, încercând să deslușesc ce se mai întâmpla, sperând să mai vină un fulger ca să lumineze iarăși curtea. Pe Vraci nu-l puteam vedea deloc. Dar atunci ușa din spate începu să se deschidă foarte încet. Îngrozit, m-am dat înapoi, retrăgându-mă până ce m-am lipit cu spatele de perete. Oare duhul venea după mine, acum? Am pus felinarul pe masă și m-am pregătit să vâr mâna în buzunarele pantalonilor, după sare și fier. O siluetă întunecată păși încet peste prag, înaintând în bucătărie, și-am încremenit, dar apoi am tras aer în piept, căci l-am văzut pe Vraci în patru labe. Se târa spre ușă, ținându-se în umbra zidului. De aceea nu-l putusem vedea.

Am dat fuga spre el, am trântit ușa, închizând-o, apoi l-am ajutat să ajungă la masă. A fost destul de greu, pentru că tremura din toate încheieturile și părea că nu-l mai țin picioarele. Era ferfeniță. Duhul îl rănise rău: avea fața scăldată în sânge și un cucui cât un ou în frunte. Se sprijini cu ambele mâini de marginea mesei, căznindu-se să stea în picioare. Când deschise gura să vorbească, am văzut că îi lipsea un dinte din față. Nu arăta deloc bine.

— Nicio grijă, băiete, zise el, răgușit. L-am pus pe urmele mele. Nu i-a mai rămas prea multă putere și acum e momentul să-l nimicești. Fii gata să folosești sarea și fierul, dar, orice s-ar întâmpla, să nu ratezi!

Zicând că „l-a pus pe urmele lui”, Vraciul voia să spună că se oferise el însuși ca țintă, iar duhul cheltuisese o mare parte din energia lui ca să-l ucidă, iar acum era mult mai slăbit. Dar cât de slăbit? Ar fi putut fi încă foarte periculos.

Chiar în clipa aceea, ușa se deschise deodată de perete și, de data aceasta, înăuntru păși duhul. Fulgeră iarăși și i-am putut vedea capul rotund și cele șase brațe nămolite. Dar era o deosebire: acum părea mult mai mic. În mod cert pierduse o grămadă din putere — Vraciul nu suferise în zadar.

Cu inima bătându-mi mai să-mi spargă pieptul și cu genunchii tremurând, am făcut un pas înainte, ca să-l înfrunt pe duh. Mi-am vârât mâinile în buzunare și am scos pumnii plini de sare și de fier, pe care le-am aruncat drept spre duh. Sarea din mâna mea dreaptă, fierul din cea stângă.

În pofida prețului plătit, Vraciul făcuse totul ca la carte. Mai întâi, îi arsesse copacul duhului, distrugându-i rezerva de energie. Apoi îl ademenise în casă, oferindu-se el însuși ca pradă și storcând mai mult puterea duhului. Dar eu trebuia să închei misiunea înăuntru. Și nu-mi puteam îngădui să dau greș.

În afară de curentul dintre fereastră și ușa deschisă puteam ținti fără alte piedici. Norul de sare și de pilitură de fier îl nimeri pe duh în plin. Izbucni într-un țipăt atât de puternic și de ascuțit, încât mi s-au strepezit dinții și am simțit că mi-a spart timpanele. Sarea o arsesse pe creatură, iar fierul o vlăguise și de restul de putere. În clipa următoare, duhul dispăru.

Nu mai era. Se isprăvise. Eu îl nimicisem!

Dar ușurarea mea fu de scurtă durată. L-am văzut pe Vraci clătinându-se și mi-am dat seama că avea să cadă. Am încercat să-l prind — zău c-am încercat. Dar prea târziu. Genunchii i se înmuieră, nu se mai putu

ține de masă și se prăbuși pe spate, dând cu capul de dalele de piatră ale pardoselii. M-am muncit să-l ridic, dar era cumplit de greu și am observat, spre disperarea mea, că nasul îi sângera puternic.

M-a cuprins panica. La început, nu-l auzeam respirând. Apoi, în sfârșit, i-am simțit suflul adîind foarte slab pe gât. Vraciul era grav rănit și avea urgentă nevoie de un doctor.

CAPITOLUL 9 PREVESTIRILE MORȚII

Am coborât tot într-o fugă dealul până-n sat, prin ploaia torențială, cu tunetele explodând deasupra creștetului meu și cu fulgerele orbitoare crăpând cerul în bucăți.

N-aveam nici cea mai mică idee unde putea locui doctorul și, în disperare de cauză, am bătut la prima ușă care mi-a ieșit în cale. N-am primit niciun răspuns, așa că, în următoarea, am bătut cu amândoi pumnii. Când nici așa n-am obținut vreun răspuns, mi-am amintit că fratele Vraciului, Andrew, avea un atelier, undeva prin sat. Așadar, am alergat mai departe, spre centrul satului, împiedicându-mă de pietre și de

pârâiașele apei de ploaie ce se prăvăleau în cascade în josul dealului.

Mi-a luat mult timp până am găsit casa lui Andrew. Era mai mică decât cea pe care o închiriasse în Priestown, dar avea vad bun, pe Calea Babilonului, cum dai colțul după ceea ce părea să fie grupul principal de prăvălii ale satului. Lumina unui fulger mi-a arătat inscripția de deasupra vitrinei:

ANDREW GREGORY
MEȘTER LĂCĂTUȘ

Am bătut rapid și tare cu nodurile degetelor în ușa prăvăliei și, când am văzut că nu răspunde nimeni, am apucat de clanță și am zgâlțâit-o violent — tot degeaba. M-am întrebat dacă nu cumva Andrew era plecat cu vreo treabă. Poate că, peste noapte, stătea în alt sat. Apoi am auzit ridicându-se geamul ferestrei unui dormitor de deasupra prăvăliei alăturate și un glas de bărbat mânios răcnind în noapte:

— Pleacă de acolo! Pleacă imediat! Ce-i în capul tău, de faci atâta tărăboi la ora asta, când oamenii cumsecade trebuie să doarmă?

— Am nevoie de un doctor! am strigat eu către fereastra lunguiață și întunecată. E urgent. Un om e în primejdie de moarte.

— Atunci, îți pierzi timpul! Așa e atelierul unui lăcătuș!

— Lucrez pentru fratele lui Andrew Gregory. Cel care locuiește sus, în defileul din munți. Eu sunt ucenicul lui.

Când fulgerul luminează din nou, am zărit o clipă fața omului aplecat peste fereastră și am citit teama întipărită pe trăsăturile sale. Probabil că tot satul știa că fratele lui Andrew era un vraci.

— E un doctor pe Strada Bolton, cam la vreo sută de yarzi spre miazăzi!

— Unde e Strada Bolton? am întrebat eu.

— Mergi la poalele dealului până la răscruce și ia-o la stânga. Apoi mergi drept înainte. Este ultima casă!

Cu acestea, fereastra se trânti la loc, dar nu mai conta — obținusem informația de care aveam nevoie. Așadar, am rupt-o la fugă în josul dealului, am luat-o la stânga, continuând să alerg, gâfâind, și curând băteam la ușa ultimei case de pe drumul acela.

Doctorii sunt obișnuiți să fie treziți în toiul nopții pentru urgențe, de aceea n-a durat mult până să-mi deschidă. Era un omuleț pipiriu, cu o mustață subțire și părul încărunțit pe la tâmple. Ținea o lumânare în mână

și, în timp ce îi vorbeam, mă asculta dând din cap, foarte calm și stăpân pe sine. I-am spus că omul rănit era la ferma Straja Mlaștinii, dar când i-am explicat cine avea nevoie de ajutor și de ce, purtarea lui s-a schimbat și lumânarea a început să-i tremure în mână.

— Tu du-te înapoi, că o să vin eu, cât oi putea de repede, a zis el, închizându-mi ușa în nas.

M-am întors către dealuri, dar eram îngrijorat. Era limpede că doctorul se speriasse când aflase că trebuia să trateze un vraci. Oare avea să se țină de cuvânt? Chiar avea să vină în urma mea la fermă? Dacă nu, Vraciul s-ar fi putut să moară. Îmi trecu prin cap că poate murise deja și, cu inima grea, am urcat dealul cât am putut mai repede. Între timp, furia furtunii trecuse și tot ce mai rămăsese erau uruitul îndepărtat al tunetelor deasupra podișului și, din când în când, licărul fulgerelor.

N-a mai trebuit să-mi fac griji pentru doctor. S-a ținut de cuvânt și a ajuns la fermă la numai un sfert de ceas după mine.

Dar n-a stat mult. Când l-a examinat pe Vraci, mâinile îi tremurau atât de rău, încât nici nu mai era nevoie să-i văd ochii holbați și expresia feței ca să-mi dau seama că era îngrozit. Nimănui nu-i plăcea să fie în apropierea

unui vraci. Când i-am mai și povestit ce se întâmplase în curte și în bucătărie, s-a pierdut de tot cu firea. Se uita mereu în jur, de parcă se aștepta să vadă duhul furișându-se către el. M-aș fi amuzat de spaima lui, dacă n-aș fi fost atât de trist și de îngrijorat.

M-a ajutat să-l duc pe Vraci la etaj și să-l culc în pat. Apoi și-a lipit urechea de pieptul Vraciului și a ascultat cu atenție. Când s-a ridicat, a clătinat din cap.

— În plămânii lui coace pneumonia, zise el, în cele din urmă. Nu pot face nimic.

— E puternic! am protestat eu. O să se facă bine.

Se întoarse către mine având zugrăvită pe chip o expresie pe care o mai văzusem și la alți doctori, înainte. Un chip profesional, un amestec de compătimire și calm, o mască pe care și-o puneau când trebuia să le dea vești rele rudelor pacienților grav bolnavi.

— Mă tem că previziunile sunt foarte rele, băiete, zise el, bătându-mă cu blândețe pe umăr. Magistrul tău moare — nu cred că mai trăiește până la ziuă. Dar, odată și-odată, cu toții murim, așa că mă tem că va trebui să acceptăm. Ești singur aici?

Am încuviințat cu un semn din cap.

— O să te descurci?

Am dat din nou din cap.

— Ei bine, o să trimit pe cineva, mâine dimineată, zise el, ridicându-și geanta și pregătindu-se să plece. Va trebui spălat, adăugă el, tot ca o prevestire.

Știam ce vrea să zică. Era o datină în Comitat să speli morții înainte de înmormântare. Mie mi se păruse întotdeauna o prostie. La ce bun să mai speli pe cineva, dacă tot îl vâri într-un sicriu și îl îngropi? Eram furios și am fost la un pas să-i zic ceva usturător, dar am izbutit să mă stăpânesc și m-am dus să mă așez lângă pat, ascultând respirația sufocată a Vraciului.

Nu se putea să moară! Refuzam să cred așa ceva. Cum să moară, după ce trecuse prin atâtea? Pur și simplu nu eram pregătit să accept ideea. Doctorul greșise, nu?

Dar oricât de mult mă străduiam să mă conving că doctorul se înșelase, începusem să disper. Vedeți dumneavoastră, mi-am amintit de ce-mi spusese mama despre prevestirile morții. Mi-am amintit de mirosul din odaia tatălui meu, parfumul acela greu de flori, și cum mama spusese că era un semn al apropierii morții.

Moștenisem și eu darul ei și puteam simți mirosul și acum, pentru că venea de la Vraci și devenea din ce în ce mai puternic, cu fiecare minut.

Când se luminează de ziuă, magistrul meu era încă în viață, iar femeia trimisă de doctor să-i spele trupul neînsuflețit făcu o mutră lungă, neputând să-și ascundă dezamăgirea.

— Nu pot să stau decât până la prânz. Mai am unul de spălat, după-amiază! izbucni ea, dar apoi îmi spuse să caut un cearșaf curat, să-l sfâșii în șapte bucăți și să i-l aduc, împreună cu un lighean cu apă rece.

După ce am făcut tot ce mi-a cerut, ea luă o bucată de cearșaf, o împături până ce-o făcu de-o palmă și o confundă în apă. Apoi se apucă să-i spele fruntea și obrazul Vrăciului. E greu de spus dacă făcea asta ca să-l ajute să se simtă mai bine ori ca să scutească un pic din timpul cât avea să-i ia spălatul mortului de mai târziu.

Când termină, se așeză lângă pat și începu să tricoteze ceea ce părea să fie o hăinuță de copil. Vorbea foarte mult — mi-a spus povestea vieții ei și s-a lăudat cu cele două meserii ale sale. În afară de spălatul morților și pregătirea lor pentru înmormântare, ea era și moașa din părțile locului. Era răcită zdravăn și tușea încontinuu peste Vrăci, suflându-și nasul înroșit într-o batistă mare, cu picățele.

Cu puțin înainte de prânz, începu să-și strângă lucrurile, gata de plecare.

— Mă întorc mâine dimineață, să-l aranjez, zise ea. N-o să mai trăiască încă o noapte.

— Chiar nu mai e nicio speranță? am întrebat-o eu, conștient că Vraciul nu mai deschisese ochii de când se lovise cu capul de pardoseală.

— Ascultă și tu cum respiră, îmi răspunse ea.

Am ascultat cu atenție. Sufla anevoie, cu un slab horcăit. Suna de parc-ar fi avut traheea astupată.

— Țsta e horcăitul morții, zise ea. I-a sunat ceasul.

În clipa aceea se auzi o bătaie la ușa din față și am coborât să văd cine era. Când am deschis ușa, Alice stătea aproape de prag, cu haina de lână încheiată până la gât și cu gluga trasă pe frunte.

— Alice! am exclamat eu, bucuros c-o văd. Vraciul a fost rănit în timp ce se lupta cu duhul. S-a lovit rău la ceafă, iar doctorul crede c-o să moară!

— Lasă-mă să-l văd și eu, zise Alice, împingându-mă și trecând pe lângă mine. Poate că nu e așa de grav cum crede el. Doctorii mai și greșesc. E sus?

Am încuviințat dând din cap și am urcat după Alice până la ușa dormitorului. Ea se duse drept la Vraci și îi puse mâna pe frunte. Apoi îi ridică o pleoapă cu degetul mare și se uită îndeaproape la ochiul lui.

— Nu-i chiar fără speranță, zise Alice. S-ar putea să izbutesc să-l ajut...

Femeia din sat își luă boccea și dădu să plece, cu fruntea încrețită de indignare.

— Hai c-am văzut-o și p-asta! exclamă ea, uitându-se la pantofii cu vârf ascuțit din picioarele lui Alice. O mică vrăjitoare oferindu-i ajutor unui vraci!

Alice își întoarse capul, cu ochii scăpărând de mânie, își deschise gura larg și își arătă dinții. Apoi șuieră la femeie, care se dădu repede doi pași înapoi de lângă pat.

— Nu te aștepta ca el să-ți mulțumească pentru ostenală! o preveni ea pe Alice, mergând cu spatele până ce ieși pe ușa dormitorului și apoi năpustindu-se pe scări în jos.

— N-am prea multe la mine, zise Alice, după plecarea femeii. Își descheie haina și scoase o punguță mică, de piele, din buzunarul interior. Era legată cu sfoară, iar ea o desfăcu și scoase câteva frunze uscate în palmă. O să-i fac la rezeală o fiertură, deocamdată, zise ea.

Cât timp ea coborî și își văzu de treabă la bucătărie, m-am așezat la căpătâiul patului, încercând să-l ajut, cât puteam eu, pe Vraci. Tot corpul îi ardea, iar eu îi tot ștergeam fruntea cu cârpa udă, ca să-i mai scad febra. Din nas îi șiroia continuu sânge și limfă, prelingându-se

pe mustață, așa că era destulă bătaie de cap doar să-i păstrez fața curată. Pieptul îi hârâia neîntrerupt, iar parfumul de flori era mai puternic ca niciodată, așa că am început să cred că, în ciuda spuselor lui Alice, moașa avusese dreptate și că nu mai avea mult de trăit.

După o vreme, Alice se întoarse cu o cană plină cu un lichid gălbui. Eu i-am ridicat Vrăciului capul, iar ea i-a turnat puțin în gură. Mi-ar fi plăcut să fie mama acolo, dar știam că Alice era poate la fel de bună — îmi spusese mie odată mama că și Alice era pricepută în materie de poțiuni.

Vrăciul se înecă și scuipea puțin afară, dar am reușit să-l facem să bea restul.

— Nu-i deloc o perioadă potrivită a anului, dar poate o să fac rost de ceva mai bun, zise Alice. Ar fi bine să ies și să caut. Nu că ar merita-o, după cum s-a purtat cu mine!

I-am mulțumit și am văzut-o îndreptându-se către ușa de la intrare. Nu mai ploua, dar era un aer foarte rece și umed. Copacii erau desfrunziți și totul părea lipsit de viață.

— E iarnă, Alice. Ce-ai putea găsi când nu mai crește nimic?

— Chiar și pe timpul iernii sunt rădăcini și scoarță de copac pe care le poți folosi, răspunse Alice, încheindu-și

din nou haina la toți nasturii, ca să se apere de frig. Asta, dacă știi unde să cauți. Mă întorc cât de repede pot...

M-am întors sus, în dormitor, ca să stau lângă Vraci, trist și dezorientat. Știu că sună egoist, dar nu m-am putut abține să nu încep să-mi fac griji pentru mine. N-ar mai fi fost cu puțință să-mi desăvârșesc ucenicia fără de Vraci. Ar fi trebuit să mă duc la nord de Caster, acolo unde vraciul Arkwright își practica meseria, și să-l rog să mă primească la el. Cum odinioară fusese și el ucenicul Vraciului și locuise la Chipenden ca și mine, poate că avea să mă primească, dar nu puteam băga mâna-n foc. Ar fi putut să aibă deja un ucenic. La gândul acesta, m-am simțit și mai abătut. Chiar vinovat. Pentru că tocmai mă gândisem la mine, și nu la magistrul meu.

Apoi, la vreun ceas după aceea, Vraciul deschise brusc ochii. Erau împăienjeniți și luceau febril și, ca s-o spun pe-a dreaptă, nu cred că m-a recunoscut. Totuși, mai ținea minte cum se dau poruncile, căci începu să răcnească, din toate puterile, de parcă eu aș fi fost surd sau mai știu eu cum.

— Ajută-mă să mă ridic! Ridică-mă! Sus! Sus! Imediat! striga el, în vreme ce eu mă luptam să-l ridic în capul oaselor, îngrămădindu-i pernele la spate. Începu să geamă tare și își dădu ochii peste cap, de nu i se mai văzu,

decât albul globilor. Adu-mi ceva de băut! a strigat el. Trebuie să beau ceva!

Pe măsuța de la capul patului era un ulcior cu apă rece și i-am umplut o jumătate de cană, ducându-i-o cu blândețe la buze.

— Bea-o încetișor, l-am sfătuit eu, dar Vraciul a luat o gură zdravănă și-a scuipat-o, împrăștiind-o pe tot patul.

— Ce-i porcăria asta? Asta-i tot ce merit? răcni el, pupilele revenindu-i la locul lor ca să mă pironască sălbatic și mânios cu privirea. Adu-mi vin. Și vezi să fie roșu. Asta-mi trebuie!

Nu mi se părea deloc o idee bună, fiind el atât de bolnav, dar a stăruit, repetând porunca. Voia vin și trebuia să fie roșu.

— Îmi pare rău, dar aici nu e niciun fel de vin, i-am explicat eu, păstrându-mi glasul calm, ca Vraciul să nu se agite și mai tare.

— Bineînțeles că nu-i niciun fel de vin aici! Țsta e un dormitor! urlă el. Jos, în bucătărie, acolo o să găsești. Dacă nu, încearcă în pivniță. Du-te și caută. Și mișcă-te mai repede. Nu mă face s-aștept.

Erau vreo jumătate de duzină de sticle de vin în bucătărie și toate cu vin roșu. Necazul era că n-am

găsit pe nicăieri un tirbușon — nu c-aș fi căutat prea mult. De aceea am luat sticla cu mine, întorcându-mă în dormitor, crezând că va renunța.

M-am înșelat. De îndată ce m-am apropiat de pat, magistrul mi-a smuls sticla din mână, a dus-o la gură și i-a scos dopul cu dinții care-i mai rămăseseră. Pentru o clipă, m-am gândit c-o să-l înghită, dar l-a scuipat deodată cu atâta forță, încât dopul a sărit drept în peretele opus.

Apoi a început să bea și, între două înghițituri, să sporovăiască. Nu-l mai văzusem niciodată pe Vraci bând alcool, dar acum parcă nu izbutea să-și toarne destul de repede vinul pe gât. A devenit din ce în ce mai înflăcărat, din sporovăială dând în perorație. Ce spunea n-avea niciun sens, era doar delirul unui om mistuit de febră și de băutură. Multe le turuia în latină, limba pe care eu încă mă chinuiam s-o învăț. La un moment dat, s-a apucat să facă de mai multe ori semnul crucii cu mâna dreaptă, cum fac preoții.

Acasă, la ferma noastră, vinul era o băutură rară. Mama știa să facă vin de soc și era foarte bun. Dar nu-l punea pe masă decât în ocazii speciale: pe când locuiam eu acasă, aveam noroc dacă mi se dădea o jumătate de păhărel, de două ori pe an. Vraciul goli o sticlă întreagă în mai puțin de un sfert de oră, după

care i se făcu rău — atât de rău, că era să-și dea duhul, sufocat de vomă, de vreo câteva ori. Firește că a trebuit să curăț eu toată mizeria, folosindu-mă de celelalte fâșii de cearșaf.

Alice s-a întors la puțin după aceea și i-a pregătit o altă fiertură din rădăcinile pe care le găsisese. Ea de-o parte, eu de-o parte, am izbutit să i-o turnăm pe gât Vraciului și, în câteva clipe, a adormit din nou.

Terminând cu asta, Alice adulmecă aerul din odaie, ridicându-și nasul, cu nările fremătând. Chiar și după ce schimbasem așternuturile, odaia puțea de mamă, Doamne, încât nu mai simțeam nici parfumul de flori. Cel puțin, asta am crezut eu atunci că era explicația. Nu mi-am dat seama că Vraciul era mai bine.

Astfel, s-a dovedit că și doctorul, și moașa greșiseră: în câteva ore, febra îi trecu și magistrul meu începu să tușească, scuișând flegmă groasă din plămâni săi, umplând batistele de îndată ce reușeam să le găsesc, până am ajuns să sfâșii încă un cearșaf în bucăți. Pornise pe lungă cale a însănătoșirii. Și, încă o dată, îi datoram totul lui Alice.

CAPITOLUL 10 VEȘTI RELE

Cei doi Hurst se întoarseră în ziua următoare, dar păreau năuci și pierduți, de parcă nu știau de unde să înceapă să curețe harababura aceea. Vraciul dormea mai tot timpul, dar nu-l puteam lăsa să zacă într-o odaie cu vântul șuierând prin fereastra spartă, așa că am luat câțiva bănuți din sacul lui și i-am dat domnului Hurst, să plătească niște reparații.

Au fost tocmiți câțiva meșteri din sat: un geamgiu a pus geamuri noi la ferestrele din dormitor și bucătărie, în vreme ce Shanks le-a închis, de bine, de rău, cu scânduri pe celelalte, măcar să nu mai plouă înăuntru. Și eu am avut treabă în ziua aceea, aprinzând focul în ambele

dormitoare și unul jos, în bucătărie, apoi dând o mână de ajutor la muncile fermei, mai ales la muls. Domnul Hurst a muncit și el, dar fără tragere de inimă. Părea că i se făcuse lehamite de viață, că își pierduse pofta de a trăi.

Murmura neîncetat, ca pentru sine: „Vai de mine! Vai de mine!”, cu voce frântă. Iar o dată l-am auzit spunând, chiar deslușit, în timp ce se uita la acoperișul hambarului, cu chipul răvășit: „Ce-am făcut? Ce-am făcut să merit una ca asta?”

În noaptea aceea, imediat după ce am terminat de mâncat, s-au auzit trei bătăi puternice la ușa din față, iar bietul domn Hurst a țâșnit în picioare, atât de brusc, încât aproape c-a picat cu scaunul pe spate.

— Mă duc eu, a zis doamna Hurst, așezându-și cu blândețe mâna pe brațul soțului ei. Tu rămâi aici, dragule, și încearcă să-ți ții firea. Nu te tulbura iarăși.

După reacția lor am ghicit că la ușă era Morgan. Și acele trei bătăi puternice mă înghețaseră până-n măduva oaselor. Bănuielile mele s-au adeverit, când Alice și-a întors privirile spre mine, și-a lăsat colțurile gurii în jos și mi-a spus pe mutește: „Morgan”.

Morgan a intrat arogant, fără să-și aștepte mama. Avea un toiag și un sac. Și purtând pelerina aceea a lui, cu glugă, părea întru totul un vraci.

— Măi să fie, dar e chiar plăcut! Să vezi și să nu crezi, tânărul ucenic în persoană, zise el, întorcându-se spre mine. Maestre Ward, ne întâlnim din nou.

L-am salutat cu un semn din cap, în chip de răspuns.

— Ei, și ce s-a întâmplat aici, moșule? îl întrebă, zeflemitor, Morgan pe domnul Hurst. Curtea fermei e o porcărie. Nu mai ai nici pic de mândrie în tine? Lași locul ăsta să se prăpădească de tot.

— N-a fost vina lui. Ce, ești bătut în cap? i-o reteză Alice, cu obidă în glas. Și-un prost ar putea să vadă că e mâna unui duh rău!

Morgan se încruntă și se uită pieziș la ea, ridicându-și puțin toiagul, dar Alice îi susținu privirea cu un zâmbet batjocoritor.

— Aha, și-atunci Vrăciul și-a trimis ucenicul să se ocupe de el, nu-i așa? zise Morgan, întorcându-se către maică-sa. Mda, asta-i recunoștința lui pentru tine, nu-i așa, babo? Tu o primești la tine în casă pe mica vrăjitoare, pentru el, iar el nici nu se deranjează să vină să te ajute și să-ți lege duhul rău. Întotdeauna a fost un ticălos fără inimă.

Am sărit în picioare cât ai clipi.

— Domnul Gregory a venit imediat ce-a aflat. Acuma e sus, pentru că a fost grav rănit când s-a luptat cu duhul...

În clipa aceea, mi-am dat seama că vorbisem prea mult. Deodată mi-a fost frică pentru magistrul meu. Morgan îl amenințase mai demult și acum Vraciul era slăbit și fără apărare.

— O, ai prins glas, zise el, luându-mă peste picior. Dacă vrei să știi părerea mea, magistrul tău și-a cam trăit traiul și și-a păpat mălaiul. Rănit pe când lega un duh rău? Doamne sfinte, dar asta e cea mai simplă treabă din buchii! Dar uite-așa îți face bătrânețea! E limpede că bătrânul prostănac s-a ramolit. Mai bine mă duc sus, să-i spun o vorbă.

Cu acestea, Morgan traversă bucătăria și începu să urce scara de lemn către dormitoare. M-am aplecat peste masă și i-am șoptit lui Alice să rămână unde era. Apoi am ieșit din bucătărie și m-am strecurat spre scară. La început, am crezut că doamna Hurst o să-mi ceară să stau la locul meu, dar s-a așezat pur și simplu, îngropându-și fața în mâini.

Am început să mă furișez pe trepte în sus, dar scârțâiau rău, așa că n-am urcat decât vreo trei, oprindu-mă ca să ascult râsul strident al lui Morgan, urmat de sunetul tusei Vraciului. Atunci scara a scârțâit în spatele meu și, când m-am întors, am văzut-o pe Alice, cu degetul pe buze, făcându-mi semn să tac.

Apoi s-a auzit glasul Vraciului, din dormitorul de deasupra.

— Tot mai scurmi în tumulul ăla vechi? l-am auzit întrebând. O să-ți vină de hac, într-o bună zi. Bagă-ți mințile în cap. Stai departe de el, cât încă mai ai viață în tine.

— Ai putea să-mi ușurezi munca, i-a răspuns Morgan. Doar dă-mi înapoi ce e al meu. Asta e tot ce-ți cer.

— Dacă ți-l dau, o să faci un rău neînchipuit de mare. Asta dacă o să supraviețuiești. De ce trebuie să fie așa? Nu te mai amesteca în treburile Întunericului și ieși din cârdășia cu el, băiete. Adu-ți aminte ce i-ai făgăduit mamei tale! Încă nu e prea târziu să faci ceva bun cu viața ta.

— Nu te mai prefacă că-ți pasă de soarta mea, i-a răspuns Morgan. Și să nu îndrăznești să vorbești despre mama! Nu ți-a păsat niciodată, nici cât negru sub unghie, de niciunul dintre noi și acesta-i purul adevăr. Odată ce Meg Skelton a apărut în peisaj, biata mea mamă n-a mai avut nicio șansă. Și ce-ai câștigat cu asta? Și ce-a câștigat ea, în afară de condamnarea la o viață de mizerie?

— Greșești, băiete. Mi-a păsat de tine și mi-a păsat de mama ta. Am iubit-o, cândva, după cum bine știi, și

toată viața mea am făcut tot ce-am putut s-o ajut. Și, de dragul ei, am încercat să te ajut și pe tine, în pofida a tot ce făcuseși!

Vraciul se porni iarăși pe tuse și l-am auzit pe Morgan înjurând și îndreptându-se spre ușă.

— Lucrurile s-au schimbat acum, moșule, și o să obțin ceea ce mi se cuvine, a mai zis el. Și dacă nu vrei tu să mi-l dai, atunci o să folosesc alte mijloace.

Alice și cu mine ne-am întors și-am coborât. Abia de-am apucat să intrăm în bucătărie, când se auzi târșăitul ghetelor lui în capul scării.

Pe urmă, Morgan nici nu se uită la noi. Cu fața înnegurată ca furtuna, nebăgându-i în seamă nici pe mama, nici pe tatăl lui, străbătu glonț bucătăria și ieși în hol. Am ascultat cu toții, nemișcați, cum trage un zăvor, descuie o ușă care dădea în hol și începe să tropăie prin camera din spate. După vreo câteva momente, l-am auzit ieșind din nou, apoi încuind și zăvorând ușa. În momentul următor, părăsea casa, trântind ușa de la intrare în urma lui.

La masă, niciunul n-a vorbit, dar nu m-am putut stăpâni să nu arunc câte o privire spre doamna Hurst. Vasăzică, Vraciul o iubise, cândva, și pe ea! Cu aceasta se făceau trei femei cu care avusese legături amoroase!

Și era unul dintre motivele pentru care Morgan părea să-i poarte pică.

— Hai să te ducem la culcare, dragule, îi zise doamna Hurst bărbatului ei, cu voce blândă și drăgăstoasă. Ai nevoie de o noapte cu un somn bun. O să te simți mult mai bine, dimineată.

Cu acestea, ambii se ridicară de la masă, bietul domn Hurst târându-și picioarele spre ușă, cu fruntea plecată. Mi-a părut foarte rău de amândoi. Niciunul nu merita un fiu ca Morgan. Nevasta lui se opri pe hol și se uită înapoi, la noi.

— Să nu mai stați nici voi mult și să vă duceți la culcare, zise ea, și amândoi plecarăm politicoși capetele, apoi îi ascultarăm cum urcă scările împreună.

— Ei bine, zise Alice, am rămas numai noi doi. Ce-ar fi să mergem să ne uităm prin odaia lui Morgan? Cine știe ce-am putea găsi...

— Odaia în care a intrat adineaori?

Alice încuviință.

— Uneori, de acolo vin niște zgomote ciudate. Mi-ar plăcea să văd ce-i înăuntru.

Așa că scoase lumânarea din sfeșnicul de pe masă și o luă înainte, trecând din bucătărie în camera de zi și de acolo ieșind pe hol.

Erau două încăperi care dădeau în holul acela. Stând cu spatele la ușa de la intrare, drept în față aveai camera de zi, iar la stânga, o ușă vopsită în negru. Ușa avea un zăvor pe din afară.

— Asta e, șopti Alice, atingând ușa cu vârful pantofului ei stâng și trăgând zăvorul. Dacă n-ar fi fost încuiată, mi-aș fi vârât eu nasul pe aici mai demult. Dar acum nu mai e nicio problemă. Cheia ta o s-o deschidă cât ai clipi, Tom. Și-mi arată spre încuietore.

Cheia mea chiar a descuiat ușa, pe care am deschis-o cu băgare de seamă. Era o cameră mare, mai mult lungă decât lată, cu o fereastră bătută-n scânduri, la capătul celălalt, la care atârnav draperii negre și grele. Pe jos era pardosită cu dale de piatră, ca restul parterului, dar nu existau nici rogojini, nici covoare. Și în toată camera nu erau decât trei piese de mobilier: o masă lungă de lemn cu câte un scaun cu spătar drept la fiecare dintre capete.

Alice intră prima în odaie.

— Nu-s prea multe de văzut, este? am zis eu. Ce te așteptai să găsești?

— Nu știu sigur, dar am crezut că ar mai fi și altceva, începu Alice. Uneori, aud clopote sunând aici. De regulă, par niște clopote mici, pe care le-ai putea ține

în mână. Dar o dată am auzit și un clopot funerar, care părea destul de mare cât să bată dintr-o turlă de biserică. Apoi, adesea aud zgomotul unei ape curgând și o fată plângând. Presupun că aceea e sora lui moartă.

— Auzi zgomotele astea când e el în odaie?

— De obicei, dar și când nu-i acasă aud, câteodată, un câine lătrând și mârâind sau chiar amușinând și pufnind imediat în spatele ușii, de parcă ar încerca să iasă. De aceea soții Hurst o țin întotdeauna zăvorâtă. Eu cred că se tem că ar putea ieși ceva înspăimântător de-acolo.

— Totuși, acum nu simt nimic pe aici, i-am spus eu lui Alice. N-aveam nici urmă din acea senzație de frig care mă avertizează când vreo creatură de-a Întunericului se află pe aproape. Vraciul zice că Morgan este un necromant care se folosește de morți. Stă de vorbă cu ei și îi silește să îi îndeplinească poruncile.

— De unde își ia puterile? Nu folosește magie de sânge sau de oase ca o vrăjitoare, zise Alice, încrețindu-și nasul, și n-are nici vreun suflet de-al casei sclav. Aș fi în stare să-l miros, cu siguranță, dacă ar fi fost vreunul. Atunci, ce-i la mijloc, Tom?

Am ridicat din umeri.

— Poate este Golgoth, unul dintre Vechii Zei. Ai auzit ce i-a spus adineauri Vraciul lui Morgan despre săpatul lui în tumulul acela și că s-ar putea să-și găsească moartea? Ei, e un gorgan, numit Pâinea Rotundă, care se află sus, în lanțul muntos al podișului. Poate că Morgan încearcă să-l invoce pe Golgoth, cum făceau și oamenii din vechime. Poate că Golgoth își dorește să fie invocat și de aceea îl ajută cumva. Dar Morgan nu poate s-o facă încă, pentru că la Vraci e acel ceva de care are el nevoie. Ceva care i-ar ușura calea.

Alice dădu din cap, gânditoare.

— Se poate să fie așa, Tom, dar amândoi au spus niște lucruri foarte ciudate. Eu nu-l văd pe Moșu' Gregory împreună cu doamna Hurst. Mi-e greu să cred că au fost vreodată iubiți.

Și mie mi se părea greu de crezut. Foarte greu. În orice caz, cum nu aveam multe de văzut, am ieșit din odaie și am încuiat și zăvorât ușa, în urma noastră. Erau aici niște taine de dezlegat — secrete din trecutul Vraciului — și deveneam din ce în ce mai curios.

Morgan nu s-a mai arătat la față pe la ferma Straja Mlaștinii, dar a mai trecut o săptămână până să putem

face drumul înapoi la casa Vraciului. I s-a trimis vorbă lui Shanks, și am plecat, Vraciul călare pe micul ponei al tâmplarului, eu și Alice pe jos, în spatele lui.

Shanks a refuzat să pună piciorul în casă și s-a întors direct la Adlington, lăsându-l pe Vraci pe mâinile noastre. Deja îi povestisem magistrului meu că licorile lui Alice îi salvaseră, probabil, viața. El n-a zis nimic, dar nici n-a protestat când amândoi l-am ajutat să urce până la el în cameră. Încă nu era în apele lui și avea să mai dureze un timp până să-și revină pe de-a întregul. Și călătoria până acolo îl sleise de puteri. Nu se ținea bine pe picioare și a rămas în camera lui vreo două zile încheiate.

Un lucru care m-a surprins a fost că, la început, nici măcar n-a pomenit de Meg. Totuși, nu m-am apucat să-i aduc eu aminte — nici nu mi-a trecut prin minte că ar fi trebuit să mă duc eu în pivniță, de unul singur. Cum ea petrecuse toată vara dormind acolo, jos, câteva zile în plus nu mai contau prea mult. În plus, aveam pe cap cele mai multe dintre treburile casei. Alice mă ajuta puțin, dar nu atât cât mi-ar fi plăcut mie.

— Numai pentru că sunt o fată, nu înseamnă că trebuie să tot gătesc! mi-a răspuns ea, sec, când i-am sugerat că s-ar pricepe la asta mai bine decât mine.

— Dar eu nu știu să gătesc, Alice, i-am spus eu. Acasă gătea mama, la casa Vraciului din Chipenden o făcea duhul domestic, și aici, Meg.

— Ei bine, acum ai șansa să înveți, mi-a zis Alice, cu un zâmbet. Cât despre Meg, pun rămășag că n-ar fi atât de dornică să gătească toată ziua, fără ceaiul acela de ierburi!

Cum spuneam, în dimineața celei de-a treia zi, Vraciul a coborât, în sfârșit, la bucătărie și s-a așezat la masă, în timp ce eu m-am căznit cât am putut să pregătesc micul dejun. Gătitul era mult mai greu decât părea, deși nu chiar atât de greu, când șunca a fost gata.

Am mâncat în tăcere până când, după vreo câteva minute, Vraciul și-a împins farfuria în lături.

— E-o treabă bună să n-ai poftă de mâncare, băiete, zise el, clătinând din cap. Pentru că foamea m-ar sili să mănânc toată chestia asta și nu sunt sigur că aș supraviețui experienței.

Alice izbucni într-un râs zgomotos, iar eu am zâmbit și-am ridicat din umeri, mulțumit să-l văd pe magistrul meu pornit clar pe drumul spre însănătoșire. Când bucățile de șuncă erau pe sfârșite, am început să le mestec mai pe îndelete, dar eram destul de flămând cât să mănânc orice, iar Alice la fel. Apoi m-am

nveselit, pentru că se părea că Vraciul avea s-o lase să rămână cu noi.

În dimineața următoare, Vraciul hotărî că era timpul s-o trezească, în sfârșit, pe Meg. Încă nu era prea sigur pe picioarele lui, așa că am coborât și eu cu el și l-am ajutat s-o aducă pe Meg în bucătărie, în vreme ce Alice a pus niște apă la încălzit. Efortul s-a dovedit prea mare pentru el, iar mâinile au început să-i tremure atât de tare, încât a trebuit să se ducă înapoi în pat.

Am ajutat-o pe Alice să-i pregătească baia lui Meg.

— Mulțumesc, Billy, zise Meg, când am început să i-o umplem cu apă caldă. Ești așa un băiat grijuliu. Iar drăguța ta prietenă este, și ea, de mare ajutor. Cum te numești, drăguță?

— Mi se spune Alice... răspunse ea, cu un zâmbet.

— Ei bine, Alice, tu ai rude prin apropiere? E drăguț să stai aproape de familie. Mi-ar fi plăcut și mie să rămân cu ai mei. Dar acum ei locuiesc atât de departe.

— Eu nu-mi mai vizitez familia, acum. Nu-mi pria să stau cu rudele și mi-e mai bine fără ele, zise Alice.

— Nu se poate! exclamă Meg. Dar, ce naiba nu era în regulă, drăguță?

— Erau vrăjitoare, răspunse Alice, cu un scurt rânjet răutăcios într-o parte, spre mine.

M-am supărat foarte tare. Genul acesta de discuție i-ar fi putut trezi memoria lui Meg. Alice o făcea dinadins.

— Am cunoscut și eu odată o vrăjitoare, zise Meg, cu o privire visătoare. Dar asta a fost atât de demult...

— Cred că baia ta e gata, Meg, i-am spus eu, înșfăcând-o pe Alice de braț și conducând-o spre ușă. Noi o să mergem în camera de lucru, ca să poți să ai puțină intimitate.

Odată ajunși în camera de lucru a Vrăciului, am luat-o pe Alice la întrebări.

— De ce a trebuit să-i spui asta? Ar putea începe să-și aducă aminte că ea însăși este o vrăjitoare.

— Și ar fi chiar atât de rău? întrebă Alice. Nu-i drept să se poarte cineva cu ea, așa cum se poartă el. Mai bine ar muri. Nici nu m-am prezentat bine, că m-a și uitat.

— Mai bine ar muri? Mai mult ca sigur, ar sfârși într-un puț, i-am replicat eu, furios.

— Ei bine, de ce să nu-i dai doar *un pic* mai puțin din ceaiul de ierburi — ca să ducă și ea o viață mai bună și să nu mai uite mereu de toate? Dacă-i dai o doză potrivită, n-o să-și aducă aminte totul, dar lucrurile ar putea fi mult mai bune pentru ea. Lasă-mă s-o fac eu, Tom. Nu e prea greu. O să-i dau doar din ce în ce mai puțin, în fiecare zi, până când aflăm cât îi trebuie...

— Nu, Alice! Să nu îndrăznești! am avertizat-o eu. Dacă află Vraciul, o să te trimită înapoi la Hurst cât ai clipi. Oricum, nu merită să încerci. S-ar putea să iasă foarte prost.

Alice clătină din cap.

— Dar nu e drept, Tom. Ceva tot trebuie făcut, mai devreme sau mai târziu.

— Atunci, mai bine mai târziu decât mai devreme. N-ai să faci nimic în privința ceaiului de ierburi, bine? Promite-mi.

Alice zâmbi.

— Promit, dar cred că trebuie să stai de vorbă cu Moș Gregory despre asta. O s-o faci?

— Nu e momentul potrivit s-o fac acum, când e încă atât de bolnav. Dar o s-o fac, când o să socotesc eu că se poate. N-o să mă asculte însă. Treaba asta a mers așa ani de-a rândul. De ce-ar schimba-o acum?

— Tu doar vorbește cu el, e tot ce-ți cer.

Atunci am fost de acord, chiar dacă știam că va fi o pierdere de vreme și-l voi supăra pe Vraci degeaba. Dar Alice începuse să mă îngrijoreze. Voiam să am încredere în ea, dar cu siguranță îi bâzâia în cap o idee fixă cu Meg.

Vraciul a coborât târziu, după-amiază, și a izbutit să mănânce niște ciorbă, apoi a petrecut seara înfășurat

într-o pătură, în fața focului. Când m-am dus la culcare, era încă acolo, iar Alice o ajuta pe Meg să spele vasele, ca să le aibă gata pentru micul dejun.

În dimineața următoare, era într-o marți, Vraciul mi-a predat o scurtă lecție de latină. Nu arăta prea bine: a obosit foarte repede și s-a dus înapoi în pat, lăsându-mă singur în camera de lucru, tot restul zilei.

Apoi, spre sfârșitul după-amiezii, s-a auzit o bătaie în ușa din spate. M-am dus să răspund și l-am găsit pe Shanks, comisionarul Vraciului. Avea o expresie foarte crispată pe față și se tot uita peste umărul meu, de parcă aștepta ca, din clipă în clipă, să-mi apară cineva în spate.

— I-am adus comanda domnului Gregory, a zis el, făcând un semn cu capul către poneiul încărcat cu saci cafenii. Și am și o scrisoare pentru tine. A fost lăsată la o adresă greșită și stăpânii casei erau plecați cu treburi. Tocmai s-au întors, deci trebuie să fie veche de vreo săptămână.

M-am uitat la el uluit. Cine mi-ar fi putut trimite o scrisoare aici? S-a scotocit în buzunarul hainei și a scos un plic mototolit pe care mi l-a întins. M-a cuprins îngrijorarea, pentru că am recunoscut pe plic scrisul

fratelui meu Jack și știam că trebuie să-l fi costat o mică avere să trimită scrisoarea cu trăsura poștei: însemna că era ceva serios. Niște vești rele, cu siguranță.

Am rupt plicul și-am despăturit scrisoarea, care era scurtă și la obiect.

Dragă Tom,

Boala tatei s-a agravat din nou. Se stinge văzând cu ochii. Toți fiii lui sunt aici, mai puțin tu, așa că ar fi cel mai bine să vii acasă numaidecât.

Jack.

Jack întotdeauna spunea lucrurile verde în față, iar cuvintele acelea mi-au făcut inima să se strângă dureros. Nu puteam să cred că tata avea să moară. Nici măcar nu-mi puteam închipui una ca asta. Lumea n-ar mai fi fost la fel fără el. Și dacă scrisoarea lui Jack ajunsese în sat de o săptămână, așteptând să fie citită, s-ar fi putut să fie deja prea târziu. Lăsându-l pe Shanks să descarce sacii cu proviziile noastre, am alergat înăuntru, am urcat în dormitorul Vraciului și, cu mâinile tremurânde, i-am arătat scrisoarea. A citit-o și apoi a oftat lung.

— Îmi pare rău să aud vești rele pentru tine, zise el. Cel mai bine ar fi să pornești la drum fără întârziere. Într-un moment ca ăsta, mama ta va avea nevoie de tine, să-i stai alături.

— Dar dumneata? am întrebat eu. O să te descurci?

— Nu-ți face griji pentru mine, o să mă fac sănătos tun. Tu pornește la drum cât mai e încă lumină. Trebuie să fii jos, la poalele munților, cu mult înainte de căderea nopții.

Când am coborât în bucătărie, Alice și Meg vorbeau pe șoptite. Meg a zâmbit, când m-a văzut.

— O să vă gătesc ceva foarte special astă-seară, pentru cină, zise ea.

— N-o să fiu aici la cină, Meg, i-am răspuns eu. Tata e bolnav și trebuie să mă duc acasă pentru vreo câteva zile.

— Îmi pare rău să aud asta, Billy. Se pregătește să ningă, mai mult ca sigur, așa că îmbracă-te gros. Dacă degeri, îți pot cădea degetele.

— Cât de grav e, Tom? mă întrebă Alice, părând îngrijorată, așa că i-am întins scrisoarea și ea o citi rapid. Oh, Tom! Îmi pare atât de rău, zise ea, venind până la mine să mă îmbrățișeze. Poate că n-o să fie chiar așa cum pare...

Dar când ochii ni s-au întâlnit, mi-am dat seama că spusese asta doar ca să mă facă să mă simt mai bine. Amândoi ne temeam de ce era mai rău.

M-am pregătit să pornesc spre casă. Nu mi-am mai bătut capul cu sacul — l-am lăsat în camera de lucru —, ci mi-am luat numai toiagul; în buzunare, în afară de o bucată mare de brânză galbenă, sfărâmicioasă, pentru drum, aveam cutia cu iască, amnarul și un muc de lumânare. Nu se știa niciodată când mi-ar prinde bine.

După ce i-am spus la revedere Vraciului, m-am îndreptat către ușa din spatele casei, împreună cu Alice. Acolo, spre surprinderea mea, în loc să-mi spună drum bun, și-a luat haina din cui și s-a îmbrăcat.

— Vin cu tine până la capătul defileului, a zis ea, cu un zâmbet trist.

Așadar, am coborât împreună. N-am vorbit. Eu eram năucit și speriat, iar Alice părea de-a dreptul spășită. Când am ajuns la capătul defileului și m-am întors spre ea, să-i spun la revedere, spre surprinderea mea, am văzut că avea ochii în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, Alice?

— N-o să mai fiu aici, când o să te întorci. Moș Gregory mă gonește. Sunt trimisă să stau din nou la ferma Straja Mlaștinii.

— Oh, îmi pare rău, Alice. Mie nu mi-a spus nimic despre asta. Am crezut că totul era în regulă.

— Mie mi-a spus aseară. A zis că devin prea apropiată de Meg.

— Prea apropiată?

— Cred că-i din cauză că ne-a văzut tăifăsuind, asta-i tot. Cine știe ce-i în capul lui Moș Gregory?! Eu m-am gândit să-ți spun și ție. Așa, ca să știi unde o să mă găsești, când te întorci.

— O să trec să te văd mai întâi pe tine, i-am spus eu, mai înainte de a mă duce la casa Vraciului.

— Mulțumesc, Tom, zise Alice, luându-mi repede mâna stângă și strângându-mi-o cu drag.

Cu acestea, ne-am despărțit și am continuat să cobor, oprindu-mă o dată, să mă uit înapoi. Era tot acolo, urmărindu-mă, așa că i-am făcut la revedere cu mâna. Alice nu-mi oferise un ultim cuvânt de încurajare și mângâiere. Nu pomenise despre tata. Amândoi știam că nu mai e nimic de spus și m-am temut de ce voi găsi acasă.

Noaptea a venit foarte repede, ajutată de o armată de nori groși și grei, dinspre nord. Se făcuse întuneric încă de când ieșisem dintre dealuri; nu știu cum am reușit să-mi pierd capul și n-am mai nimerit pe drumul pe care voisem să apuc.

Mai jos, am văzut un pâlcc de copaci și un zid scund, de piatră albă, cu o clădire mică, undeva mai departe de ea — probabil o casă de fermieri, ceea ce însemna că trebuia să fie și o cărare sau un drumeag care să ducă de la ea la poalele dealului. M-am cățărat pe zid, dar am șovăit, înainte de a sări în partea cealaltă. Asta pentru că avea peste șase picioare înălțime și, ajuns pe culmea lui, am descoperit că mă uitam la un cimitir întins. Ceva mai departe, nu era o căsuță țărănească, ci o capelă micuță.

Am dat din umeri și am sărit printre pietrele de mormânt. La urma urmelor, s-ar fi putut să fie puțin înfiorător, dar eu eram ucenicul Vrăciului și trebuia să mă obișnuiesc cu locuri ca acesta, chiar dacă era aproape întuneric. Am început să mă strecor printre morminte, îndreptându-mă către poalele dealului și, nu după mult timp, am auzit scrâșnindu-mi sub tălpi pietrișul unei alei care ducea spre capelă.

Probabil că era drept înainte. Aleea ducea în jos, către o latură a capelei; dincolo de aceasta, șerpuia printre pietrele de mormânt către două tise enorme, care alcătuiau un fel de arcadă peste o poartă. Ar fi trebuit să merg mai departe, dar am zărit o geană de lumină licărind în fereastra cu vitralii a capelei, dovadă

că acolo pâlpâia o lumânare. Când am dat să trec pe lângă ușă, am băgat de seamă că era întredeschisă și am auzit clar o voce dinăuntru.

O voce care a strigat un singur cuvânt:

— Tom!

Era o voce gravă, de bărbat, a cuiva obișnuit să poruncească. N-am recunoscut-o.

Cu toate că părea greu de crezut, am avut impresia că mă strigase cineva. Și cine ar fi putut fi înăuntru capelei și să-mi știe numele, sau că treceam pe acolo, în întuneric, chiar în clipa aceea? N-ar fi trebuit să se afle nimeni în capelă, la ora aceea târzie. Capela nu se folosea decât rareori, pentru scurte slujbe înainte de înmormântare.

Aproape mai înainte să-mi dau seama ce făceam, m-am dus la ușă, am deschis-o și am intrat. Spre surprinderea mea, nu era nimeni acolo, dar numaidecât am observat ceva cu adevărat straniu în aranjamentul lucrurilor dinăuntru. În loc de șirul de bănci, orientate cu fața către altar, cu un culoar printre ele, băncile erau așezate pe patru rânduri lungi, la perete, și erau orientate cu fața către o singură cabină de confesional, mare, lipită de peretele din dreapta mea, care avea două lumânări uriașe postate ca niște santinele, de o parte și de alta.

Cabina de confesional avea obișnuitele două intrări, una pentru preot și una pentru penitent. O cabină de confesional este alcătuită, de fapt, din două compartimente, cu un perete despărțitor, astfel încât, deși preotul poate auzi spovedania printr-un grilaj, nu poate vedea chipul celui care i se spovedește. Dar aici era ceva ciudat. Cineva scosese ușile cabinei, așa că acum aveam în față două găuri dreptunghiulare complet în beznă.

În timp ce mă uitam lung la uși, simțindu-mă foarte nelalocul meu, cineva a ieșit din întunericul ușii pentru preot, din stânga, și s-a îndreptat către mine. Purta o pelerină cu glugă, întocmai ca Vrăciul.

Era Morgan, deși vocea care mă strigase pe nume nu fusese a lui. Mai era cineva în capelă? Pe când venea spre mine, am simțit deodată un val de frig mușcător. Nu frigul obișnuit care-mi spunea că o creatură a Întunericului era pe aproape. Acesta era într-o câțva diferit. Îmi amintea de frigul pe care îl simțisem în fața demonului numit Urgia, în Priestown.

— Ne întâlnim din nou, Tom, zise Morgan, cu un zâmbet subțire, batjocoritor. Mi-a părut rău când am auzit veștile despre tatăl tău. Dar a avut o viață frumoasă. Odată și-odată, cu toții murim.

Mi s-a strâns inima cât o gămălie de ac și mi s-a tăiat respirația. De unde știa despre boala tatălui meu?

— Dar moartea nu este sfârșitul, Tom, zise el, făcând încă un pas spre mine. Și, pentru o vreme, încă mai putem vorbi cu cei pe care i-am iubit. Ți-ar plăcea să stai de vorbă cu tatăl tău? L-aș putea chema pentru tine, acum, dacă așa ai vrea tu...

Nu i-am răspuns. Ceea ce-mi spusese își croia cu greu loc în mintea mea. Mă simțeam paralizat.

— Oh, îmi pare rău, Tom. Bineînțeles, tu nu știi, este? continuă Morgan. Tatăl tău a murit săptămâna trecută.

CAPITOLUL 11 CAMERA MAMEI

Morgan zâmbi din nou, dar mie mi s-a urcat gheara din piept în gât și m-am simțit cuprins de panică: lumea s-a învârtit în jurul meu. Fără să mă gândesc, m-am întors și am rupt-o la fugă spre ușă. Odată ieșit afară, am continuat să fug pe potecă în jos, cu pietrișul scrâșnindu-mi sub tălpi. Când am ajuns la poartă, m-am uitat înapoi. El stătea în pragul ușii capelei. Chipul îi era în întuneric, așa că nu i-am putut vedea expresia, dar a ridicat mâna stângă și mi-a făcut la revedere. Genul de semn pe care îl faci unui prieten.

Eu nu i-am răspuns în același fel. Doar am deschis poarta și am pornit să cobor dealul, cu un vălmășag de

gânduri și de emoții în minte. Înnebuneam când mă gândeam că tata ar putea fi deja mort. Să fi avut dreptate Morgan? Cum era un necromant, invocase oare spiritul cuiva mort care să-i fi spus asta? Refuzam să cred și am încercat să-mi alung gândul în străfundurile conștiinței.

Și de ce fugisem? Ar fi trebuit să rămân pe loc și să-i spun ce credeam despre el. Dar mi se pusese un nod în gât, iar picioarele mă purtaseră pe ușă afară, mai înainte să fi avut timp să mă gândesc. Nu pentru că îmi fusese teamă de el, chiar dacă îmi dăduse fiori să-l aud spunând lucruri din acestea în capelă, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor din spatele lui. Ci pentru că primisem deodată o veste ca asta.

Nu-mi amintesc mare lucru despre restul călătoriei, în afară de faptul că părea să se facă din ce în ce mai frig și vântul să bată din ce în ce mai puternic. A doua zi, pe înserat, vântul cârmii spre nord-est, iar cerul păru încărcat de zăpadă.

Însă ninsoarea n-a început să cadă, până ce n-am ajuns la vreo jumătate de oră depărtare de casa noastră. Lumina zilei scădea, dar știam drumul ca-n palmă și amurgul nu mă împiedica să înaintez. Când am deschis

poarta și am intrat în curte, un covor alb acoperise deja totul și eram înghețat până-n măduva oaselor. Zăpada întotdeauna pogoară un soi de liniște peste toate lucrurile, dar peste fermă și casă parcă se așternuse o încremenire aparte în seara aceea. Am făcut câțiva pași în curte și atunci tăcerea fu sfâșiată de lătratul câinilor.

Nu se vedea nicio mișcare, deși o lumină pâlpâia la fereastra unuia dintre dormitoarele din spatele casei. Ajunsesem prea târziu? Inima mi se strânse dureros și m-am temut de ce era mai rău.

Apoi l-am văzut pe Jack: veni călcând apăsat prin curte până la mine. Era încruntat, cu sprâncenele stufoase unite deasupra nasului.

— Ce te-a reținut? mă întrebă el, furios. Nu faci pe drum mai mult de o săptămână, nu-i așa? Frații noștri au venit și au plecat. Iar James locuiește la jumătate de Comitat depărtare! Tu ai fost singurul care n-a ajuns...

— Scrisoarea ta a nimerit la o altă adresă. Mi-a fost dată cu o săptămână întârziere, i-am explicat eu. Dar cum îi e? Am ajuns prea târziu? am întrebat, ținându-mi respirația, deși citeam deja răspunsul pe fața lui Jack.

Jack oftă și își plecă fruntea, de parcă nu era în stare să se uite în ochii mei. Când își ridică din nou capul, în ochi îi luceau lacrimile.

— S-a dus, Tom, zise el, încet, și toată asprimea și mânia din glas îi pieriră. A murit liniștit, în somn, de ieri o săptămână.

Mai înainte să-mi dau seama, mă strângea în brațe și plângeam amândoi. Niciodată nu aveam să-l mai văd pe tata, niciodată nu aveam să-i mai aud glasul, poveștile lui de demult și vorbele-i înțelepte, niciodată nu aveam să-i mai strâng mâna sau să-i cer sfatul — iar gândul acesta era de neîndurat. Dar, în timp ce stăteam așa, mi-am amintit de cineva care trebuie să fi suferit din pricina acestei pierderi chiar mai mult decât mine.

— Biata mama, am zis eu, când în sfârșit am putut să articulez. Ea cum o duce?

— Rău, Tom. Foarte rău, răspunse Jack, clătinând cu tristețe din cap. N-am văzut-o niciodată plângând înainte și a fost cumplit s-o văd acum. Și-a ieșit din minți de durere, n-a mai mâncat și n-a mai dormit, zile la rând. Iar a doua zi după înmormântare, și-a făcut bagajele și-a plecat, spunând că trebuie să stea departe de aici pentru o vreme.

— Unde s-a dus?

Jack clătină din cap, cu fața plină de jale.

— Ce n-aș da să știu, zise el.

Nu i-am spus nimic lui Jack, dar mi-am amintit ce îmi spusese tata cândva: că mama trebuie să-și vadă de viața ei și că, după ce el va muri și va fi îngropat, ea probabil că se va întoarce în țara ei de baștină. Și mai spusese că, atunci când avea să sosească momentul, eu trebuia să fiu tare și s-o las să plece cu un zâmbet. Nădăjduiam că nu plecaseră deja. Putea oare să fi plecat fără să-și ia la revedere de la mine? Nădăjduiam că nu. Trebuia neapărat s-o mai văd o dată, chiar dacă ar fi fost pentru ultima oară.

A fost cea mai tristă cină de care-mi puteam aminti s-o fi avut vreodată acasă.

Eram nespus de mâhnit să nu-i văd și pe mama și tata la masă și tot aruncam câte-o privire spre scaunul gol al tatei. Fetița era deja sus, în pătuțul ei, așa că în bucătărie nu eram decât noi trei, Jack, Ellie și cu mine, ducând fără tragere de inimă mâncarea la gură.

Când i-am întâlnit privirile, Ellie mi-a zâmbit cu tristețe, dar foarte liniștită. Am simțit că voia să-mi spună ceva, însă aștepta momentul potrivit.

— E o tocană de-a dreptul delicioasă, Ellie, i-am spus eu. Îmi pare rău de risipă, dar nu mai pot mânca. Pur și simplu nu mi-e foame.

— Nu-ți face griji, Tom, zise ea, cu blândețe. Te înțeleg. Niciunul dintre noi n-are poftă de mâncare. Mănâncă doar cât poți. E important să ne păstrăm în putere, într-o vreme ca asta.

— Probabil nu-i momentul potrivit, dar voiam să vă felicit, pe voi doi. Ultima oară când am trecut pe aici, mama mi-a spus că așteptați încă un copil și că va fi un băiat.

Jack a zâmbit cu amărăciune, și vocea i s-a frânt.

— Mulțumesc, Tom. Dacă tata ar mai fi trăit măcar să-și vadă nepotul născut... Apoi își drese glasul, de parcă se pregătea să spună ceva important. Uite, începu el, de ce nu rămâi pe la noi vreo câteva zile, până când se mai îndreaptă vremea? Nu trebuie să te întorci chiar mâine, nu? Adevărul este că mi-ar cam trebui o mână de ajutor la fermă. A stat și James vreo două zile, dar a trebuit să se întoarcă la treburile lui.

James, fierar, era al doilea dintre frații mei mai mari, după Jack. Mă îndoiesc că mai stătuse acasă după înmormântare pentru că Jack avea *într-adevăr* nevoie de ajutor la muncile fermei. Nu era ca la semănatul de primăvară sau la recoltatul de toamnă, când folosești orice ajutor găsești. Nu, Jack voia să mai rămân din același motiv pentru care avusese nevoie și de James.

În ciuda faptului că nu putea suferi îndeletnicirea de vraci și, de obicei, nu se bucura să mă știe prin preajmă, acum avea nevoie de mine ca să umplu golul, singurătatea de a fi acolo fără mama și fără tata.

— Mî-ar plăcea să mai stau câteva zile, i-am răspuns eu, cu un zâmbet.

— Asta-i frumos din partea ta, Tom. Îți sunt recunoscător, zise el, împingând farfuria la o parte din fața sa, deși n-o golise nici pe sfert. Acum o să mă duc la culcare.

— Urc și eu, mai încolo, dragul meu, îi zise Ellie lui Jack. Nu te superi dacă mai rămân puțin jos, să-i țin companie lui Tom, nu-i așa?

— Deloc, zise el.

După ce el plecă în odaia lui, Ellie îmi dăruî un zâmbet călduros. Era la fel de drăguță ca întotdeauna, dar arăta mai tristă și foarte obosită, necazurile de cu o săptămână în urmă lăsându-și urma pe obrazul ei.

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să mai stai pe aici o vreme, Tom, zise ea. Are nevoie să vorbească despre timpurile de demult cu unul dintre frații lui. Uite așa te amărăști până-n rărunchi, vorbind și tot vorbind despre necaz. Dar totodată cred că are nevoie de tine pentru că socotește că, dacă o să fii tu aici, e mai probabil ca mama să se întoarcă...

Nu mă gândisem la asta. Mama putea presimți lucrurile. Și avea să știe că eu mă aflam la fermă. Era foarte posibil să se întoarcă să mă vadă.

— Sper s-o facă.

— Și eu, Tom. Dar, ascultă, trebuie să ai foarte mare răbdare cu Jack. Vezi tu, mai e ceva despre care nu ți-a vorbit încă. A fost o surpriză în testamentul tatălui tău. Ceva la care nu se aștepta...

M-am încruntat. O surpriză? Ce putea fi? Întreaga familie știa că, după moartea tatei, Jack, fiind fiul cel mai mare, va moșteni ferma. N-avea niciun rost să fie împărțită între șapte frați, câți eram, și să devină apoi din ce în ce mai mică. Așa era datina în Comitat. Întotdeauna îi revenea fiului mai mare, cu obligația de a-i îngădui văduvei fermierului să locuiască acolo până la moarte.

— O surpriză *plăcută*? am întrebat șovăielnic, neștiind la ce să mă aștept.

— Nu, nu în ochii lui Jack. Dar nu vreau să-l înțelegi greșit, Tom. El doar se gândește la mine și la micuța Mary și, bineînțeles, la fiul lui încă nenăscut, zise ea, trecându-și mâna peste pânțele. Vezi tu, Jack n-a moștenit întreaga casă. O cameră ți-a fost lăsată ție...

— Camera mamei? am întrebat eu, deja ghicind răspunsul.

Era camera în care mama își ținea lucrurile ei, unde păstrase și lanțul de argint pe care mi-l dăruise mie, în toamnă.

— Da, Tom, zise Ellie. Camera aceea încuiată, de imediat de lângă pod. Camera aceea, cu tot ce se află în ea. Chiar dacă lui Jack îi revin casa și pământul, tu întotdeauna vei avea voie să vii în camera aceea și să stai în ea oricât vei dori. Jack s-a schimbat la față când a fost citit testamentul. Asta înseamnă că vei putea chiar să locuiești aici, dacă ți-ai pune în cap.

Știam că Jack nu m-ar vrea în casă, de teamă că aş putea atrage ceva rău după mine; ceva din Întuneric. Nu puteam să mă apăr de o asemenea învinuire, pentru că se mai întâmplase o dată. Bătrâna vrăjitoare, Mama Malkin, venise într-adevăr după mine și își croise drum în pivnița noastră, primăvara trecută. Jack și micuța fiică a lui Ellie, Mary, fuseseră chiar în mare primejdie.

— Mama a zis ceva despre asta? am întrebat.

— Niciun cuvânt. Jack a fost prea supărat ca să poată deschide discuția și, apoi, a doua zi ea a plecat.

Nu m-am putut opri să nu mă gândesc că, dăruindu-mi mie camera acum, însemna că ea ne va părăsi curând, că se va duce în țara ei de baștină și nu se va mai întoarce niciodată. Asta dacă nu plecase deja.

În dimineața următoare, m-am trezit foarte devreme, dar Ellie era deja în bucătărie, înaintea mea. Mirosul de cârnați prăjiți mă ademenise să cobor. În ciuda a tot ce se întâmplase, începuse să-mi revină pofta de mâncare.

— Ai dormit bine azi-noapte, Tom? mă întrebă ea, întâmpinându-mă cu un zâmbet larg.

Am încuviințat cu un semn din cap, dar era o minciună politicoasă. Îmi luase mult până să adorm și mă tot trezisem. De fiecare dată când deschideam ochii, suferința mă lua din nou în stăpânire, de parcă atunci aflam pentru prima oară că tata a murit.

— Unde e fetița? am întrebat eu.

— Mary e sus, cu Jack. Îi place să petreacă puțin timp cu ea în fiecare dimineață. Asta îi dă și-un pretext să iasă la treabă ceva mai târziu. N-o să aveți prea multe de făcut astăzi, oricum, zise ea, arătând către fereastră.

Fulgii de zăpadă dansau prin văzduh, iar bucătăria era mai luminată ca vara, căci lumina zilei era reflectată înapoi de stratul gros de zăpadă așternut în curte.

Curând după aceea, mâncam o farfurie cu ouă și cârnați prăjiți. În timpul mesei, Jack coborî și se așeză lângă mine, la masă. Mă salută eu o aplecare a capului și începu să-și mănânce și el porția; Ellie se duse în camera din față, lăsându-ne singuri. Își alegea îmbucătura și o mesteca

fără grabă, de am început să mă simt vinovat că eu mă puteam bucura de micul meu dejun.

— Ellie mi-a spus că știi despre testament, zise Jack, într-un târziu.

Am dat din cap, dar n-am spus nimic.

— Uite ce e, Tom, ca fiul cel mai mare, eu sunt executorul testamentului și e de datoria mea să mă asigur că dorințele tatei sunt duse la îndeplinire, dar mă întreb dacă n-am putea cădea cumva la învoială. Ce-ai zice dacă aș cumpăra camera de la tine? Dacă aș putea aduna niște bani, mi-ai vinde-o mie? Cât despre lucrurile mamei dinăuntru, sunt sigur că domnul Gregory ți-ar da voie să le ții la Chipenden...

— Am nevoie de un timp de gândire, Jack, i-am răspuns eu. Totul vine ca un șoc. S-au întâmplat prea multe, într-un timp prea scurt. Nu-ți face griji, nu mi-am pus în cap să vin mereu pe aici. O să fiu prea ocupat.

Jack își vârî mâna-n buzunar și scoase o legătură de chei. O așeză pe masă, în fața mea. Erau o cheie mai mare și alte trei mai mici: cea dintâi era de la ușa camerei, celelalte trei de la cuferele și scrișturile dinăuntru.

— Ei bine, astea sunt cheile. Fără îndoială c-o să vrei să urci și să-ți vezi moștenirea.

M-am aplecat peste masă și am împins cheile înapoi spre el.

— Nu, Jack, am zis eu. Ține-le tu pentru mine. N-o să intru în camera aceea până ce nu vorbesc cu mama. Se uită la mine, surprins.

— Ești sigur?

Am încuviințat cu un semn din cap și i-am strecurat cheile înapoi în buzunar, după care n-am mai adus vorba despre acest subiect.

Ceea ce-mi ceruse Jack era destul de rezonabil. Dar nu voiam banii lui. Ca să-mi cumpere camera, trebuia să se împrumute și, din punct de vedere bănesc, situația avea să fie destul de complicată, acum, că trebuia să ducă el tot greul cu ferma. În ceea ce mă privea, n-aveam nimic împotriva să ia el și camera aceea. Eram sigur că Vraciul mi-ar fi dat voie să țin cuferele și scriburile mamei la Chipenden. Dar bănuiam că fusese dorința mamei ca acea cameră să fie a mea și acesta a fost singurul motiv pentru care n-am fost imediat de acord cu propunerea lui. E drept că se afla în testamentul tatei, dar foarte probabil fusese decizia ei. Mama întotdeauna avea un motiv foarte bine întemeiat pentru orice făcea, așa că nu puteam lua o hotărâre până ce nu aveam să stau de vorbă cu ea, personal.

În după-amiaza aceea, m-am dus la mormântul tatei. Jack a dat să vină cu mine, dar am reușit să-l conving să

rămână acasă. Voiam să fiu numai eu, pentru o oră sau mai mult, ca să mă gândesc și să sufăr singur. Și mai era ceva de care trebuia să mă conving. Ceva ce n-aș fi putut afla, dacă ar fi fost și Jack cu mine. N-ar fi înțeles sau, în cel mai bun caz, și-ar fi ieșit din fire.

Mi-am potrivit pașii cât să ajung la cimitir pe la apusul soarelui, cu doar atâta lumină cât să mai pot găsi mormântul. Era un teren cu cruci, la vreo jumătate de milă depărtare de biserică, acoperit cu un giulgiu palid de zăpadă. Cimitirul propriu-zis era atât de plin, încât fusese nevoie să sfințească, în plus, și această bucată de pământ. Era doar un mic ogor, împrejmuit de un gard de măracini, cu vreo doi sicomori pe latura dinspre apus. A fost ușor să găsesc mormântul tatei, în prima linie a lotului funerar, care înainta lună de lună, ocupând ogorul. Mormântul lui nu avea încă o piatră, dar îl însemnaseră deocamdată cu o cruce simplă de lemn, în care fusese cioplit adânc numele lui:

JOHN WARD

R.I.P.¹

¹ *Requiescat in pace* (lat.) – Odihnească-se în pace.

Pentru o vreme, am stat lângă crucea de lemn, gândindu-mă la toate momentele fericite pe care le trăiserăm împreună, ca familie; amintindu-mi de vremea când eu eram mic, când mama și tata erau fericiți și veșnic prinși cu treaba, și când toți frații mei locuiau acasă. Apoi mi-am adus aminte de ultima oară când vorbisem cu tata și cum îmi spusese el mie că era mândru să aibă un fiu atât de curajos și că, deși ne iubea pe toți la fel, totuși credea că eu mă voi dovedi cel mai bun dintre toți.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi și am bocit cu glas tare la căpătâiul mormântului. Dar când s-a întunecat, mi-am tras adânc aer în piept și m-am calmat, concentrându-mă la ce trebuia să fac. Aceasta era o treabă de-a vracilor.

— Tată! Tată! am strigat eu, prin întuneric. Ești acolo? Mă auzi?

De trei ori am strigat, repetând exact chemarea, dar de fiecare dată singurele sunete pe care le-am putut auzi au fost cel al vântului șuierând prin gardul de nuiele și un lătrat stingher de câine, undeva în depărtare. Atunci, am răsuflat ușurat. Tata nu era acolo. Sufletul lui nu fusese legat de locul acela. Nu era unul dintre sufletele care rămân să dea târcoale în jurul mormântului. Am sperat că se dusesese într-o lume mai bună.

Încă nu-mi făcusem o idee clară despre Dumnezeu. Poate că Dumnezeu exista și poate că nu exista. Dacă exista, oare s-ar fi ostenit să mă asculte pe mine? Nu mă rugam, de obicei, dar acum era vorba de tata, așa că am făcut o excepție.

— Te rog, Doamne, dă-i pace, am zis eu, încetișor. O merită. A fost un om bun și a muncit mult, iar eu l-am iubit.

Apoi, m-am întors și, foarte trist, m-am îndreptat spre casă.

Am rămas la fermă aproape o săptămână. Când a venit timpul să plec, ploua, zăpada din curte prefăcându-se în mocirlă.

Mama nu se întorsese și mă întrebam dacă o va mai face vreodată. Dar datoria mea de căpetenie era să mă înapoiez la Anglezarke și să văd cum o mai ducea Vrăciul. Nădăjduiam că însănătoșirea lui continuase. Le-am spus lui Jack și lui Ellie că o să-i mai vizitez în primăvară și că vom vorbi atunci despre cameră.

Am pornit pe lungul drum către miazăzi, gândindu-mă la tata și la cât de mult se înrăutățiseră lucrurile. Nu părea să fi trecut atât de mult de când locuisem acasă, fericit, cu părinții mei și cei șase frați, iar tata era

în putere și sănătos. Acum totul se schimbase. Totul se desfăcea în bucăți.

Într-un fel, nu mai puteam veni pe acasă niciodată, pentru că nu mai exista așa ceva. Toate erau atât de străine, acum. Clădirile poate c-ar fi fost aceleași și la fel și înfățișarea Dealului Spânzuraților, văzut de la fereastra dormitorului meu. Dar fără tata și fără mama, pur și simplu n-ar mai fi fost acasă.

Simțeam că am pierdut ceva pentru totdeauna.

CAPITOLUL 12 NECROMANȚIE

Cu cât înaintam spre sud, cu atât mai frig se făcea, ploaia prefăcându-se, treptat, în ninsoare. Eram obosit și mi-ar fi plăcut să mă duc direct la casa Vraciului, dar îi promisesem lui Alice să trec pe la ea și voiam să mă țin de cuvânt.

Când am început să zăresc ferma Straja Mlaștinii, se lăsase deja noaptea. Vântul se oprise, iar cerul era senin. Răsărise Luna, și zăpada făcea totul mult mai luminos decât de obicei; dincolo de fermă, lacul părea o oglindă întunecată, reflectând stelele.

Ferma era cufundată în întuneric. Iarna, cei mai mulți dintre fermierii din Comitat se duc devreme la culcare, așa că nu m-am mirat. Speram că Alice îmi simțise totuși

apropierea și se va strecura afară, ieșindu-mi în întâmpinare. Am sărit peste gardul de hotar și am străbătut o pajiște către grămada de clădiri dărămate. În față mi-a apărut un șopron pentru vite și, auzind un zgomot neobișnuit, m-am oprit în fața ușii. Cineva plângea.

Am pășit înăuntru, iar animalele din apropiere s-au tras în lături, speriate. Numaidecât duhoarea m-a izbit. Nu era mirosul obișnuit al animalelor calde, plus vreo câteva duzini de balegi sănătoase de vacă. Era dizenterie, o boală digestivă pe care o fac, de obicei, vitele și porcii. Este tratabilă, dar vitele acestea erau bolnave și neîngrijite. Lucrurile se înrăutățiseră de când fusesem ultima oară pe aici.

În clipa aceea mi-am dat seama că mă privea cineva. În stânga mea, luminat de o rază de Lună, domnul Hurst stătea cocoșat pe un scăunel de muls. Pe obrazul bătrânului șiroiau lacrimile și se uita în sus, la mine, cu jalea zugrăvită pe chip. Am făcut un pas îndărăt, când s-a ridicat în picioare.

— Pleacă de aici! Lasă-mă în pace! strigă el, agitând pumnul către mine, dar tremurând din cap până-n picioare.

Am fost șocat și mâhnit. Întotdeauna el fusese un om atât de pașnic și de blând, care niciodată nu ne spusese, mie sau lui Alice, vreun cuvânt anapoda. Acum

părea disperat și la capătul răbdării. M-am îndepărtat, cu capul plecat. Îmi era foarte milă de el. Morgan trebuie să se fi purtat foarte rău cu el: fără îndoială că de aceea era supărat și încolțit. Nu știam ce să fac, dar m-am gândit c-ar fi mai bine să vorbesc cu Alice despre asta.

Am mers până când am ajuns în curte. Casa era tot cufundată în întuneric și nu eram prea sigur ce trebuia să fac mai departe. Alice probabil că dormea buștean, de nu-și dăduse seama că sunt prin apropiere. Am așteptat o clipă, scoțând aburi când respiram în aerul înghețat.

M-am dus la ușa din spate și am bătut de două ori. N-a trebuit să repet bătăile. După numai câteva clipe, ușa se deschise încet, scârțâind din balamale, iar doamna Hurst întinse gâtul și se uită la mine, clipind des în lumina Lunii.

— Trebuie să vorbesc cu Alice, i-am spus eu.

— Intră, intră, mă pofti ea, cu o voce slabă și răgușită.

Imediat dincolo de prag era o rogojină, așa că am intrat în holul micuț și, după ce i-am zâmbit și i-am mulțumit, politicos, am tropăit pe loc, să-mi dau jos cât mai bine zăpada de pe ghete. Pe hol, mai în față, erau două uși. Cea din dreapta era închisă, dar ușa de la camera lui Morgan era întredeschisă și înăuntru am zărit palpând lumina unei lumânări.

— Pe acolo, zise ea, arătându-mi către ușa aceea.

Pentru o clipă, am șovăit, întrebându-mă ce făcea Alice în odaia lui Morgan, dar până la urmă am intrat. Aerul era îmbâcsit cu fum de seu și, nu știu de ce, primul lucru pe care l-am observat a fost o lumânare groasă, din ceară neagră, înfiptă într-un sfeșnic uriaș, de alamă. Era așezată în mijlocul mesei lungi de lemn, cu cele două scaune ale sale, față în față, fiecare la un capăt.

Mă așteptam s-o văd pe Alice, dar greșeam. Așezată la capătul cel mai apropiat al mesei și cu fața întoarsă către lumânare, era o siluetă într-o pelerină cu glugă pe cap. Când s-a răsucit spre mine, am văzut o barbă și un zâmbet zeflemitor. Era Morgan.

Din nou instinctul meu a fost s-o rup la fugă, dar am auzit două zgomote în spatele meu. Primul a fost cel al ușii, închise cu putere; al doilea, cel al zăvorului gros împins în lăcașul lui. Înaintea mea era doar fereastra acoperită cu o draperie grea și neagră, nicio altă ușă. Eram încuiat în cameră cu Morgan.

M-am uitat în jur, zărind dalele goale de piatră și apoi, în capătul celălalt, scaunul gol care își aștepta ocupantul. În încăpere era frig și m-a trecut un fior. Exista și un cămin, dar era plin de cenușă.

— Ia un loc, Tom, zise Morgan. Avem multe de vorbit.

Nu m-am mișcat, așa că mi-a făcut semn către scaunul din partea opusă.

— Am venit aici să vorbesc cu Alice, i-am spus eu.

— Alice a plecat, zise Morgan. Ne-a părăsit de acum trei zile.

— A plecat? Unde a plecat? am întrebat.

— N-a spus. Nu era prea vorbăreață fata asta, Alice. Nici măcar nu s-a ostenit să anunțe că pleacă. Uite ce e, Tom, data trecută când ai intrat în această cameră, ai venit neinvitat, ca un hoț, noaptea, cu fata aceea pe lângă tine. Dar o să dăm uitării episodul ăsta, pentru că acum ești foarte bine-venit. Așadar, îți mai spun o dată: ia loc.

Îngrozit, m-am așezat, dar mi-am sprijinit toiagul cu vârful în podea, ținându-l strâns, cu mâna stângă. De unde știa că intraserăm în camera lui? Și eram de-a dreptul îngrijorat pentru Alice. Unde s-o fi dus? Oare nu înapoi, la Pendle? Mi-am ridicat ochii și am întâlnit privirea pătrunzătoare a lui Morgan. Deodată, cu un zâmbet, își trase gluga jos de pe cap, scoțând la iveală claiă lui de păr încâlcit. Mi se păru mult mai încărunțit decât ultima oară când îl văzusem. La lumina lumânării, chipul lui era ca tăiat în piatră, cu trăsăturile mult adâncite.

— Îți ofer niște vin, zise el, dar eu nu beau când lucrez.

— Eu nu beau vin de obicei, i-am spus eu.

— Dar, fără îndoială, mănânci brânză, zise el, cu un rânjel batjocoritor.

Nu i-am răspuns, iar expresia lui deveni serioasă. Deodată se aplecă în față, își țuguie buzele și suflă cu putere. Lumânarea tremură și se stinse, aruncând odaia într-o beznă completă, în timp ce mirosul de seu deveni mai pătrunzător.

— Am rămas numai tu, eu și întunericul, zise Morgan. Poți să suporti? Ești potrivit să fii ucenicul meu?

Erau întocmai cuvintele pe care mi le spusese Vrăciul în pivnița casei bântuite din Horshaw, locul unde mă dusesse din prima zi de ucenicie. O făcuse ca să mă pună la încercare și să cântărească dacă eram sau nu făcut din plămada potrivită pentru a deveni un vrăci. Erau cuvintele pe care le rostise în momentul în care se stinsese lumânarea.

— Pun rămășag că atunci când ai coborât pentru prima oară treptele pivniței aceleia, el stătea într-un colț și s-a ridicat în clipa în care te-ai apropiat, continuă Morgan. Nimic nu s-a schimbat. Tu, și cu mine, și cu alte două duzini sau mai mult de băieți ca noi. Trucuri previzibile. Bătrân neghiob! Nu-i de mirare că nu stă nimeni pe lângă el prea multă vreme.

— Tu ai stat trei ani, am zis eu, încet, prin întuneric.

— Ți-ai regăsit glasul, Tom? Asta-i bine, zise Morgan. Văd că ți-a vorbit despre mine. A avut și ceva bun de spus?

— Nu prea.

— Nu mă surprinde. Dar ți-a spus de ce am renunțat la ucenicia mea ca vraci?

Între timp, ochii mi se obișnuiseră cu întunericul și puteam să-i deslușesc conturul capului, în fața mea, dincolo de masă. I-aș fi putut răspunde că Vraciul spusese că-i lipsise disciplina și că nu era potrivit pentru această îndeletnicire — în loc de asta, m-am hotărât să-i pun eu lui câteva întrebări.

— Ce vrei de la mine? Și de ce a fost zăvorâtă ușa?

— Ca să nu fugi iarăși, răspunse Morgan. Ca să stai și să privești ceea ce am eu să-ți arăt. Tu ești chiar ucenicul perfect, după câte aud. Tu și cu mine știm că magistrul tău nu apreciază asta. Așadar, aceasta este prima lecție din noua ta ucenicie. Probabil ai mai avut de-a face cu morții, dar acum o să-ți îmbogățesc cunoștințele. Și o să ți le îmbogățesc semnificativ.

— De ce vrei să faci asta? l-am provocat eu. Domnul Gregory mă învață tot ce trebuie să știu.

— Să începem cu începutul, Tom, răspunse Morgan. Hai să vorbim întâi despre spirite. Ce știi despre ele?

M-am hotărât să-i fac pe plac. Poate că dacă l-aș fi lăsat să spună ce voia, aș putea apoi să-mi văd de drum spre casa Vraciului.

— Cele mai multe spirite sunt legate în apropiere de rămășițele lor pământești, altele, de locurile unde au suferit sau au comis vreo crimă cumplită pe când erau încă pe lumea asta. Nu sunt libere să hoinărească după capul lor.

— Bravo, Tom, zise Morgan, cu o nuanță de zeflema în spatele glasului. Și pun rămășag că ai scris totul în caietul tău de însemnări, ca un bun ucenic. Ei bine, mai e ceva pe care bătrânul neghiob nu te-a învățat. Nu ți-a pomenit despre asta, pentru că lui nu-i place nici să se gândească. Așadar, iată marea întrebare: Unde se duc spiritele după moarte? Și nu mă refer la spiritele legate și la stafii. Mă refer la celelalte spirite de morți. Imensa majoritate. Ale oamenilor ca tatăl tău.

Când a pomenit de tata, am țâșnit în picioare și m-am uitat fix la Morgan.

— Ce știi despre tatăl meu? l-am întrebat eu, supărat. De unde ai știut că a murit?

— Toate la timpul lor, Tom. Toate la timpul lor. Am puteri la care magistrul tău nici nu visează. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde se duc după moarte?

— Biserica zice că în Paradis, în Infern, în Purgatoriu sau în Limburi. Nu știu sigur lucrurile astea și domnul Gregory nu vorbește niciodată despre ele. Dar cred că sufletul trăiește și după moarte.

Purgatoriul este un loc unde sufletele se duc să se purifice, suferind până când sunt potrivite pentru a intra în Paradis. Limburile erau mai misterioase. Preoții credeau că în ele ajungeau toți cei care mureau nebotezați. Se presupunea că erau pentru sufletele celor care nu fuseseră chiar păcătoși, dar, deși nu neapărat din vina lor, nu erau potriviți să intre în Paradis.

— Ce știe Biserica? zise Morgan, și un ton disprețuitor își făcu loc în vocea lui. Țsta e aproape singurul lucru asupra căruia Moș Gregory și cu mine suntem de acord. Dar, vezi tu, Tom, dintre cele patru locuri pe care le-ai enumerat, Limburile sunt de departe cele mai folositoare pentru cineva ca mine. Numele provine de la cuvântul latinesc *limbus*, care înseamnă margine sau hotar. Vezi tu, către oricare loc s-ar îndrepta, majoritatea sufletelor trebuie să treacă mai întâi prin Limburi, care se află la marginea lumii acesteia, și unele descoperă că e foarte greu. Unele mai slabe, mai fricoase și mai vinovate dau înapoi, căzând din nou în lumea asta, ca stafii, alăturându-se sufletelor care încă n-au plecat

și mai stau pe aici, dar care sunt deja prinse ca într-o capcană pe pământ. Sunt ușor de luat în stăpânire. Dar chiar și cel puternic și cel bun trebuie să se zbată și să se lupte ca să treacă prin Limburi. Asta durează și, cât timp întârzie ele astfel, eu am puterea să ajung la orice suflet îmi aleg. Îl pot opri să treacă mai departe. Îl pot obliga să facă ce vreau eu. Dacă e nevoie, îl fac să sufere. Morții și-au trăit viețile lor. Pentru ei, s-a terminat. Dar noi suntem încă în viață și îi putem folosi. Putem să profităm de pe urma lor. Eu vreau ce-mi datorează Gregory. Îi vreau casa din Chipenden, cu biblioteca aceea mare, plină de cărți care conțin atât de multă cunoaștere. Și apoi, mai e ceva. Ceva mult mai important. Ceva pe care el l-a furat de la mine. Are un grimoar, o carte de incantații și ritualuri, iar tu o să mă ajuți s-o iau înapoi. În schimb, o să poți să-ți continui ucenicia, cu mine ca magistru. Și o să te învăț acele lucruri la care el nici n-a visat vreodată. O să pun *adevărata* putere la degetul tău cel mic.

— Nu vreau să mă înveți tu, m-am răstit eu, furios. Sunt mulțumit de cum stau lucrurile acum!

— Ce te face să crezi că ai de ales? zise Morgan, cu vocea deodată tăioasă și amenințătoare. Cred că a sosit timpul să-ți arăt cam ce pot face. Acum, pentru binele

tău, vreau să stai nemișcat și să ascuți cu atenție. Orice s-ar întâmpla, nu încerca să te ridici de pe scaunul ăla!

Camera se cufundă în tăcere și am făcut cum mi se spusese. Ce altceva puteam face? Ușa era încuiată și Morgan era mai mare și mai puternic decât mine. Puteam folosi toiagul împotriva lui, dar fără nicio garanție de succes. Cel mai bine era să joc cum îmi cânta el, deocamdată, până ce aș fi putut să scap și să mă duc la Vraci.

Un zgomot slab veni din întuneric. Ceva între un foșnet și un tropăit ușor de picioare mici. Aducea cu un șoarece alergând de colo-colo, pe sub scândurile dușumelei. Dar nu exista nicio scândură de dușumea aici, numai dale grele de piatră, și am putut simți cum aerul începe să se răcească. De obicei, acesta este un semn că se apropie cineva; cineva care nu aparține lumii acesteia. Dar, încă o dată, frigul acesta era diferit, la fel cum fusese și cel pe care-l simțisem când stătusem de vorbă în capelă.

Deodată, un clopot începu să bată undeva, în aer, mult deasupra capetelor noastre. Era un dangăt grav, funerar, ca o chemare a rudelor îndoliate la o înmormântare, și atât de puternic încât vibra masa. Puteam simți cum rezona prin dalele de sub tălpile mele.

Clopotul bătu de nouă ori, fiecare bătaie mai slabă decât cea de dinainte. Au fost urmate imediat de trei bătăi rapide în masă. Puteam desluși silueta lui Morgan și mi s-a părut că nu s-a mișcat. Bătăile s-au repetat, mai tare ca înainte, iar sfeșnicul greu se răsturnă, se rostogoli pe masă și se izbi de podea.

În odaia și mai întunecoasă, liniștea care a urmat a fost aproape dureroasă — îmi simțeam urechile gata să plesnească. Mi-am ținut respirația, dar tot ce am putut auzi a fost ecoul din cap al bătăii rapide a inimii mele. Frigul ciudat deveni mai intens și atunci Morgan vorbi în întuneric.

— Soră a mea, stai pe loc și ascultă-mă bine! porunci el.

Apoi am auzit clipocitul apei care curgea. Suna de parcă era o gaură în tavan, prin care pica în mijlocul mesei, în locul unde fusese sfeșnicul.

După aceea, o voce îi răspunse. Părea să vină din gura lui Morgan. Puteam să-i deslușesc bine conturul feței și pot să jur că mișca din gură, dar aceea era o voce de fată și în niciun caz un bărbat matur nu i-ar fi putut imita modulațiile înalte și intensitatea.

— *Lasă-mă în pace! Lasă-mă să mă odihnesc!* strigă vocea.

Zgomotul apei picurând deveni mai puternic, însoțit de un slab pleoscăit, de parcă se formase o băltoacă pe masă.

— Supune-te poruncii mele și apoi o să te las să te odihnești! strigă Morgan. Cu altcineva vreau să vorbesc. Adu-l aici și după aceea te poți întoarce de unde ai venit. Este un băiat cu mine, în această cameră. Poți să-l vezi?

— *Da, îl văd, răspunse vocea fetei. I-a murit cineva de curând. Îi simt tristețea.*

— Numele băiatului este Thomas Ward, zise Morgan. Își plânge tatăl. Adu-ni-l pe spiritul tatălui său acum!

Frigul a început să slăbească și apa a încetat să mai picure. Nu-mi venea să cred ceea ce tocmai auzisem. Oare Morgan chiar avea să invoce spiritul tatălui meu? Simțeam c-ar fi un sacrilegiu.

— Nu ești nerăbdător să mai vorbești cu tatăl tău încă o dată? mă întrebă Morgan. Eu deja am vorbit cu el și mi-a spus că toți frații tăi au venit la catafalcul său ca să-și ia un ultim rămas-bun, numai tu nu, și că tu ai lipsit chiar și de la înmormântare. Era mâhnit din pricina asta. Foarte mâhnit. Acum aveți amândoi o șansă să puneți lucrurile în ordine.

Am înlemnit. Cum era cu putință ca Morgan să fi știut ce se întâmplase? Doar dacă intrase într-adevăr în legătură cu spiritul tatălui meu.

— N-a fost vina mea! am zis eu, furios și supărat. N-am primit scrisoarea la timp.

— Ei bine, acum o să ai șansa să-i explici asta cu gura ta...

Am început să simt din nou frigul. Apoi o voce mi-a vorbit peste masă. Falca lui Morgan se mișca din nou, dar, spre groaza mea, era chiar vocea tatei cea care-i ieșea pe gură. Nu exista nicio îndoială. Nimeni n-ar fi putut imita vocea altcuiva într-atât de bine. Era de parcă însuși tata stătea în fața mea, pe scaunul din capul celălalt al mesei.

— *E întuneric, a strigat tata, și nu-mi văd nici vârful nasului. Aprindeți careva o lumânare pentru mine, vă rog. Aprindeți o lumânare, ca să pot fi mântuit.*

M-am simțit cumplit gândindu-mă că tata era singur și speriat, în beznă. Am vrut să-l strig și să-l liniștesc, dar Morgan a vorbit înaintea mea.

— Cum să fii mântuit? zise el, cu un glas profund și puternic, plin de autoritate. Cum ar putea un păcătos ca tine să meargă în lumină? Un păcătos care întotdeauna a muncit în ziua Domnului?

— *Oh, iartă-mă! Iartă-mă, Doamne! strigă tata. Eram un fermier și erau multe treburi de făcut. Munceam de-mi toceam degetele până la os, dar ziua n-avea niciodată destule ore. Aveam o familie de hrănit. Dar întotdeauna mi-am plătit zeciuielile, fără să țin nimic pentru mine din ceea ce se cuvenea Bisericii. Și am crezut întotdeauna, cu adevărat am crezut. Și i-am învățat pe fiii mei ce-i bine și ce-i rău. Am făcut tot ce trebuia să facă un tată.*

— Unul dintre fiii tăi este acum aici, zise Morgan. Ți-ar plăcea să mai vorbești cu el o ultimă oară?

— *Te rog. Te rog. Da. Lasă-mă să vorbesc cu el. E Jack? Sunt unele lucruri pe care trebuia să i le spun pe când mai eram încă în viață. Lucruri nespuse, pe care i le-aș spune acum!*

— Nu, zise Morgan. Nu-i Jack. E mezinul tău, Tom.

— *Tom! Tom! Ești acolo? Chiar tu ești?*

— Eu sunt, tată. Eu sunt! am strigat eu, cu un nod dureros în gât. Nu puteam îndura gândul că tata suferea în întuneric în felul acela. Ce făcuse de meritase una ca asta? Îmi pare rău că n-am ajuns acasă la timp. Îmi pare rău că n-am venit la înmormântarea ta. Scrisoarea a ajuns prea târziu la mine. Dacă ai ceva să-i transmiți lui Jack, poți să-mi spui mie. O să-i duc eu mesajul tău, am zis eu, simțind lacrimile cum mi se adună în ochi.

— Spune-i lui Jack doar că-mi pare rău pentru fermă, fiule. Îmi pare rău că nu i-am lăsat-o pe toată numai lui. El este fiul meu cel mai mare și ar fi fost dreptul lui, prin naștere. Dar am ascultat de mama voastră. Spune-i că îmi pare rău că ți-am lăsat ție camera aceea.

În momentul acela, lacrimile îmi curgeau șiroaie pe față. A fost dureros să aflu că mama și tata nu-mi lăsaseră camera aceea de comun acord. Aș fi vrut să-i făgăduiesc tatei că o să îndrept eu lucrurile, dându-i înapoi camera lui Jack, dar nu puteam, pentru că trebuia să țin seama și de dorințele mamei. Trebuia să stau mai întâi de vorbă cu ea.

— Nicio grijă, tată! O să fie totul bine. O să vorbesc cu Jack despre asta. N-o să provoace nicio dihonie în familie. Absolut niciuna. Nu-ți mai face griji pentru asta. O să fie bine.

— Ești un băiat bun, Tom, zise tata, cu vocea plină de recunoștință.

— Un băiat bun? îl întrerupse Morgan. Este orice, numai asta nu. El este fiul pe care l-ai dat în ucenicie la un vraci! Șapte fii ai avut și pe niciunul nu l-ai oferit Bisericii!

— Vai! Îmi pare rău! Îmi pare rău! strigă vocea îndurerată a tatei. Dar niciunul dintre fiii mei nu a avut

chemare. Niciunul nu voia să se facă preot. M-am zbatut să le găsesc la toți o meserie bună și, când a venit timpul ultimului meu fiu, mama lui a vrut să-l dau ucenic la un vraci. Eu m-am împotrivit din toate puterile și ne-am certat din pricina asta cât nu ne certasem în toată viața noastră. Dar am cedat, în cele din urmă, pentru că o iubeam și nu-i puteam refuza ceva ce-și dorea din toată inima. Iartă-mă! Am fost slab și am pus dragostea pământească înaintea datoriei mele față de Dumnezeu!

— Asta ai făcut! a strigat Morgan, cu voce tunătoare. Nu există iertare pentru unul ca tine și trebuie să suferi chinurile Iadului. Simți flăcările care încep să-ți atingă pielea? Simți căldura care începe să crească?

— Nu, Doamne! Te rog! Te rog! Durerea este de neîn-durat! Te rog să mă cruți. O să fac orice! Orice!

M-am ridicat în picioare, plin de mânie. Morgan îi făcea asta lui tata. Îl făcea pe tata să creadă că este în Iad. Îl făcea să simtă groaznică durere. Nu puteam îngădui să mai continue.

— Nu-l asculta, tată! i-am strigat eu. Nu există nicio flacăra. Nu există nicio durere. Du-te în pace! Du-te în pace! Du-te spre lumină! Du-te spre lumină!

Am făcut patru pași iuți pe partea stângă a mesei și, cu toată puterea, mi-am repezit toiagul asupra siluetei

cu sutană, lovind cu sete. Fără să scoată vreun sunet, a căzut în partea dreaptă și am auzit scaunul răsturnându-se pe dale.

Am scos grăbit din buzunar cutia cu iască și amnarul. În câteva clipe am izbutit să aprind lumânarea. Am ridicat-o și m-am uitat în jur.

Scaunul căzuse pe o parte și o pelerină neagră îl îmbrăca, până la podea. Dar nu era nici urmă de Morgan!

Am împuns pelerina cu toiagul, dar era la fel de goală pe dinăuntru cum arăta a fi. Dispăruse!

Am observat ceva pe masă. Tăblia era perfect uscată și nu se vedea nicio urmă din apa care părăsise să curgă și să bălțească pe ea, dar în locul unde fusese sfeșnicul de alamă, era acum un plic negru.

Așezând lumânarea pe marginea mesei, am întins mâna și am luat plicul. Era pecetluit, dar pe el stătea scris:

Pentru noul meu ucenic, Tom Ward.

Am rupt plicul și am despăturit foaia de hârtie dinăuntru.

Ei bine, acum ai văzut de ce sunt în stare. Și ceea ce am făcut adineauri pot să mai fac o dată. L-am

prins pe tatăl tău în Limburi. Astfel, pot ajunge la el oricând doresc și-l pot face să creadă tot ce vreau eu. Nu există limite în durerea pe care i-o pot provoca.

Dacă ți-ar plăcea să-l salvezi din asta, supune-te voinței mele. În primul rând, am nevoie de ceva din casa lui Gregory. Sus, la mansardă, încuiată în pupitrul său, există o casetă de lemn și, în ea, un grimoar, care este o carte de vrăji puternice și de ritualuri. Este legat în piele verde și are o pentagramă de argint incrustată pe coperta din față — trei cercuri concentrice cu o stea în cinci colțuri înăuntru. Este al meu. Adu-mi-l.

În al doilea rând, nu povesti nimănui ce ai văzut aici. În al treilea rând, trebuie să te obișnuiești cu gândul că de acum ești ucenicul meu, legat să-mi slujești pe o perioadă de cinci ani, începând de azi — sau tatăl tău va suferi. Ca să dai de veste că primești, bate de trei ori în tăblia mesei. Ușa este descuiată și, indiferent ce vei hotărî, ești liber să pleci. Tu alegi.

Morgan G.

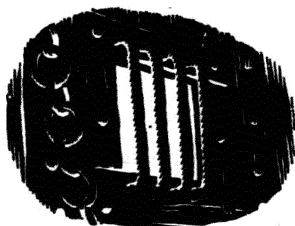
Nu puteam îndura gândul că spiritul tatălui meu ar fi supus la cazne. Dar nici nu voiam să fiu ucenicul lui Morgan. Nu-mi venea deloc să bat în masă, dar așa aș fi câștigat puțin timp. Morgan ar fi crezut că sunt de acord cu ceea ce-mi ceruse și l-aș fi scutit pe tata de suferință, până ce aveam să mă sfătuiesc cu Vraciul. El avea să știe ce e cel mai bine de făcut.

Am tras adânc aer în piept și am bătut de trei ori în tabla mesei. Mi-am ținut respirația și mi-am ciulit urechea, dar n-am primit niciun semn că auzise răspunsul meu. Camera era neclintită și tăcută. Am încercat clanța și ușa s-a deschis. Nu auzisem când se întâmplase, dar zăvorul fusese tras. M-am întors la masă, mi-am luat cutia cu iască, am suflat în lumânare și le-am vârât pe amândouă în buzunar. Apoi, strângând tare toiagul în mână, am plecat din cameră și am deschis ușa de la intrare.

Aproape c-am amuțit de uimire. Era plină zi! Lumina soarelui se reflecta orbitor în zăpadă și trecuseră pe puțin două ore de la răsărit! Mi se păruse că stătusem doar vreo cincisprezece minute în cameră cu Morgan și, când colo, se scursese același număr, dar de ore.

Nu puteam în niciun fel să încerc să-mi explic fenomenul. Vraciul îmi spusese că Morgan era un om periculos, care lucra cu Întunericul. Dar nu-mi sugerase și că ar fi fost în stare de lucrurile pe care le văzusem eu. Morgan era un mag periculos și de temut, cu puteri magice adevărate, și m-am înfiorat la gândul că va trebui să dau din nou ochii cu el. În alte câteva momente, mă luptam să merg prin zăpada înaltă cât puteam de repede, îndreptându-mă spre casa Vraciului.

CAPITOLUL 13 ÎNȘELĂCIUNE ȘI TRĂDARE

Curând, casa apăru înaintea ochilor mei, cu fumul cafeniu ridicându-se dintre olanele coșului, spunându-mi că înăuntru avea să mă întâmpine un foc călduros în cămin.

Am bătut la ușa din spate. Cheia mea deschidea cele mai multe dintre încuietori, dar n-am vrut s-o folosesc. Fiindcă fusesem plecat vreme mai lungă, mi s-a părut cuviincios să aștept să fiu poftit înăuntru. Am bătut la ușă în trei rânduri, până când Meg mi-a deschis, în sfârșit, zâmbindu-mi și apoi făcând un pas înapoi, ca să-mi facă loc să intru.

— Dă-te-ncoace din zăpadă, repede, Tom! a exclamat ea. Mă bucur că te-ai întors.

Odată închisă ușa în urma mea, mi-am scos pelerina și haina de piele de oaie, mi-am sprijinit toiagul în colț și am bătut mărunț din picioare, ca să-mi scutur zăpada de pe ghete.

— Ia loc, zise Meg, conducându-mă către cămin. Tremuri de frig. O să-ți dau un bol de supă fierbinte, să-ți încălzească oasele. Trebuie să te mulțumești numai cu atât, deocamdată — o să-ți gătesc o masă copioasă mai târziu.

Tremuram mai mult nervos decât de frig, tulburat de cele ce se petrecuseră în camera lui Morgan, dar, încet-încet, am început să mă liniștesc. M-am supus îndemnului lui Meg și mi-am încălzit mâinile la foc, privind cum îmi ieșeau aburi din ghete.

— Ce bine că mai ai încă toate degetele! zise Meg. Am zâmbit.

— Unde e domnul Gregory? am întrebat eu, gândindu-mă că poate fusese chemat pentru vreo misiune de vraci.

Speram să fie așa, fiindcă asta ar fi însemnat că și-a revenit și e din nou sănătos.

— E încă în pat. Are nevoie de cât mai multă odihnă.

— Vasăzică, tot nu s-a înzdrăvenit cine știe ce?

— Se reface încet, răspuse Meg. Dar o să mai dureze ceva. Treburile astea nu se pot grăbi. Să încerci să nu-l deranjezi sau să-l ostenești prea tare. Are nevoie să se odihnească și să doarmă cât poate el de mult.

Îmi aduse un bol aburind cu supă fierbinte de pui, așa că i-am mulțumit și am sorbit-o încet, urmărind cum începe să-mi încălzească măruntaiele.

— Ce mai face bietul tău tată? întrebă ea, deodată, așezându-se în balansoarul ei. Îi e mai bine, acum?

M-am mirat că-și amintise de asta, dar întrebarea ei îmi aduse din nou lacrimile în ochi.

— A murit, Meg, i-am răspuns eu. Dar era foarte bolnav.

— Asta-i foarte trist, Tom. Îmi pare atât de rău. Știu cum e să-ți pierzi familia...

Am simțit durerea pierderii tatei ca pe un pumnal răsu-cit în stomac, mai ales amintindu-mi ce îi făcuse Morgan spiritului său. Tata nu merita una ca asta. Nu puteam îngădui să se mai întâmple o dată. Trebuia să fac ceva.

Meg rămase tăcută, cu ochii ațintiți asupra flăcărilor. După un timp, închise ochii și începu să fredoneze încetișor o melodie, mai mult în șoaptă. Când am terminat supa, m-am ridicat și am pus bolul pe masă.

— Mulțumesc, Meg. A fost foarte bună, i-am spus.

Ea nu-mi răspunse, părând că ațipise. I se întâmpla deseori să adoarmă în balansoarul ei, lângă vatră.

Acum nu știam ce să fac. Sperasem să vorbesc cu magistrul meu despre Morgan, dar mi-era limpede că nu se simțea destul de bine ca să-l necăjesc cu asta. Nu voiam să-l tulbur și să-l dau peste cap. Poate că, în timpul ăsta, cât dormea, aș fi putut să arunc o privire la grimoar, să văd dacă se afla acolo unde spusese Morgan. Poate c-aș fi găsit ceva în el care să mă ajute, să-mi dea o idee. Un lucru era foarte clar: cu magistrul meu atât de bolnav și cu Alice absentă, eram pe cont propriu, și de mine depindea să fac ceea ce se cuvenea pentru tata. El era singurul care conta și trebuia să fac ceva să-l scap de a mai suferi în mâinile lui Morgan. Da, aveam să încep prin a căuta grimoarul.

Vraciul dormea la etaj și poate că n-aș mai fi prins un prilej la fel de bun ca să-l caut. În parte, mă simțeam prost, numai la gândul să-l răsfoiesc fără să-i spun Vraciului. Dar avea să vină și timpul pentru explicații, mai târziu. Acum, tata era tot ce conta. N-aș mai fi putut îndura să-l știu chinuit iarăși de Morgan.

Dar când am dat să părăsesc bucătăria, Meg deschise deodată ochii și se aplecă să ațâțe focul.

— Eu mă duc până sus, să-l văd pe domnul Gregory, i-am spus eu.

— Nu, Tom, n-aș vrea să-l deranjezi încă, zise ea. Lasă, stai aici, la foc, și încălzește-te, după atâta drum făcut pe jos și prin frig.

— Bine, atunci mă duc să-mi iau caietul din camera de lucru.

Dar nu în camera de lucru m-am dus, ci drept în salon. Dacă Vraciul era tot în pat, însemna că Meg nu-și băuse încă ceaiul de ierburi. Aveam nevoie să doarmă, o vreme, ca să pot scotoci după grimoar, iar ceaiul de ierburi era mijlocul cel mai la îndemână. Așadar, am luat sticla mare, cafenie, din dulap și am turnat cam de trei degete într-o cană. Apoi m-am întors în bucătărie și-am pus apă la încălzit.

— Ce-i asta? m-a întrebat Meg zâmbind, când i-am întins cana.

— Este ceai de ierburi, Meg. Bea-l pe tot. O să te ajute să nu-ți pătrundă frigul în oase.

Singurul semn a fost că zâmbetul i s-a șters de pe față. Meg mă lovi peste mână, iar cana zbură cât colo, făcându-se zob pe dalele de piatră ale bucătăriei. Apoi sări în picioare, mă apucă de încheietura mâinii și mă trase spre ea. Am încercat să scap din strânsoare, dar

era prea puternică. Am simțit că-mi putea rupe mâna fără prea mare efort.

— Mincinosule! Mincinosule! strigă ea, cu fața la câțiva centimetri de a mea. Mă așteptam la ceva mai bun din partea ta, dar nu ești mai breaz decât John Gregory! Să nu spui că nu ți-am dat o șansă. Ai dovedit că ești la fel ca el. Și tu voiai să-mi ștergi memoria, nu-i așa, băiete? Dar acum îmi amintesc totul. Știu ce-am fost și știu ce sunt!

Cu fețele aproape lipite una de alta, Meg pufnea la mine zgomotos.

— Și mai știu și ce ești tu, zise ea, cu vocea coborâtă până la o șoptă care abia se mai auzea. Știu ce gândești. Îți citesc și cele mai ascunse gânduri, cele pe care nu le-ai putea spune nici măcar mamei tale.

Ochii ei se uitau pătrunzător într-ai mei. Nu erau două puncte de foc, cum fuseseră ai Mamei Malkin când ne întâlniserăm, față-n față, în primăvară, ci păreau să se facă din ce în ce mai mari. Era o vrăjitoare lamia și trupul ei era mai puternic decât al meu, iar acum începuse să-mi stăpânească și gândurile.

— Știu ce ai putea fi, într-o bună zi, Tom Ward, șopti ea, dar e cale lungă până la ziua aceea. Ești doar un băiat, în timp ce eu am pășit pe pământul ăsta mai

mulți ani decât aş vrea să-mi amintesc. Aşadar, nu încerca niciunul dintre trucurile lui John Gregory cu mine, pentru că le cunosc pe toate. Până la ultimul!

Mă răsuci în loc, astfel încât mă întoarse cu spatele la ea și-mi dădu drumul de braț, apucându-mă, cât ai clipi, strâns de gât.

— Te rog, Meg! N-am vrut să-ți fac niciun rău, m-am milogit eu. Am vrut doar să te ajut. Am vorbit și cu Alice despre asta. Și ea voia să te ajute...

— E simplu să-mi spui asta acum. Dându-mi să beau licoarea aia, așa mă ajutai tu pe mine? Nu, nu prea cred. Gata cu minciunile, ori va fi vai și amar de tine!

— Dar nu sunt minciuni, Meg. Adu-ți aminte — Alice se trage dintr-o familie de vrăjitoare. Ea te-a înțeles și chiar îi părea rău pentru ce ți se întâmpla. Aveam de gând să-i vorbesc domnului Gregory despre tine și...

— Desigur, băiete! Am auzit destule scuze! se răsti Meg. Sentința e: jos în pivniță cu tine! Hai să vedem cum o să-ți placă *ție* acolo, jos, în întuneric. Este tot ce meriți. Vreau să știi și tu prin ce-am trecut. N-am dormit tot timpul, înțelegi? M-am tot trezit, ca să petrec ore nesfârșite gândindu-mă, singură, în întuneric. Prea

slăbită ca să mă mișc, prea neputincioasă ca să mă ridic în picioare — încercând cu disperare să-mi aduc aminte tot ce ție și lui John Gregory v-ar fi plăcut să uit — încă mai puteam să gândesc și să simt, știind că vor trece multe luni, monotone, de singurătate, până când va veni cineva la ușă să-mi dea drumul...

La început, m-am zbatut să scap, încercând din răspuțeri să mă opun, dar era zadarnic: era pur și simplu prea puternică. Strângându-mă în continuare de gât, m-a împins către scara pivniței, eu de-abia atingând podeaua cu picioarele, până ce am ajuns la poarta de fier. Avea cheia și, curând, eram dincolo de ea și coboram mai adânc sub pământ.

Nu se încurcase să mai ia și o lumânare și, cu toate că pot să văd pe unde umblu și pe întuneric, mult mai bine decât ceilalți oameni, la fiecare colț, bezna se făcea tot mai deasă și-mi venea tot mai greu să deslușesc ceva. Gândul la pivnița de jos mă îngrozea. Îmi aminteam de sora ei, lamia sălbatică, încă închisă într-un puț; nu voiam să fiu în apropiere de ea. Dar, spre ușurarea mea, după ce-am trecut de al treilea cot, se opri cu mine în fața celor trei uși.

Cu o altă cheie, deschise ușa din stânga, mă aruncă înăuntru și-o încuie în urma mea. Apoi am auzit-o

descuind cealaltă celulă, de lângă a mea, și intrând. N-a stat prea mult. Curând, ușa se trânti, se încuie și ea începu să urce treptele. După vreo câteva clipe, se auzi zgomotul porții de fier, zăngănind la închidere, apoi iarăși pași, din ce în ce mai slabi; și apoi, liniște.

Am așteptat vreo câteva clipe, să nu cumva să se întoarcă din cine știe ce motiv, apoi am scotocit prin buzunare după muclele de lumânare și cutia mea de iască. În alte câteva secunde, lumânarea era aprinsă și m-am uitat în jur, prin celula mea. Era mică, n-avea mai mult de opt pași pe patru, cu o grămăjoară de paie într-un colț, servind drept pat. Zidurile erau din blocuri mari de piatră, iar ușa, din lemn gros de stejar, cu o vizetă pătrată, aproape de marginea de sus, închisă cu patru bare verticale de fier.

M-am așezat pe podeaua de piatră, în colț, ca să mă gândesc. Ce se întâmplase cât fusesem eu plecat? Eram convins că Vraciul era acum în celula de lângă a mea, cea în care Meg își petrecuse până atunci verile. Altfel de ce Meg ar fi intrat acolo? Dar cum de căzuse Vraciul în stăpânirea lui Meg? Când plecasem, el încă nu se simțea bine. Poate că uitase să-i dea lui Meg ceaiul de ierburi și ea își regăsise memoria? Probabil că ea îi pusese ceva în mâncare sau în băutura — foarte

posibil, aceeași licoare pe care o folosise el în toți acești ani ca s-o păstreze supusă.

Nu numai atât — aici fusese și influența lui Alice. Se tot vârâse în vorbă cu Meg, pomenindu-i despre faptul că se trăgea dintr-o familie de vrăjitoare. Uneori, vorbeau pe șoptite. Oare despre ce discutau? Dacă Alice făcuse după capul ei, atunci doza de ceai de ierburi a lui Meg fusese micșorată. Ei bine, n-o puteam învinovăți pe Alice pentru ceea ce se întâmplase, dar, cu siguranță, prezența ei în casa Vrăciului nu ajutase la îmbunătățirea situației.

Când venisem înapoi, Meg doar se prefăcuse că ar fi confuză și jucase teatru cu mine. Oare chiar îmi dăduse ceea ce numise ea „o șansă”? Dacă n-aș fi încercat să-i ofer ceaiul de ierburi, s-ar fi purtat altfel cu mine? În clipa aceea, mi-am dat brusc seama. Când mă întorsesem la Anglezarke, fusesem atât de absorbit în gândurile mele despre Morgan și tata, că rămăsesem cu desăvârșire orb la evidențe — semne pe care acum, din păcate, le puteam vedea atât de clar. Meg îmi spusese „Tom”, nu „Billy”, pentru prima oară de când ne cunoșteam. Și își amintise și despre tata. De ce nu mă prinsesem de asta la timp? Aș fi fost prevenit. Lăsasem inima să-mi conducă mintea și acum întreg Comitatul era în pericol. O vrăjitoare lamia, încă

o dată liberă să cutreiere pretutindeni, și niciun vraci, niciun ucenic care s-o oprească. Răul fusese făcut, dar cumva trebuia să-l îndrept.

Situația era și bună, și rea, deși mai mult rea. Meg mă miroșise, folosindu-și puterile de vrăjitoare. Știa multe despre mine, dar nu-și bătuse capul să mă percheziționeze, altminteri ar fi găsit cutia cu iască și lumânarea. Ar fi găsit, de asemenea, și cheia — cheia care putea deschide cele mai multe dintre uși, câtă vreme încuietorile nu erau prea complicate. Așadar, asta era partea bună. Puteam ieși din celulă. Puteam descuia și ușa Vraciului.

Partea proastă era că nu mergea să-mi folosesc cheia și pentru a ieși pe poartă. Altminteri, Vraciul n-ar fi ținut una specială pe raftul de sus al dulapului de cărți din bibliotecă. Acum, cheia aceea era la Meg. Chiar dacă am fi putut ieși amândoi din celulă, tot am fi rămas închiși în pivniță. Așadar, ceea ce trebuia să fac mai departe nu era prea greu de ghicit. Trebuia să vorbesc cu Vraciul. Magistrul meu avea să știe ce-i de făcut ca să scăpăm cu bine.

Prin urmare, am folosit cheia să-mi deschid ușa celulei. N-am făcut prea mult zgomot, dar ușa celulei părea lipită și, în pofida eforturilor mele, s-a deschis

smucit, scoțând un zgomot al cărui ecou a străbătut scările de sus până jos. Speram că Meg era sus, pe la focul din bucătărie, și nu l-a auzit. Luând lumânarea, m-am strecurat pe culoar și am ridicat-o până la gratiile ușii Vraciului. M-am uitat cu atenție înăuntru, dar n-am putut desluși prea mare lucru. Într-un colț era un pat și un mușuroi întunecat în vârful lui. Să fi fost Vraciul?

— Domnule Gregory! Domnule Gregory! am strigat eu printre gratii, cu nerăbdare în glas, dar străduindu-mă să vorbesc cât mai încet.

Un geamăt profund veni dinspre ghemul de haine, care se mișcă puțin. După cum sunase, părea să fie chiar Vraciul. Mă pregăteam să-l mai strig o dată, când am auzit deodată un zgomot dinspre scările de mai jos. M-am întors și-am ascultat. O clipă, a fost liniște. Apoi, l-am auzit din nou. Ceva urca treptele spre mine.

Un șobolan? Nu, după zgomot, era mai mare de atât. Deodată, a încetat. Să mă fi înșelat? Zgomotul să fi fost doar în mintea mea? Frica poate juca feste minții. Cum spunea Vraciul întotdeauna, e important să faci deosebirea dintre a fi treaz și a visa.

Fără să-mi dau seama, îmi ținusem respirația. Acum, când am dat drumul la aer, mișcarea de pe trepte a început din nou. Cum nu puteam vedea după colț, nu

mă puteam lua decât după ce auzeam. Era de parcă se cățara cineva în sus, deci nu putea fi o vrăjitoare moartă care izbutise cumva să scape. Nu era zgomot de ghete, deci nu putea fi un spirit sau o stafie care urca scara, nici vreo făptură omenească ce se ascunsese jos din cine știe ce motiv. Era un zgomot pe care nu-l mai auzisem niciodată în viața mea.

Ceva se mișca puțin, apoi se oprea, și iar se mișca, iar se oprea, dar foarte repede. Ceva care lipăia grăbit să urce treptele pe mai mult de două picioare! Ce altceva putea fi, decât lamia sălbatică! După atâția ani de stat în puțul acela, trebuie să fi fost înnebunită să bea sânge de om. Și venea după mine!

Cuprins de panică, fără să mă mai gândesc, am alergat înapoi în celula mea, am împins cu putere ușa și am încuiat-o repede. Apoi am stins lumânarea — ca să nu vadă lumina și să fie atrasă de ea. Dar eram la adăpost, chiar și într-o celulă încuiată? Dacă vrăjitoarea reușise să scape din puț, înseamnă că fusese în stare să îndoiaie drugii. Atunci mi-am zis că poate Meg își scosese pur și simplu sora din puț, și pentru o clipă m-am simțit mai liniștit. Dar nici n-am avut timp să-mi trag sufletul. Pentru că, vedeți dumneavoastră, mi-am amintit ce spusese Vraciul despre poartă:

„Fierul le va împiedica pe cele mai multe dintre ele să treacă de acest punct...”

Vrăjitoarea lamia era cea mai periculoasă creatură din pivnița aceea. Așadar, dacă avea de gând să scape, poate că poarta de fier zăbreliată n-ar fi fost de-ajuns s-o țină în loc prea multă vreme! Cât despre gratiile de la celula mea, nici nu merita să le pun la socoteală. Singura mea speranță era ca vrăjitoarea să fi fost încă oarecum slăbită, după ce zăcuse în puț atâta vreme.

Am stat nemișcat și ascultând, străduindu-mă din rășputeri să nu fac zgomot când respiram. O puteam auzi cum se apropie, lipăind repede cu picioarele goale pe trepte, apoi oprindu-se, și iar lipăind repede, din ce în ce mai aproape. M-am lipit cu spatele de zid, într-un colț, și mi-am ținut de tot respirația.

Ceva a atins ușor ușa. Următoarea atingere cu lemnul a fost mai puternică și s-a auzit un scrâșnet, de parcă niște gheare ascuțite râcăiau în ea, încercând să pătrundă înăuntru. Dădusem fuga în celula mea fără să mă gândesc, iar acum îmi părea rău că nu mă încuiasem în celula cealaltă, cu Vraciul. Poate c-aș fi fost în stare să-l trezesc și să-l întreb ce-i de făcut.

Era întuneric. Întuneric beznă. Atât de întuneric încât, în celula mea, nu puteam să spun unde se

sfârșește ușa și unde încep zidurile, de o parte și de alta. Dar vizeta, întretăiată de cele patru gratii verticale, era ceva mai palidă decât restul, ceea ce însemna că trebuia să fie o lumină pe scară, care arunca o slabă rază până pe zidul opus al celulei mele.

O umbră trecu prin fața vizetei. I-am văzut numai conturul, dar a fost de-ajuns ca să-mi dau seama că era ceva asemănător unei mâini. Am auzit-o încleștându-se de gratii. Dar nu a sunat ca atunci când carnea și mușchii le ating. A fost un scrâșnet, aproape ca o pilă trecută peste fier, urmat de un șuierat exploziv de mânie și de durere. Vrăjitoarea lamia atinsese fierul și rana trebuie să fi fost usturătoare. Numai că, încăpățânată, rămăsese pe loc. După aceea, ceva uriaș s-a apropiat de gratii, ca un disc al unei luni întunecate, eclipsând palida lumină din spate. Acela trebuie să fi fost capul vrăjitoarei. Se uita la mine printre gratii, dar era prea întuneric să-i văd ochii!

A urmat încă un scrâșnet și ușa a gemut și-a trosnit. Tremuram de frică. Știam ce se întâmpla. Încerca să îndoiaie gratiile sau să le scoată cu totul din ușa de lemn.

Dacă aș fi avut toiagul la mine, aș fi putut s-o împung cu el printre gratii și probabil s-o gonesc de acolo. Dar nu aveam nicio armă. Lanțul meu de argint

era în sac, dar oricum nu mi-ar fi fost de folos aici. Aici nu aveam nimic cu care să mă apăr.

Ușa gemea și scârțâia pe măsură ce presiunea asupra ei creștea și am auzit-o începând să se curbeze. Vrăjitoarea șuieră din nou și scoase un sunet între pufnit și cârâit. Ardea de poftă să intre, înnebunită să-mi bea sângele.

Dar, spre marea mea ușurare, se auzi deodată un zângănit metalic pe scări, iar lamia dădu drumul gratiilor și pieri din vedere. Am auzit ecoul pașilor care se apropiau și lumina unei lumânări dansă pe zidul din spatele gratiilor.

— Înapoi! Înapoi! am auzit-o pe Meg strigând, dincolo de ușă, și apoi zgomotul lamiei sălbatică îndepărtându-se grăbită pe scări în jos.

După aceea pâlپăitul lumânării și țărănitul pantofilor cu vârf ascuțit urmând creatura în jos. Am rămas locului, ghemuit în colț. După un timp, pașii se apropiară din nou și am auzit o găleată lăsată pe podea și o cheie învârtindu-se în broasca ușii.

În ultimul moment, cu puțin înainte ca Meg să deschidă ușa, mi-am vârât lumânarea și cutia cu iască înapoi în buzunare. Acum mă bucuram că nu mă încuiasem în celula Vrăciului, căci așa ar fi aflat de cheia mea.

Meg stătu o clipă în cadrul ușii, cu lumânarea ridicată. Cu cealaltă mână, îmi făcu semn să vin la ea. Nu m-am mișcat. Eram prea speriat.

— Vino aici, băiete, zise ea, chicotind înăbușit. Nu te teme. N-o să te mușc!

M-am ridicat în genunchi, tremuram prea tare ca să pot să stau în picioare.

— Vii odată pân' la mine, băiete? Sau trebuie să vin eu la tine? întrebă Meg. Prima variantă este cu mult mai ușoară și mai puțin dureroasă...

De data asta, groaza m-a pus pe picioare. O fi fost Meg „domesticită”, dar era totuși o vrăjitoare lamia, a cărei hrană preferată era, probabil, sângele. Ceaiul de ierburi o făcuse să uite de asta. Dar acum știa precis ce era. Și mai știa și ce voia. Simțeam constrângerea din vocea ei, o putere care îmi măcina voința — și care m-a făcut să străbat celula până la ușa deschisă.

— Mare noroc ai că m-am hotărât, la timp, să-i dau de mâncare Marciei, zise ea, făcând semn către găleata de jos.

M-am uitat la găleată. Era goală. Nu știu ce fusese înăuntru, dar pe fund mai rămăsese niște sânge închegat.

— Era cât pe-acți s-o las pentru mai târziu, dar mi-am amintit cât de înnebunită o să fie să ajungă la

tine, fiindcă ești atât de tânăr. John Gregory nu prezintă nici pe jumătate atâta interes, zise ea, cu un zâmbet tăios și crud, arătând cu capul spre celula alăturată și adevărindu-mi bănuiala că Vrăciul era închis acolo.

— El chiar ține la tine, i-am spus eu lui Meg, cu disperare. Întotdeauna a ținut. Așadar, te rog, nu te purta cu el așa! De fapt, *te iubește*. Te iubește de-adevăratelea! i-am repetat eu. A și scris-o, într-unul dintre jurnalele lui. Nu trebuia să-l citesc eu, dar am făcut-o fără să-i cer voie. Acesta este adevărul. Pot să-mi amintesc ce a scris, cuvânt cu cuvânt. „Cum aș fi putut s-o închid în puț, când mi-am dat seama c-o iubeam mai presus de șufletul meu?”

— Iubire! pufni Meg, cu dispreț. Ce știe un om ca el despre iubire?

— A fost atunci când v-ați întâlnit voi pentru prima oară și el se pregătea să te închidă într-un puț, pentru că așa îi cerea datoria. N-a putut s-o facă, Meg! N-a putut s-o facă, pentru că te iubea atât de mult. Era împotriva tuturor lucrurilor pe care le învățase și în care credea, dar totuși te-a salvat de puț! Ți-a dat ceai pentru că nu avea altă soluție. Puțul sau ceaiul — a ales ce-a socotit el că ar fi fost mai bine, pentru că ține atât de mult la tine.

Meg scoase un șuier de mânie și se uită în găleată cu o expresie de parcă ar fi vrut să lingă tot sângele până la ultima picătură.

— Ei bine, asta a fost de mult și, în orice caz, are un mod ciudat de a-și arăta sentimentele, zise ea. Poate că acum o să înțeleagă și el cum e să fii încuiat aici, jos, o jumătate de an. Pentru că nu-i nicio grabă. O să mă gândesc îndelung la ce să fac cu el. În ceea ce te privește, tu ești doar un copil și nu te învinuiesc prea mult. Nu știi altceva mai bun, pentru că așa te-a pregătit el. Și ai o viață grea. O îndeletnicire dificilă... O să-ți dau drumul, continuă ea. Dar n-ai să poți să-l lași aici, nu? Așa ai fost tu făcut. Așa ai fost crescut. O să te duci după ajutoare. O să vrei să-l salvezi. Oamenii din partea locului n-au o părere prea bună despre mine. Probabil le-am dat motive întemeiate în trecut, dar cei mai mulți au meritat ce-au primit. Or să se strângă și-or să vină după mine. Or să fie prea mulți ca să pot să le fac față. Nu, dacă te las să pleci, ar putea să însemne sfârșitul meu. Dar îți promit un singur lucru. N-o să te dau surorii mele. Nu meriți asta.

Cu acestea, îmi făcu semn să mă dau înapoi, apoi închise ușa și o încuie din nou.

— O să-ți aduc ceva de mâncare, mai încolo, îmi mai zise ea, printre gratii. Poate până atunci o să-mi vină vreo idee despre ce-ar fi cel mai bine să fac cu tine.

Au trecut ore în șir până s-a întors și, în acest timp, am avut șansa să mă gândesc la un plan.

Am ascultat cu foarte mare atenție și am auzit-o pe Meg începând să coboare treptele. Afară probabil tocmai se însera. Mi-am închipuit că-mi aducea o gustare înainte de masă. Speram să nu fie și ultima mea gustare. Am auzit-o descuind poarta și zăngănitul ei la deschidere. M-am concentrat din răspuțeri, numărând secunde trecute între cel de-al doilea zăngănit al porții, de la închidere, și momentul când a reînceput *țac-țac*-ul pantofilor ei.

Aveam două planuri. Cel de-al doilea era plin de riscuri, așadar, speram să-mi meargă cel dintâi.

Am zărit lumina lumânării printre gratii și Meg a așezat ceva pe hol, în fața ușii celei mele, a descuiat ușa și a deschis-o. Era o tavă cu două boluri de supă fierbinte și două linguri.

— M-am gândit la ceva, Meg, am zis eu, încercând primul plan, care era s-o înduioșez, vorbindu-i. Ceva

care ar putea face lucrurile mult mai bune și pentru mine, și pentru tine. De ce nu mă pui să am grijă de casă? Aș putea face focurile și aduce apă. Aș putea să te ajut la multe. Ce-o să faci când o să vină Shanks cu alimentele? Dacă răspunzi la ușă, o să-și dea seama că ești liberă. Dar dacă răspund eu, n-o să bănuiască nimic. Și dacă vine cineva cu o misiune pentru vraci, aș putea spune că el este încă bolnav. Dacă mă lași pe mine să răspund la ușă, o să treacă multă vreme până să știe cineva că ești liberă. O să ai destul timp să hotărăști ce să faci cu domnul Gregory.

Meg zâmbi.

— Ia-ți supa, băiete.

M-am aplecat, am ridicat bolul de pe tavă și mi-am luat o lingură. Când m-am ridicat în picioare, Meg mi-a făcut semn să mă dau înapoi și a început să închidă ușa.

— Frumoasă încercare, băiete, zise ea, dar cât ar trece până când te-ai folosi de prilej și ai încerca să-ți eliberezi magistrul? Nu prea mult, pun pariu!

Meg încuie ușa. Primul meu plan deja căzuse. Nu aveam de ales, trebuia să trec la al doilea. Am pus bolul cu supă jos și mi-am scos cheia din buzunar. O puteam deja auzi pe Meg răsucind cheia ei în broasca

ușii de la celula Vraciului. Am așteptat, pândind momentul, sperând imposibilul.

Și-am avut dreptate! Ea s-a dus direct la celula Vraciului. Am bănuț că el era prea slăbit sau prea amețit ca să fie în stare să se ridice și să vină până la ușa. Probabil că avea chiar să-i dea să mănânce cu mâna ei. Așadar, fără să mai pierd vremea, mi-am des-cuiat ușa, am deschis-o, împingând-o cu grijă, și am ieșit. Din fericire, nu s-a opus și n-a mai făcut zgomot, de data asta.

Mă gândisem la toate cu grijă, cântărind toate riscurile în minte. O variantă ar fi fost să mă duc direct în celula Vraciului și să încerc să cad la învoială cu Meg. În împrejurări normale, împreună, magistrul meu și cu mine, am fi fost în stare să-i ținem piept, dar mă temeam că Vraciul avea să fie prea slăbit ca să mă ajute. Și nu aveam nimic ca să ne luptăm cu ea: nici toiag de scoruș, nici lanț de argint.

De aceea mă hotărâsem să mă duc și să-mi iau lanțul de argint din sacul meu, care era în camera de lucru, și să încerc s-o leg pe Meg. Ca să reușesc, contam pe două lucruri. Unul, că lamia sălbatică nu va urca atât de repede scările cât să mă prindă până să trec de poarta de fier. Cel de-al doilea, că Meg nu încuiase

poarta după ea. De aceea mă concentrasem mai devreme. Poarta zăngănise și, aproape imediat după aceea, tocurile începuseră să țâcăne coborând treptele. Nu avusese timp s-o încuie. Sau, cel puțin, așa credeam eu!

La început, m-am furișat, făcând doar câte un pas și oprindu-mă să mă uit peste umăr, spre celulă, să văd dacă nu ieșea Meg; apoi, la colț, să văd dacă sălbatica Marcia nu venea după mine. Nădăjduiam că era încă sătulă după masa de dimineață. Sau că nu va ieși din pivniță cât timp va fi Meg aici. Probabil că se temea de sora ei. În mod cert coborâse la porunca lui Meg.

În cele din urmă, am ajuns și la poartă și am apucat strâns clanța rece de fier. Era încuiată? Spre marea mea ușurare, poarta scârțâi și se deschise. Am încercat s-o deschid fără prea mare zgomot. Dar Vraciul știuse ce face când o construise pe scări. A zăngănit, și toată casa de deasupra a vibrat ca un clopot.

Numaidecât, Meg a ieșit în goană din celula Vraciului, urcând treptele spre mine, cu brațele ridicate și degetele rășchirate și arcuite ca niște gheare. Pe moment am înghețat. Nu-mi venea să cred cât de repede se mișca! Încă două secunde și ar fi fost prea târziu, dacă n-o rupeam și eu la fugă. Am fugit fără să

mă uit înapoi. Până în capul scărilor, apoi prin casă, până în bucătărie, conștient că Meg era imediat în urma mea, auzindu-i pașii și așteptându-mă să-i simt ghearele înfigându-mi-se în piele, din clipă în clipă. Nu mai era timp să mă duc în camera de lucru și să-mi iau sacul. N-aș fi avut nicio șansă să-l desfac și să-mi scot lanțul de argint, în timp util. La ușa din spate mi-am înșfăcat din zbor pelerina, haina și toiagul, am tras zăvorul și-am țâșnit în gerul de afară.

Avusesem dreptate. Era seară, dar era destulă lumină să văd pe unde s-o iau. Mă tot uitam îndărăt, dar nu se vedea niciun semn că ar avea de gând să mă urmărească. M-am luptat să ies din defileu cât de repede am putut, dar era foarte greu. Zăpada începuse să prindă o crustă tare de gheață și era destul de groasă, încât abia-mi mișcam picioarele.

Când am ajuns la poalele povârnișului, m-am oprit să mă uit din nou înapoi. Meg nu venise după mine. Era amarnic de frig și vântul sufla cu putere dinspre miazănoapte, așa că mi-am îmbrăcat haina din piele de oaie, trăgându-mi pelerina pe deasupra. Apoi am stat puțin să mă gândesc, gâfâind și scoțând aburi pe gură.

Mă simțeam ultimul laș pentru că-l lăsasem pe Vraci la bunul plac al lui Meg și a trebuit să-mi dau o explicație

pentru ceea ce făcusem. E drept că trebuia să-l salvez pe Vraci și să-l scot din ghearele ei. Dar aveam nevoie de ajutor pentru asta. Și ajutorul nu era prea departe: în Adlington trăia și muncea fratele Vraciului, Andrew, care mă mai ajutase și înainte, la Prieststown. El era lăcătușul care îi făcuse Vraciului o cheie pentru Poarta de Argint care ținea prizonier acel demon cumplit, Urgia. Avea să fie mult mai simplu să facă o cheie pentru poarta de fier care ducea spre celula Vraciului. Și exact asta-mi trebuia.

Aveam să mă strecor înapoi în casa de iarnă, să intru pe poartă și să-l scot pe Vraci din celulă, deși era mult mai ușor de spus decât de făcut. Exista o lamia sălbatică în libertate — ca să nu mai pomenesc de Meg.

Încercând să nu mă gândesc prea mult la dificultățile care mă așteptau, mi-am croit drum prin zăpadă către Adlington. Am ținut-o tot la vale. Dar, curând, aveam să mă întorc.

CAPITOLUL 14 ÎNZĂPEZIT

Străzile pavate din târgușorul Adlington erau îngropate sub șase inchi și mai bine de zăpadă. În lumina săracă, copiii încântați ieșiseră cu mic, cu mare pe afară, râzând, chiuind și strigând, dându-se pe derdelușuri sau bătându-se cu bulgări. Alți oameni erau mai puțin fericiți. Două femei înfolfite cu broboade trecură pe lângă mine, călcând nesigur pe caldarâmul ascuns sub zăpadă, cu capetele plecate și ochii în pământ. Țineau în mână niște coșuri goale și se îndreptau spre Calea Babilonului, pentru niște cumpărături de ultimul moment. Am mers după ele, în aceeași direcție, până când am ajuns la prăvălia lui Andrew.

Când am ridicat ivărul și am deschis ușa, a sunat un clopoțel. Prăvălia era goală, dar am auzit pe cineva apropiindu-se de undeva din spate. Am deslușit *țac-țac*-ul unor pantofi cu vârful ascuțit și, spre uluirea mea, la tejkhea a venit Alice, cu fața toată numai un zâmbet.

— Mă bucur să te văd, Tom! Chiar mă-ntrebam cât o să mai dureze până o să mă găsești...

— Ce faci aici? am întrebat-o eu, uimit.

— Lucrez pentru Andrew, firește! Mi-a dat o slujbă și o casă, răspunse ea, zâmbind. Eu răspund de prăvălie, ca el să aibă mai mult timp de atelier. Mă ocup și de gătit, în cea mai mare parte, și de curățenie. E un om bun, Andrew.

Câteva clipe n-am zis nimic, și Alice probabil că a citit expresia de pe fața mea, pentru că zâmbetul i s-a șters rapid și s-a arătat îngrijorată.

— Tatăl tău... a zis ea.

— Când am ajuns eu acolo, tata deja murise. Am ajuns prea târziu, Alice.

N-am mai putut să vorbesc, pentru că mi-a pierit glasul și mi s-a pus un nod în gât. Dar, imediat, Alice se întinse spre mine și puse o mână pe umărul meu.

— Oh, Tom! Îmi pare atât de rău, mi-a spus ea. Hai, intră, să te încălzești la foc.

Camera de zi era plăcută, cu o canapea, două fotolii confortabile și un generos foc de cărbuni arzând în vatră.

— Îmi place să fie focul mare, zise Alice, fericită. Andrew este mult mai cumpătat la cărbuni decât mine, dar acum este plecat cu treabă și n-o să se întoarcă decât târziu, după ce se înserează. Când pisica nu-i acasă...

Mi-am pus toiagul în colț și m-am lăsat să cad pe canapeaua care era cu fața la foc. În loc să se așeze alături de mine, Alice a îngenuncheat lângă vatră, pe covoraș, arătându-mi astfel doar profilul.

— De ce ai plecat de la Hurst? am întrebat-o.

— A trebuit să plec, zise Alice, cu o strâmbătură. Morgan mă tot bătea la cap să-l ajut în oareș'ce problemă, dar nu știu exact care. A prins pică pe mine, p'ormă. Avea un soi de plan de a mă trimite înapoi la Moș Gregory.

M-am gândit că probabil știam despre ce era vorba, dar m-am hotărât ca ei să nu-i suflu niciun cuvânt. Îi făgăduisem lui Morgan că n-am să spun nimănui despre planurile sale. Era un necromant care se folosea de spiritele morților ca să afle ce se petrece. Nu puteam să risc. Cum era să-i vorbesc lui Alice, când el putea prinde de veste și-l putea face iarăși pe tata să sufere?

— Nu mă mai lăsa deloc în pace, continuă Alice. De aceea am plecat. Nu mai puteam să-l văd în ochi nicio secundă. Atunci, m-am gândit la Andrew. Dar, destul despre mine, Tom. Îmi pare rău de tatăl tău. Vrei să vorbești despre asta?

— A fost greu, Alice. Am lipsit până și de la înmormântarea tatei. Iar mama a plecat de acasă și nimeni nu știe unde e. Se poate să se fi întors în țara ei de baștină și să n-o mai văd niciodată. Mă simt atât de singur...

— Eu am fost singură de când mă știu, singură, Tom. Așa că știu prea bine sentimentul ăsta. Dar ne avem unul pe altul, nu-i așa? întrebă ea, întinzându-mi mâna. Vom fi mereu împreună. Nici măcar Moș Gregory n-o să fie în stare să ne împiedice!

— Vraciul nu e, deocamdată, în stare să facă nimic, am spus eu. Când m-am întors, Meg răsturnase situația. El este cel ținut acum sub cheie. Am nevoie de Andrew ca să-mi facă o cheie, pentru a putea să-l scot pe Vraci de acolo. Am nevoie de ajutorul tău. Tu și cu Andrew sunteți singurii la care pot să cer ajutor.

— Mie mi se pare că a primit în sfârșit ce trebuia, zise Alice, trăgându-și mâna dintr-a mea, cu un început de zâmbet la colțurile gurii. O doză sănătoasă din propria lui doctorie!

— Nu pot să-l las pur și simplu acolo, i-am zis eu lui Alice. Și, apoi, cum rămâne cu cealaltă lamia? Cea sălbatică? Sora lui Meg? A ieșit din puțul ei și este liberă să se plimbe pe scările pivniței, dincolo de poartă. Și dacă scapă afară din casă? Ar putea coborî până aici, în sat. Nimeni n-ar mai fi în siguranță și sunt mulți copii aici.

— Și atunci, cum rămâne cu Meg? întrebă Alice. Nu-i atât de simplu, nu? Nu merită să ajungă într-un puț. Dar nu merită nici să-și petreacă tot restul vieții sale bându-și ceaiul de ierburi! Într-un fel sau altul, povestea asta trebuia să se sfârșească.

— Așadar, n-o să mă ajuți?

— N-am spus asta, Tom. Doar că trebuie să ne gândim bine, atâta tot.

Curând după căderea întunericului, s-a întors și Andrew. Îl așteptam în prăvălie, când a intrat.

— Care mai e problema acum, Tom? întrebă el, tropăind să-și scuture zăpada de pe ghete și frecându-și palmele să-și pună sângele în mișcare. Ce mai vrea fratele ăla al meu de data asta?

Andrew arătase întotdeauna ca o elegantă sperietoare de ciori, brațele atârându-i șleampăt și aiurea,

dar era un om bun și deschis și chiar foarte priceput în meseria lui.

— A dat iarăși de necaz, i-am răspuns eu. Am nevoie de dumneata să-mi faci o cheie ca să-l pot elibera. Și e foarte urgent.

— O cheie? O cheie pentru ce?

— Pentru poarta de pe scările spre pivniță din casa lui. Meg l-a închis acolo, jos.

Andrew clătină din cap și plescăi din limbă.

— Nu pot spune că sunt surprins. Eram chiar convins că o să se întâmple, într-o bună zi. Mă mir doar că a durat atâta! Dintotdeauna am fost de părere că Meg o să-i vină de hac, până la urmă. Are prea multă grijă de ea și a avut mereu. Probabil a lăsat garda jos.

— Dar o să ne ajuți?

— Bineînțeles că da. Este fratele meu, nu? Numai că am stat prin frig mai toată ziua și nu pot face mare lucru până nu-mi încălzesc oasele și vâr ceva în burdihan. O să-mi povestești ce s-a întâmplat în timp ce mâncăm.

Nu gustasem de prea multe ori din mâncarea gătită de Alice, în afară de iepuri fripți în spuză, la un foc afară, dar judecând după îmbietorul miros de tocană care venea din bucătărie, eram dornic de a primi o porție.

N-am fost dezamăgit.

— Este chiar gustoasă, Alice, am zis eu, apucându-mă să înfulec îndată ce mi-o puse înaintea.

Alice zâmbi.

— Mda, mai bună decât gunoiul ăla pe care mi l-ai dat tu la Anglezarke.

Am râs, apoi am mâncat în tăcere, până ce n-a mai rămas nici urmă de mâncare. Andrew a vorbit cel dintâi.

— N-am făcut eu cheia de la poarta aia, îmi spuse el. Încuietoarea și cheia au fost lucrate de un lăcătuș din Blackrod, acum vreo patruzeci de ani, dacă nu mai mult. Lăcătușul a murit, între timp, dar avea faima de a fi cel mai bun, așadar, cred că vom avea de-a face cu un mecanism foarte complicat. Ar trebui să intru în casă și să-l văd cu ochii mei. Cel mai simplu ar fi să mă duc eu, să desfac încuietoarea cu totul și să-ți las drum liber prin poartă.

— Putem să mergem în noaptea asta?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise el. Dar aș vrea să știu exact cu ce vom avea de-a face. Unde ar trebui să fie Meg?

— De obicei, doarme într-un balansoar, în fața focului de la bucătărie. Dar, chiar și dacă trecem cu bine de Meg și de poartă, mai e încă o problemă...

Și i-am povestit despre lamia sălbatică din pivniță, aflată în libertate. El clătina mereu din cap, de parcă nu-i venea să creadă cât de rea era situația.

— Și cum o s-o oprești? Folosindu-ți lanțul ăla al tău de argint?

— Nu-l am la mine, i-am spus eu. Este în sacul meu. Iar sacul este, probabil, la locul lui obișnuit, în camera de lucru a Vraciului. Dar am toiagul. Este făcut din lemn de scoruș și, cu puțin noroc, o să țină o lamia la distanță.

Andrew clătină din cap, fără să pară prea mulțumit.

— Țsta nu se poate numi plan, Tom. E mult prea periculos. Nu pot să iau o broască de poartă în vreme ce tu te lupți cu două vrăjitoare. Dar ar mai fi și-o altă cale, zise el. Am putea aduna vreo duzină sau mai mult de săteni care să meargă cu noi și s-o dovedim pe Meg, o dată pentru totdeauna.

— Nu, zise Alice, cu hotărâre. Așa nu merge. E mult prea crud.

Știam că-și aducea aminte când gloata răzbunătoare de la Chipenden îi luase cu asalt casa unde locuia împreună cu mătușa ei, Osoasa Lizzie. Alice și mătușa îi adulmecaseră de departe, dar abia de avuseseră timp să scape. În urma lor, totul fusese mistuit de flăcări și ele își pierduseră tot ce avuseseră.

— Domnului Gregory nu i-ar plăcea, sunt sigur de asta, am zis și eu.

— Asta-i adevărat, zise Andrew. Este calea cea mai sigură, dar John probabil nu mi-ar ierta-o niciodată. Bine, se pare că ne-am întors la primul plan.

— Mai e ceva la care nu te-ai gândit, zise Alice. O vrăjitoare ca ea pe tine nu te poate adulmea de la distanță, Tom. Nu merge cu un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, este? Foarte probabil și eu mă pot apropia în siguranță — asta dacă mă hotărâsc să vin cu tine. Dar, cu Andrew lucrurile stau altfel. Odată ce se va apropia de casă, o să-l simtă și-o să fie pregătită.

— Dacă doarme, poate că reușim să ne strecurăm, am zis eu, fără prea mare convingere.

— Chiar dacă doarme, primejdia e prea mare, zise Alice. Numai tu și cu mine vom merge, Tom. Poate reușim să găsim cheia și nu va mai trebui să scoatem încuietoarea. Unde o ținea Vrăciul?

— Pe raftul de sus al dulapului de cărți, de obicei, dar se poate să fie la Meg, acum.

— Ei bine, dacă nu-i acolo, o să luăm sacul tău din camera de lucru și o s-o legăm cu lanțul de argint, ca să nu ne mai încurce. În felul acesta, nici n-o să mai avem nevoie de tine, Andrew. Eu și Tom putem face singuri asta.

Andrew zâmbi.

— Mi-ar conveni, zise el. Îmi place să păstrez distanța față de casa aia și pivnița ei. Dar nu vă pot lăsa pe voi doi să faceți totul singuri, fără un pic de ajutor. Cel mai bun lucru ar fi dacă v-aș lăsa pe voi s-o luați înainte, iar eu aș veni ceva mai târziu. Dacă nu veniți la ușa casei într-o jumătate de oră, atunci *chiar* mă întorc la Adlington și aduc o duzină de băieți vânjoși din sat. John n-are decât să se împace cu urmările.

— E-n regulă, am încuviințat eu. Dar, cu cât mă gândesc mai bine, încep să mă tem că, dacă intrăm pe ușa din spate, riscăm prea mult, i-am zis lui Alice. Cum spuneam, noaptea, Meg doarme în bucătărie, într-un balansoar, aproape de foc. Fără îndoială c-o să ne audă, pentru că trebuie să trecem pe lângă ea ca să ajungem în camera de lucru. Pe ușa din față ar fi ceva mai bine, deși rămâne riscul s-o trezim. Nu... mai e o cale, mult mai sigură. Putem intra pe una dintre ferestrele dormitoarelor din spatele casei. Cea mai bună e aceea de la etaj, de imediat de sub mansardă, unde stâncă este foarte aproape de pervazul ferestrei. Balamalele ferestrelor din dormitoare sunt, în mare parte, ruginite sau rupte. Cred că putem să trecem de pe stâncă pe pervaz, să forțăm fereastra și să sărim înăuntru.

— Asta-i moarte sigură, a zis Andrew. Am fost în acel dormitor și știu spațiul dintre stâncă și pervaz. E prea mare. De altfel, dacă vă îngrijorează cum să învârțiți o cheie în broasca ușii din spate, ia închipuiți-vă cât zgomot o să faceți când o fi să forțați fereastra!

Alice rânji, de parcă ideea mea ar fi fost de-a dreptul prostească, dar curând i-am șters zâmbetul de pe față.

— Meg nu ne-ar auzi, am zis eu, dacă ar bate cineva la ușă, foarte tare, exact în momentul în care aș forța eu fereastra...

Am văzut cum gura lui Andrew se cască din ce în ce mai mult, pe măsură ce sugestia mea își făcea loc în mintea lui.

— Nu, zise el, doar nu vrei să zici că...

— De ce nu, Andrew? i-am răspuns eu. La urma urmelor, tu ești fratele domnului Gregory. Ai toate motivele să vii pe la el pe acasă.

— Da, și să sfârșesc jos, în pivniță, prizonier, cot la cot cu John!

— Nu cred. Bănuiesc că Meg nici n-o să răspundă la ușă. Nu vrea ca vreunul dintre săteni să afle că este liberă, ca să nu ațâțe răzbunarea din partea gloatei. Poți să bați la ușă de vreo patru sau cinci ori și apoi să pleci, doar cât să-mi dai mie timp să intru pe fereastra aia.

— S-ar putea să meargă așa, zise Alice.

Andrew își împinse deoparte farfuria și, o vreme îndelungată, nu vorbi.

— Un singur lucru mă supără, zise el, în cele din urmă. Distanța aia dintre stâncă și pervazul ferestrei. Nu văd cum o s-o scoateți la capăt. Toate or să fie și foarte alunecoase, pe deasupra.

— Merită o încercare, am zis eu, dar dacă nu putem s-o facem, o să ne întoarcem mai târziu și o să riscăm cu ușa din spate.

— Am putea să înlesnim trecerea folosind o scândură, zise Andrew. Am eu una, afară, care ar putea să fie potrivită la ce ne trebuie. Un capăt îl fixezi pe pervaz și pe celălalt o să-l țină Alice cu piciorul, cât traversezi tu. N-o să fie ușor, dar am și o rangă micuță, care parcă-i făcută dinadins pentru ferestre, adăugă el.

— Așadar, merită o încercare, am zis eu, silindu-mă să par mai încrezător decât mă simțeam.

Ne-am înțeles, iar Alice părea să se fi hotărât să dea o mână de ajutor. Andrew aduse scândura din curte, s-o vedem. Dar când am deschis ușa din față ca s-o ducem înapoi, afară se stârnise un vifor cumplit. Andrew clătină din cap.

— Ar fi o nebunie curată să porniți acum, zise el. Viforul ăsta parcă-i al lui Golgoth însuși. O să se troienească zăpada și o să fie periculos sus, în munți. O să vă rătăciți și o să muriți înghețați. Nu, mai bine așteptați până mâine dimineață. Nu-ți face griji, zise el, bătându-mă cu palma pe umăr. Fratele ăla al meu e un învingător, după cum bine știm amândoi. Altminteri n-ar fi ajuns el la vârsta pe care o are.

Erau doar două odăi de dormit deasupra prăvăliei: una pentru Andrew, și una pentru Alice, așa că eu am dormit pe canapea, în camera de zi, înfășurat într-o pătură. Focul s-a stins în vatră și camera a devenit, la început, rece, apoi amarnic de înghețată. Nici nu mai știu de câte ori m-am trezit peste noapte. Ultima oară, lumina zorilor licărea în spatele perdelelor, așa că m-am hotărât să mă trezesc.

Am căscat, m-am întins și am făcut vreo câțiva pași în sus și-n jos prin cameră, ca să-mi dezmoțesc încheieturile. Și atunci am auzit un zgomot venind din fața casei. Parcă bătuse cineva de trei ori în fereastra prăvăliei.

Când am intrat în prăvălie, am găsit-o puternic luminată de zăpada de afară. Într-adevăr, troienise bine peste noapte, și zăpada se îngrămădise până la baza

ferestrei. Și acolo, rezemat de geam, era un plic negru. Fusese așezat în așa fel încât să văd ce scria pe el. Îmi era adresat mie! De bună seamă că era de la Morgan.

Primul meu impuls a fost să-l las acolo unde era. Dar apoi mi-am dat seama că străzile or să înceapă să forfotească în scurt timp și că oricine-ar putea trece pe acolo și l-ar putea vedea, l-ar putea ridica și citi, iar eu nu voiam să aflu vreun străin de problemele mele.

Era atât de multă zăpadă îngrămadită în fața ușii, că n-am putut s-o deschid și a trebuit să ies pe ușa din spate, apoi pe poartă și să dau ocol casei. Abia când mă pregăteam să mă arunc în nămeți, am observat ceva foarte ciudat. Nu erau urme de picior. Înaintea mea se ridica un morman de zăpadă fără nicio urmă pe el. Cum ajunsese scrisoarea acolo?

Am recuperat scrisoarea și, ducându-mă până la ea, am săpat un șanț adânc în zăpadă. Am ocolit din nou casa și am intrat în bucătărie, am rupt plicul și am citit misiva.

O să fii în cimitirul St. George, în partea de apus a satului. Dacă vrei binele tatălui tău și al magistrului tău, nu mă face să aștept. Nu mă sili să vin eu după tine. N-o să-ți placă.

Morgan G.

Nu fusesem atent la semnătura de pe ultima lui scrisoare, dar acum îmi sări în ochi. Își schimbase numele? Inițiala numelui de familie ar fi trebuit să fie *H*, de la *Hurst*.

Nedumerit, am împăturit scrisoarea și am vârât-o în buzunar. M-am gândit s-o trezesc pe Alice și să-i arăt scrisoarea. Probabil ar fi trebuit s-o iau și pe ea cu mine. Dar ultima persoană pe care ar fi vrut ea s-o vadă acum era Morgan. Doar îmi povestise că părăsise ferma Straja Mlaștinii pentru că nu-l mai suporta nici-un minut în plus. Și mai știam și că nu puteam să-i spun nimic lui Alice, nici dac-aș fi vrut — îmi era teamă de Morgan și de ce i-ar fi putut face tatei. Ca să fiu sincer, îmi era frică și de ce mi-ar putea face mie. Cu atât de multă putere, era într-adevăr periculos — nu unul pe care să nu-l iei în seamă. Așadar, mi-am îmbrăcat pelerina, mi-am ridicat toiagul și am plecat, îndreptându-mă grăbit spre cimitir.

Era o bisericuță veche, aproape ascunsă de tisele uriașe crescute în jurul ei. Unele pietre marcau morminte ale localnicilor care muriseră cu secole înainte. L-am zărit pe Morgan de departe, cu silueta bine conturată pe cerul cenușiu, sprijinindu-se în toiagul lui, și cu gluga trasă peste cap, să-l apere de frig. Se afla în cea

mai nouă parte a cimitirului, acolo unde erau îngropați cei care muriseră relativ de curând.

La început, n-a dat semne că m-ar fi văzut. Stătea cu capul plecat deasupra unui mormânt, cu ochii închiși, de parcă s-ar fi rugat. M-am uitat și eu în jos, uluit. Cimitirul era învelit și el cu un strat de zăpadă destul de gros, din pricina vifoniței de peste noapte, dar mormântul acela era complet descoperit — un drept-unghi perfect de pământ umed. Era de parcă ar fi fost proaspăt săpat. Am privit în jur, dar n-am putut vedea niciun semn de cazma sau altă unealtă care să fi fost folosită la datul zăpezii.

— Citește ce scrie pe piatră! mi-a poruncit Morgan, uitându-se, în sfârșit, la mine.

I-am dat ascultare. Patru morți fuseseră înmormântați în aceeași groapă, îngrămădiți unul deasupra celuilalt, cum era obiceiul în Comitat, ca să se facă economie de spațiu și ca rudele să fie aproape una de alta și în moarte. Morții erau copii, dar ultimul trup era al mamei lor. Copiii muriseră cu vreo cincisprezece ani în urmă, la vârste de doi, unu și, respectiv, trei ani. Mama murise de curând, iar numele ei era Emily Burns, femeia cu care Vraciul avusese cândva o legătură. Femeia pe care i-o răpise unuia dintre frații lui, părintele Gregory.

— A dus o viață grea, zise Morgan despre ea. A trăit cea mai mare parte a timpului în Blackrod, dar când a înțeles că avea să moară, a venit aici, ca să-și petreacă ultimele luni cu sora ei. Pierderea celor trei copii, la vârste atât de fragede, i-a frânt inima, și chiar după trecerea atâtor ani, nu și-a revenit niciodată pe de-a întregul. Alți patru copii i-au trăit, totuși. Doi lucrează în Horwich și au familii, la rândul lor. Cel mai mare a părăsit Comitatul cu ani în urmă și n-am mai auzit nimic de el de atunci. Eu am fost cel de-al șaptelea și ultimul...

Mi-a luat câteva secunde până când lumea să mi se așeze iarăși pe temeliile ei. Mi-am amintit ce-i spusese Vrăciul lui Morgan, în dormitor, la familia Hurst:

„Mi-a păsat de tine și mi-a păsat de mama ta. Am iubit-o, cândva, după cum bine știi...”

De asemenea, mi-am amintit și cum își semnase scrisoarea pe care mi-o trimisese, cu inițiala G.

— Da, spuse el. Curând după ce m-am născut eu, tata a părăsit căminul și familia pentru ultima oară. N-a luat-o niciodată de nevastă pe mama. Niciodată nu ne-a dat numele lui. Dar i l-am luat eu, oricum.

M-am uitat la el, uluit.

— Da, a zis el, cu un zâmbet strâmb. Emily Burns a fost mama mea adevărată. Sunt fiul lui John Gregory.

Morgan și-a fixat apoi privirile în zare, continuând să vorbească.

— El ne-a părăsit. Și-a părăsit copiii. Asta n-a fost o purtare demnă de un tată, nu-i așa?

Aș fi vrut să-i iau apărarea Vraciului, dar nu știam ce să spun. Așa că n-am spus nimic.

— Ne-a sprijinit totuși cu bani, zise Morgan. Îi recunosc acest merit. Ne-am descurcat, pentru o vreme, dar apoi mama a suferit o cădere nervoasă și nu s-a mai refăcut. Fiecare dintre noi a fost oploșit pe la câte o familie străină. Eu am tras paiul cel mai scurt și-am ajuns la Hurst. Dar când am împlinit șaptesprezece ani, tata s-a întors după mine și m-a luat la el în ucenicie.

O vreme, nu mi-am încăput în piele de fericire. Îmi dorisem un tată atâta timp și acum, că aveam unul, eram înnebunit să-i plac. Am încercat din răspuțeri, la început, dar presupun că n-am putut uita ce îi făcuse mamei mele și, treptat, mi-am aruncat privirile și dincolo de el. După trei ani, el a început să se repete. Eu deja știam tot ce făcea el și multe altele pe deasupra. Știam că pot fi mai bun și mai puternic decât el. Sunt al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. De trei ori șapte.

Am deslușit o notă de aroganță în vocea lui, care m-a scos din fire.

— De-asta nu ți-ai scris numele pe peretele din dormitorul de la Chipenden, ca toți ceilalți ucenici? am izbucnit eu. Doar pentru că te crezi mai bun decât noi ceilalți? Mai bun decât Vraciul?

Morgan zâmbi cu superioritate.

— Nu neg. De aceea l-am lăsat și mi-am urmat drumul meu. Sunt mai mult autodidact, dar învăț în continuare. Și pot să fac lucruri la care bătrânul neghiob nici măcar n-a visat vreodată. Lucruri pe care el s-a temut să le încerce. Gândește-te, numai! O cunoaștere și o putere ca acestea pe care le am eu — și încredințarea că tatăl tău se va odihni în pace. Iată ce-ți ofer în schimbul unui mic ajutor...

Eram uluit de tot ce auzeam de la Morgan. Dacă spusele lui erau adevărate, îl puneau pe Vraci într-o lumină foarte neplăcută. Deja știam că o părăsise pe Emily Burns pentru Meg. Dar acum descopeream că era și tată, un tată care avusese șapte fii de la ea, și că el îi părăsise pe toți. M-am simțit rănit în sufletul meu și dezamăgit. M-am gândit la tatăl meu, care rămăsese cu familia lui și trudise din greu toată viața. Și acum trebuia să sufere din capriciul lui Morgan. Eram supărat și furios. Cerul mi se păru că se răstoarnă peste cimitir și aproape că am căzut din picioare.

— Ei bine, tinere ucenic al meu, mi l-ai adus?

Cred că-mi pierise și ultimul strop de sânge din obraji.

— Grimoarul, firește. Ți-am cerut să mi-l aduci. Sper că mi-ai dat ascultare, pentru că, altfel, tatăl tău va suferi de-adevăratele.

— N-am fost în stare să-l aduc. Domnul Gregory are ochi și la ceafă, am zis eu, plecându-mi capul.

Cu siguranță n-aveam de gând să-i spun lui Morgan că magistrul meu era la bunul plac al lui Meg. Dacă ar fi aflat că Vraciul era înlăturat din cale, s-ar fi putut duce frumușel să-și ia singur grimoarul. Da, magistrul meu poate că avea niște secrete foarte întunecate, dar eu eram totuși ucenicul lui și îl respectam. Aveam nevoie de mai mult timp. Timp să-l salvez pe magistrul meu și să-i povestesc despre Morgan. Împreună îl învinseserăm pe aruncătorul-de-pietre; cu siguranță că, împreună, puteam să-l oprim și pe Morgan.

— Am nevoie de mai mult timp, am zis eu. Pot s-o fac, dar trebuie să pândesc un moment potrivit.

— Bine, dar nu pândi prea mult. Adu-mi cartea marțea viitoare, seara, imediat după ce se întunecă. Ți amintești capela din cimitir?

Am încuviințat cu un semn din cap.

— Ei, acolo o să te aștept.

— Nu cred că pot s-o iau atât de curând...

— Găsește o metodă! mârâi el, amenințător. Și fără să își dea seama Gregory că a dispărut.

— Ce o să faci cu ea? am întrebat eu.

— Păi, Tom, de îndată ce o să mi-o aduci, o să afli, nu? Să nu mă dezamăgești! Dacă începi să șovăi, gândește-te la bietul tău tată și la câte ar putea fi silit să sufere...

Știam cât de crud putea fi Morgan. Văzusem cum îl adusese pe domnul Hurst în asemenea hal încât plângea neputincios; o auzisem pe Alice povestind cum îl târa pe bătrân în odaia lui și îl încuia acolo. Dacă Morgan i-ar putea face rău tatălui meu, n-ar sta prea mult pe gânduri, n-aveam nicio îndoială în privința asta.

Și atunci, cum stăteam acolo, tremurând, chiar înăuntrul capului meu am auzit din nou vocea chinută a tatei, în timp ce, în jurul meu, aerul tremura și se mișca.

— *Te rog, fiule, te implor, fă ce-ți cere el sau o să fiu supus la cazne veșnice. Te rog, fiule, adu-i-l și dă-i-l.*

Când vocea se stinse, Morgan zâmbi crud.

— Ei bine, ai auzit ce a spus tatăl tău. Așa că mai bine te-ai arăta un fiu îndatoritor...

Cu acestea, rânji oribil, se răsuci pe călcâie și ieși din cimitir.

Știam că era, cu siguranță, un lucru rău să fur grimoarul pentru Morgan, dar pe când mă uitam lung după el, cum se îndepărta, am înțeles că n-am nicio șansă. Cumva trebuia să-l fur tot acum, când ne duceam să-l salvăm pe Vraci.

CAPITOLUL 15 JOS ÎN PIVNIȚĂ

Când m-am întors la Andrew, am găsit-o pe Alice în bucătărie, gătind pentru micul dejun. Prăjea ouă cu jumări, care miroseau minunat.

— Ai ieșit devreme în dimineața asta, Tom, zise ea.

— Mă dureau toate oasele după ce-am dormit pe canapeaua asta, am mințit eu. Simțeam nevoia să mi le întind un pic.

— Ei, o să te simți mult mai bine după ce mâncăm.

— Nu pot, Alice. E mai bine să ajunezi când te pregătești să înfrunți Întunericul.

— Nu pot să cred că vreo două îmbucături ți-ar face atât de mult rău! protestă ea.

Nu mi-am dat osteneala să o contrazic. Erau unele lucruri, din cele spuse de ea despre vrăjitorie, pe care le înghițisem cu greu, în vreme ce erau altele pe care Vraciul le considera esența adevărului, dar care ei îi aduceau un zâmbet batjocoritor pe față. Așadar, am păstrat tăcerea și m-am mulțumit numai să-i privesc, pe ea și pe Andrew, mâncând, în timp ce mie îmi ploua în gură.

După masa de dimineață, am pornit imediat spre casa Vraciului. Era pe la jumătatea dimineții, dar lumina se altera cu iuțeală, cerul încercându-se cu nori întunecați. Părea că ni se pregătea o nouă ninsoare.

L-am lăsat pe Andrew la intrarea în defileu. Avea să aștepte acolo zece minute, ca să ne dea timp să ajungem pe stânca din spatele casei. Mai târziu, după ce avea să bată la ușă, urma să se îndepărteze și să privească de la distanță, sperând că ne va zări ieșind curând și făcându-i semn că am izbândit.

— Mult noroc, dar să nu mă faceți să aștept prea mult, zise Andrew, că o să mor înghețat!

I-am făcut la revedere cu mâna și, cărând scândura și toiagul, cu mica rangă vârată în buzunarul interior al hainei, am pornit spre platoul muntos. Pe când ne cățăram, cu greu, eu în frunte și Alice călcând pe

urmele mele, zăpada scrâșnea sub tălpile noastre și gerul părea să se înăsprească. Începusem să-mi fac griji pentru cum aveam să coborâm până la casă. Avea să fie alunecos și periculos.

Curând, am ajuns la o potecă ce cobora în defileu. Poteca asta a devenit apoi o streășină de piatră, pe lângă peretele stâncii din stânga noastră și hăul, aproape vertical, din dreapta.

— Fii atentă unde calci, Alice! am prevenit-o eu.

Ne aflam destul de sus. O mișcare greșită și-ar fi fost nevoie de o cazma să ne mai râcâie trupurile de jos.

Peste alte câteva momente, am zărit casa și ne-am oprit. După cum ne înțeleseserăm, așteptam să-l auzim pe Andrew apropiindu-se din față.

Au trecut vreo cinci minute până am auzit scrâșnetul ghetelor prin zăpada înghețată, undeva jos, departe de noi. Acolo, jos, era probabil un Andrew nervos, care ocolea casa și ajungea la ușa din spate. Repede, m-am ridicat și am început să car scândura către casă. Când am ajuns în dreptul ei, având în față fereastra dormitorului din spatele casei, am îngenuncheat și am încercat să așez scândura. Am izbutit să o sprijin la capătul pervazului din prima. Ce mă încurca era faptul că streășina de piatră nu era mai lată. Mi-era teamă că

scândura ar fi putut să alunece într-o parte, când aş fi fost pe la mijlocul ei, să cad în curtica de dedesubt. Era foarte important ca Alice să o țină bine pe buza stâncii.

— Pune piciorul aici! i-am șoptit eu, arătându-i capătul scândurii.

Alice se supuse. Speram că așa o va împiedica să se miște. Întinzându-i lui Alice toiagul meu, am îngenuncheat pe scândură și m-am pregătit să mă târăsc pe ea până la capătul celălalt. Nu era o distanță prea mare, dar eram crispat și, la început, mâinile și picioarele au refuzat să mă asculte. Era amețitor de mult până jos, la dalele mari de piatră, acoperite de zăpadă. În cele din urmă, am început să mă târăsc de-a lungul ei, străduindu-mă să nu mă uit în jos, la hăul de sub mine. Curând stăteam în genunchi, aproape de pervazul ferestrei; odată ajuns acolo, am scos mica rangă din buzunarul hainei și am fixat-o la baza cercevelei. Chiar în clipa aceea, Andrew bătu puternic în ușa din spate, dedesubtul meu.

Ecoul celor trei bătăi umplu tot defileul. La fiecare bătaie, împingeam în rangă, încercând să ridic geamul ferestrei în sus. În pauza dintre ele, încremeneam.

Dum! Dum! Dum!

Am apăsat din nou pe rangă, dar fără niciun rezultat. Am început să mă întreb de câte ori va bate Andrew până va ceda nervos. Poate că balamalele erau mai solide decât mă așteptasem eu. Câte șanse mai aveam? Poate că vrăjitoarea o să răspundă la ușă, în cele din urmă. În acest caz, nu mi-ar fi plăcut să fiu în pielea lui Andrew.

Dum! Dum! Dum!

De data aceasta, în sfârșit, am avut succes. Am ridicat geamul în sus și, odată ce a fost suficient loc, l-am ridicat cu ambele mâini.

Dum! Dum! Dum! — veni sunetul de dedesubt. Dacă m-aș fi uitat în jos, l-aș fi văzut pe Andrew, dar mi-am ținut privirile pironite pe pervazul ferestrei și m-am strecurat prin fereastră în cameră, mai înainte de a-mi vârî la loc ranga în buzunar. Alice se aplecă și îmi întinse toiagul, apoi veni târâș pe scândură, mai repede decât o făcusem eu. Odată ajunși înăuntru, am tras scândura de-a lungul pervazului, să n-o poată vedea Meg, de jos, în caz că ar fi ieșit în curte. Apoi, am închis fereastra.

Cu acestea, ne-am așezat amândoi pe podea, în semiîntuneric, ciulind urechea. Nu s-au mai auzit bătăi în ușa din spate. N-o auzisem nici deschizându-se, așadar, speram că Andrew plecase nevătămat. Ce nu

voiam acum era s-o aud pe Meg urcând scările. Oare ea auzise când forțasem fereastra?

Deja mă înțelesesem cu Alice ca, odată ce ne vom vedea înăuntru, în siguranță, să așteptăm vreo cincisprezece minute mai înainte de a porni. Primul drum avea să fie în camera de lucru a Vraciului, ca să-mi iau sacul. Odată ce voi fi avut lanțul de argint în mână, șansele noastre de izbândă aveau să fie mult mai mari.

Dar nu-i spuseseam lui Alice ce mă pusese Morgan să fac. Nu-i pomenisem despre grimoar, pentru că știam că mi-ar fi spus că sunt un mare prost dacă i-l dau. Însă, ei i-ar fi venit ușor să vorbească. Tatăl meu, nu tatăl *ei*, ar fi putut suferi. Vocea lui implorând prin întuneric îmi revenea neîncetat în minte, chinându-mă. Era peste putință să rezisti.

Dacă l-aș fi salvat pe Vraci și-aș fi imobilizat-o cumva pe Meg, aș fi putut să mă întorc după aceea la mansardă. Trebuia s-o fac. Da, însemna să-l trădez pe Vraci, dar nu-l mai puteam lăsa pe tata să sufere. Așa că am așteptat și-am tot așteptat, pândind încordat fiecare trosnet al vechii case.

După ce trecu vreun sfert de oră, am bătut-o pe umăr ușurel pe Alice, m-am ridicat în picioare cu grijă,

mi-am luat toiagul și m-am îndreptat cu băgare de seamă către ușa dormitorului.

Nu era încuiată și s-a deschis fără probleme. Am ieșit pe palier. Era și mai întuneric pe casa scărilor, iar parterul era cufundat în beznă. Am început să cobor, făcând un pas, oprindu-mă să trag cu urechea, înainte de a-l face pe-al doilea. Aceasta deveni metoda: un pas, pauză și ascultat; un pas, pauză și ascultat. La un moment dat, o treaptă scârțâi sub piciorul meu. Am înghețat amândoi și am așteptat pe puțin cinci minute, bănuind că am trezit-o pe vrăjitoare. Iar când piciorul lui Alice provocă al doilea scârțâit, de la aceeași treaptă, am repetat procesul! A durat foarte mult, dar, în cele din urmă, am ajuns la parter.

După alte câteva clipe, eram în camera de lucru a Vraciului. Aici era mai multă lumină și mi-am putut vedea repede sacul, tot în colțul în care îl lăsasem, dar nu era nici urmă dintr-al Vraciului. Am luat lanțul de argint și l-am înfășurat pe după încheietura mâinii stângi, gata să-l arunc. Acesta era brațul cu care aruncam eu: pe când exersam în grădina Vraciului, eram în stare să nimeresc stâlpul cu lanțul, de la opt picioare distanță, de nouă ori din zece. Așadar, acum, față în față cu lamia sălbatică ori cu Meg, aveam o mare șansă

de succes. Un atac din partea amândurora, în același timp, ar fi însemnat o cu totul altă mâncare de pește și nu-mi plăcea să mă gândesc la asta.

După aceea, m-am aplecat și mi-am apropiat buzele de urechea lui Alice.

— Vezi dacă mai este cheia pe dulapul de cărți, i-am șoptit eu, făcându-i semn spre locul cu pricina.

S-ar fi putut întâmpla ca Meg să fi ținut cheia de la poartă la ea, dar mi-am amintit ce-mi spusese o dată Vraciul despre ea: era metodică și întotdeauna îi plăcea să pună fiecare lucru la locul lui. El se referise la oale, cratițe, cuțite și furculițe. Oare făcuse același lucru și cu cheia? Merita, de bună seamă, să ne uităm.

Așadar, în vreme ce Alice ducea un scaun în partea aceea a odăii și îl așeza lângă dulapul de cărți, eu m-am așezat să fac de pază la ușa deschisă, cu lanțul pregătit. Alice se sui pe scaun și pipăi cu grijă pe raftul de sus, apoi zâmbi larg și îmi arătă, triumfătoare, cheia.

Avusesem dreptate! Cheia de la poartă era la noi!

Continuând să țin lanțul strâns, mi-am ridicat toia-gul și, cu mare atenție, am luat-o înainte, ieșind din camera de lucru și îndreptându-mă spre scările care conduceau spre pivniță. Mă așteptam ca Meg să fie trează, dar nu i-am auzit zgomotul respirației în

bucătărie, fluieratul acela slab, când scotea aerul pe gură. Dormea profund și, până aici, norocul fusese fâțiș de partea noastră.

O variantă ar fi fost să intrăm direct în bucătărie și s-o legăm pe Meg cât încă mai dormea, dar aveam nevoie de lanț ca să mă apăr în caz că m-ar fi atacat lamia sălbatică din pivniță. Am început să coborâm încet, de data aceasta cu Alice în frunte, până când am ajuns la poartă. Era un moment crucial, însă îi explicasem deja cum un zăngănit de-al porții răsuna în toată casa. Dar Alice vârî cheia în broască foarte ușor și-o răsuci fără niciun zgomot. Reuși să facă la fel și când împinse poarta, lăsând-o deschisă, pentru eventualitatea în care am fi fost siliți să ieșim repede din pivniță.

Jos era un întuneric ca de smoală și am bătut-o pe Alice ușurel pe umăr, făcându-i semn să se oprească. Mi-am vârât lanțul înapoi în buzunar, mi-am sprijinit, cu grijă, toiagul de zid și, cu ajutorul cutiei cu iască, am aprins un muc de lumânare, pe care i l-am întins lui Alice. Și am pornit din nou, eu la un pas în urma ei, cu lanțul și toiagul pregătite. Lumânarea era un risc asumat pentru că, deși scările coborau în spirală, o geană de lumină ar fi putut răzbate până-n pivniță,

atrăgându-i atenția lamiei sălbatică. Însă, chiar aveam nevoie de lumină ca să ajungem în bune condiții la Vraci și să-l scoatem din celula lui. După cele ce-au urmat, s-a dovedit a fi o decizie înțeleaptă...

Deodată, Alice și-a ținut respirația, oprindu-se brusc și arătându-mi în jos. Un curent rece urca pe scări din pivniță, făcând flacăra lumânării să danseze și să pâlpâie. La lumina ei am putut zări o siluetă întunecată mișcându-se rapid pe trepte în sus, către noi. Pentru o clipă, inima mi-a luat-o razna, crezând că era lamia sălbatică — am făcut un pas lângă Alice, ridicându-mi mâna stângă și pregătindu-mă să arunc lanțul de argint.

Dar când curentul de aer încetă și flacăra se potoli, mi-am dat seama că mișcarea rapidă a siluetei întunecate era doar o vedenie, provocată de pâlpâitul flăcării. Ceva *într-adevăr* venea către noi, pe trepte în sus, dar se târa, înaintând incredibil de încet, încât i-ar fi luat mult timp până să ajungă la poartă.

Era Bessy Hill, cealaltă vrăjitoare vie — cea care fusese închisă în puțul de lângă lamia sălbatică. Părul ei cărunt era lung, slinos și forfotind de mici insecte negre, în vreme ce hainele-i zdrențuite erau pătate de mucegai și mîzga. Își mișca încet trupul, urcând anevoie pe trepte, dar, deși izbutise să se elibereze din mormântul ei, după

atâția ani în care mâncase doar râme, viermi și alte târâtoare, însemna că nu mai avea prea multă putere la dispoziție. Bineînțeles, cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă am fi dat peste ea în întuneric.

Ajunseserăm la primul obstacol. Dacă ar fi izbutit să ne înșface pe vreunul de gleznă, ar fi fost greu să mai scăpăm. Voia cu disperare niște sânge și și-ar fi înfipt colții în prima bucată de carne caldă care i s-ar fi nimerit prin preajmă. O gură de sânge ar fi făcut-o instantaneu mai puternică și mai periculoasă. Era înfricoșătoare, dar trebuia să trecem pe lângă ea.

Am început să cobor, tulburat, făcându-i semn lui Alice să se țină aproape de mine. Treptele erau late și puteam să ocolim pe departe vrăjitoarea. Mă nedumerea totuși cum de reușise să scape din puțul ei. O posibilitate era ca lamia sălbatică să fi îndoit drugii pentru ea. Sau poate o eliberase Meg. Trecând pe lângă ea, i-am aruncat o privire rapidă. Era cu fața la noi, dar ținea ochii strâns închiși. Totuși, gura era căscată, iar limba lungă și purpurie îi atârna până pe treaptă, de parcă lungea ceva de pe piatra umedă. A adulmecat, a pufnit, și-a înălțat capul și a încercat să-și ridice mâna. Când a deschis ochii, i-am văzut ca pe două puncte de foc arzând în întuneric.

Am coborât treptele în grabă, lăsând-o în urmă. Când am ajuns la palierul cu trei uși, i-am dat lui Alice să-mi țină toiagul. A primit, dar cu o strâmbătură. Nu-i plăcea să atingă lemnul de scoruș. Dar deja îmi scosesem cheia din buzunar și, cât ai clipi, am descuiat ușa de la celula Vraciului.

Până atunci, mă temusem că s-ar putea să nu-l gădesc. Mă gândisem că poate Meg îl mutase într-altă parte sau chiar că îl aruncase într-un puț din pivniță. Dar era acolo, stând pe marginea patului, cu capul în palme. Când lumina lumânării a pătruns în celulă, s-a uitat spre noi, dar cu o figură complet rătăcită. După ce am privit pe scară în jos și am ascultat cu atenție să-mi dau seama dacă nu cumva urca lamia sălbatică, m-am întors în celulă cu Alice și l-am ajutat pe Vraci să se ridice în picioare. N-a opus rezistență când l-am împins către ușă. Părea să nu ne recunoască pe niciunul dintre noi și am bănuit că Meg îi dăduse, de curând, o puternică doză din poțiune.

Lanțul meu de argint era în buzunar — nu era locul lui acolo, în caz că lamia ne-ar fi atacat, dar n-aveam ce face. Abia urcam treptele, căci Vraciul își târșâia anevoie picioarele, iar Alice și cu mine îl sprijineam fiecare de câte-un braț. Mă tot uitam înapoi, dar nu

ne-amenința nimic de jos. Când am ajuns la vrăjitoarea de pe scară, aceasta adormise, cu ochii închiși, sforăind zgomotos cu gura căscată. Urcușul de până acolo o istovise.

Curând, eram la poartă. Odată trecuți de ea, Alice o încuie cu grijă și din nou fără zgomot, după care am luat eu cheia și-am vârât-o în buzunar. Am continuat să urcăm, până am ajuns la parter. Sunetul respirației lui Meg, din bucătărie, m-a asigurat că și ea dormea, așa că acum trebuia să iau marea decizie. Fie o ajutam pe Alice să-l scoată pe Vraci afară din casă, fie intram în bucătărie și o legam pe Meg cu lanțul de argint.

Dacă reușeam s-o leg, totul s-ar fi terminat și casa ar fi intrat din nou în stăpânirea noastră. Dar încercarea era plină de riscuri. Meg se putea trezi deodată — și nouă aruncări din zece nu erau totuși zece din zece! Aș fi putut da greș, iar Meg era incredibil de puternică. Vraciul nu era în stare să mă ajute și toți trei am fi fost la bunul plac al lui Meg. De aceea, am făcut semn către holul de la intrare.

După alte câteva momente, deschisesem ușa și am ajutat-o pe Alice să-l scoată pe Vraci afară. Apoi, am luat lumânarea de la ea, ținând-o foarte aproape de mine, ca s-o împiedic să se stingă.

— Mai am ceva de făcut în casă, i-am spus eu ei. N-o să dureze mult, dar du-l pe domnul Gregory cât mai departe de aici. Andrew a promis că ne așteaptă, ceva mai încolo, în defileu...

— Nu fi neghiob, Tom! exclamă Alice, foarte îngrijorată. Ce-i atât de important cât să vrei să te întorci acolo?

— Ai încredere în mine, Alice. Trebuie s-o fac. Ne vedem la Andrew acasă...

— E ceva ce nu mi-ai spus, se plânse Alice. Ce e? N-ai încredere în mine?

— Du-te, Alice, te rog. Ascultă-mă și pleacă. O să-ți explic totul, mai târziu.

Fără nicio tragere de inimă, Alice se îndepărtă către ieșirea din defileu, ținându-l pe Vraci de cot și conducându-l. N-a întors capul și mi-am dat seama că era foarte supărată pe mine.

CAPITOLUL 16 SUS LA MANSARDĂ

Am intrat din nou în casă, am închis ușa după mine și am început să urc scările. În mâna dreaptă țineam lumânarea, în stânga, toiagul de scoruș. Lanțul de argint era încă în buzunarul stâng de la haina de piele de oaie. Mă mișcam mai repede decât la coborâre, dar umblam totuși cu multă grijă. Nu voiam s-o trezesc pe Meg. În plus, mă mai îngrijora ceva. Cheia mea avea să fie, probabil, prea mare pentru încuietoarea de la pupitrul Vraciului. Trebuia să-l forțez, deschizându-l cu ranga și foarte probabil aveam să fac mult zgomot.

Pe când urcam, am început să mă simt din ce în ce mai neliniștit. Meg încă dormea, dar se putea trezi din

clipă-n clipă. Dacă venea după mine pe scări, aş fi putut pune iarăşi scândura între pervaz şi stâncă şi-aş fi ieşit pe fereastra dormitorului din spatele casei. Dar oare aveam s-o aud la timp venind? Alice avea dreptate. Acum, în faţa tentativei, mi se părea şi mie o neghiobie. Dar continuam să mă gândesc la tata şi mi-am poruncit picioarelor să urce mai departe scările.

Nu după mult, stăteam lângă uşa de la mansardă. Eram gata s-o deschid şi să intru, când am auzit un zgomot slab. Ca un soi de râcâit...

Am ascultat foarte încordat, cu urechea stângă lipită de uşă, şi am auzit din nou râcâitul. Ce putea scoate un sunet ca ăsta? N-aveam de ales, trebuia să nu-i dau atenţie şi să încerc să iau ceea ce-şi dorea Morgan. Am început să apăs pe clanţă. Abia atunci, când am păşit încet în cameră, mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi iau tâlpăşiţa, împreună cu Alice şi cu Vraciul, cât încă avusesem şansa. Ar fi trebuit să-i povestesc magistrului meu tăraşenia cu Morgan şi să-i urmez sfatul. Vraciul ar fi ştiut ce era cel mai bine de făcut ca să-l ajute pe tata.

Toate instinctele mele îmi spuneau acum să fug. Ca şi cum o voce din capul meu îmi striga, continuu: *Pericol! Pericol! Pericol!* După ce am intrat, aproape am trântit uşa după mine. Am simţit o nevoie imperioasă

s-o fac, totuși am rezistat. Era întuneric, așa că am ridicat lumânarea deasupra capului, ca să văd mai bine; atunci a venit deodată o pală de aer rece și a stins-o.

Sus, am putut vedea dreptunghiul palid al luminatorului. Era larg deschis și prin el pătrundea un vânt înghețat, lovindu-mă drept în față. Șase păsări mici stăteau agățate pe rama luminatorului. Nu scoteau niciun sunet, de parcă așteptau, răbdătoare, ceva. Iar, sub ele, era oroarea camerei aceleia.

Dușumeaua era ninsă cu pene, stropită cu sânge și acoperită cu bucăți de păsări moarte. Arăta de parcă intrase o vulpe în cotețul găinilor. Aripă, gheare, capete și sute și sute de pene. Pene căzând din văzduh, învârtindu-se în jurul capului meu, răvășite de vântul înghețat care sufla prin luminator.

Când am văzut o creatură mult mai mare, n-am fost surprins. Dar la vederea ei mi-a înghețat sângele-n vine. Ghemuită într-un colț, aproape de pupitru, era lamia sălbatică; avea ochii închiși, cu pleoapele de sus căzute, grele, peste cele de jos. Trupul ei părea întru câtva mai mic, dar fața era mult mai mare decât ultima oară când o zărisem. Nu mai era scofâlcită, ci albă și umflată, cu obraji ca două pungi pline. În timp ce o

priveam, gura i se întredeschise și un fir de sânge îi șiroi pe bărbie, picurând pe scândurile dușumelei. Își linse buzele, deschise ochii și se uită la mine, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Se hrănise. Se hrănise cu păsări. Deschisese lumina-torul și apoi chemase păsările în ghearele ei ucigașe, silindu-le să vină în zbor aici, unde le aștepta ea. Apoi, una după alta, le băuse sângele, păstrându-le pe cele încă în viață în apropiere, printr-o vrajă de supunere. Aveau aripi, dar își pierduseră voința de a zbura.

Eu nu aveam nicio aripă, totuși aveam două picioare. Dar picioarele nu mă mai ascultau, și am stat pe loc, de parcă prinsesem rădăcini de frică. Ea a venit către mine foarte încet. Poate pentru că era umflată, ghiftuită cu sânge. Poate că a simțit că nu era nicio grabă.

Dacă s-ar fi grăbit să se târască pe podea până la mine, totul s-ar fi sfârșit. N-aș mai fi părăsit niciodată mansarda. Dar s-a mișcat lent. Foarte lent. Iar groaza de-a o vedea apropiindu-se a fost de-ajuns să rupă vraja. Deodată, m-am simțit liber. Am putut să mă mișc. Și m-am mișcat mai repede ca niciodată până atunci.

Nu mi-a trecut prin minte să mă folosesc nici de lanț, nici de toiag. Picioarele mele au acționat mai repede ca

gândul. În timp ce lamia se târa pe dușumea, m-am întors și-am rupt-o la fugă. Când alergam, am auzit un fâlfâit de aripi în spatele meu: fuga mea eliberase de vrajă și păsările în așteptare. Îngrozit, cu inima bătându-mi mai să-mi spargă pieptul, m-am repezit pe scări în jos, făcând destul zgomot cât să trezesc și morții din somn, dar nu-mi mai păsa. Trebuia să ajung afară și departe de lamia. Nimic altceva nu mai conta. Nu mai aveam nici strop de curaj.

Însă, la picioarele scării, în umbră, mă aștepta cineva. Meg.

De ce oare nu cotisem, la etaj, ca să intru în dormitorul ce dădea în spatele casei? Ar fi trebuit să mă concentrez. Să chibzuiesc mai bine. În loc de asta, eu intrasem în panică și ratasem șansa de a scăpa. Lamia sălbatică era prea grea de sânge ca să se miște repede. Aș fi putut să deschid fereastra, să-mi așez scândura și să traversez pe ea în siguranță. Iar acum tropăitul meu pe scări o trezise pe Meg.

Era acolo, între mine și ușa de la intrare. În timp ce undeva în urma mea, probabil deja coborând scările, era lamia sălbatică. Meg se uită la mine, cu fața ei frumoasă înflorind într-un zâmbet. Era destulă lumină cât să

observ că nu era un zâmbet prietenos. Deodată, se aplecă spre mine și mă adulmecă, zgomotos, de trei ori.

— Ți-am spus odată că n-am să te dau la sora mea, zise ea. Dar acum totul s-a schimbat. Știi ce-ai făcut. Trebuie să plătești pentru asta. Să plătești cu sânge!

Nu i-am răspuns, pentru că deja mă retrăgeam, încet, pe scări în sus. Încă mai țineam strâns în mână mucul lumânării, așa că l-am vârât în buzunarul pantalonilor. Apoi, mi-am mutat toiagul în mâna dreaptă și-am scos lanțul de argint din buzunarul din stânga al hainei mele de oaie.

Meg probabil că a văzut lanțul sau l-a simțit, pentru că a țâșnit deodată pe scări drept spre mine, cu mâinile întinse în față, de parcă ar fi vrut să-mi smulgă ochii. M-am speriat, am ochit repede și am aruncat lanțul drept spre ea. A fost o aruncare cu totul nepregătită și i-am ratat capul. Dar, spre norocul meu, i-a picat pe umărul stâng și apoi pe toată partea stângă. Când o atinse, ea țipă ca rănită de moarte și căzu cu spatele de perete.

Văzând în asta șansa mea, am sărit peste ea și am ajuns la picioarele scării, apoi m-am întors cu fața la ea. Cel puțin, acum nu mai aveam amenințarea surorii

ei în ceafă. Lanțul era încă pe trepte, lângă Meg. Singura armă pe care o aveam acum era toiagul meu, din lemn de scoruș-de-munte. Era cel mai puternic lemn împotriva unei vrăjitoare. Dar Meg nu era din Comitat, era o vrăjitoare lamia dintr-o țară străină. Oare avea să aibă efect și împotriva ei?

Meg își regăsi echilibrul și se întoarse spre mine.

— Atingerea argintului este o durere cumplită pentru mine, băiete, zise ea, cu fața schimonosită de furie. Ție ți-ar plăcea să simți o durere ca asta?

Făcu un pas spre mine și, coborând, își târî dinadins mâna stângă pe peretele de lângă ea. Eu o priveam, iar ea își înfipse puternic ghearele în tencuială, brăzdând-o adânc. Tencuiala era veche și foarte dură. Îmi arăta ce îmi puteau face unghiile ei în carnea mea. Când Meg mai făcu un pas, mi-am ridicat toiagul, gata să o lovesc în cap și peste umeri.

Dar, de data asta m-am gândit. M-am concentrat. Și când a atacat, repezindu-se pe scări în jos către mine, am adus cât ai clipi toiagul jos, înaintea picioarelor ei. Ochii i s-au mărit de surpriză când a văzut ce încercam să fac, dar inerția ei era prea mare: picioarele i s-au împiedicat de toiag și a căzut, cu capul înainte, pe scări. Toiagul îmi fusese smuls din mâini, dar acum

aveam o șansă să-mi recuperez lanțul și-am sărit peste ea, fugind în sus, pe scări.

Am cules lanțul de jos, l-am răsucit pe încheietura mâinii stângi și m-am pregătit să-l arunc. De data aceasta, eram hotărât să nu dau greș.

Ea mi-a zâmbit, cu o batjocură fățișă.

— Ai ratat deja o dată. Parcă nu-i la fel de ușor ca atunci când îl arunci pe stâlpul din grădina domnului Gregory, nu-i așa? Îți transpiră palmele, băiete? Au început să-ți tremure mâinile? Mai ai doar o singură șansă. Și apoi vei fi al meu...

Știam că încerca doar să-mi zdruncine încrederea, ca să mă facă să greșesc. Așa că am tras adânc aer în piept și mi-am amintit de exercițiile mele de pregătire. De nouă ori din zece puteam să nimeresc stâlpul. Și nicio dată nu greșeam de două ori la rând. Numai frica m-ar mai fi putut opri acum. Am mai tras o dată aer în piept și m-am concentrat. Când Meg s-a ridicat în picioare, am țintit cu atenție.

Am făcut lanțul să plesnească o dată ca biciul în aer, înainte de a-l slobozi drept în vrăjitoare. A căzut, rotindu-se contrar acelor ceasornicului, în spirale perfecte, încolăcindu-se peste capul și trupul ei. A dat un țipăt, dar lanțul i l-a curmat brusc, înfășurându-se și

peste gura ei, și apoi s-a prăbușit, cu o bufnitură surdă, la pământ.

Cu precauție, am coborât treptele și am cercetat-o de aproape. Spre marea mea ușurare, era legată strâns. M-am uitat în ochii ei și am citit durere. Dar, cu toate că lanțul de argint o făcea să sufere, în ochi avea și sfidare. Deodată, expresia ei se schimbă și mi-am dat seama că se uita în spatele meu, sus, pe scări. În același timp am auzit niște pași grăbiți și m-am întors la timp ca s-o văd pe Marcia coborând treptele spre mine.

Din nou faptul că băuse sânge până la saturație m-a salvat. Era încă umflată și înceată. Altminteri m-ar fi atacat înainte să am vreme să clilesc. Așadar, am apucat toiagul de scoruș și am urcat câteva trepte, s-o întâmpin. Ura scăpăra de sub pleoapele ei grele, iar cele patru picioare subțiri de sub trupul ei se încordară, gata să sară. La început, n-am avut timp să mă înspăimânt și mi-am repezit toiagul în fața ei puhavă. N-a putut rezista atingerii lemnului de scoruș și-a horcăit de durere, când cea de-a treia lovitură a mea o lovi drept sub ochiul stâng. Șuieră furioasă și începu să se dea înapoi, cu pletele ei negre, lungi și slinoase, măturând treptele, de o parte și de alta, lăsând o dâră umedă și lipicioasă.

Nu știu cât timp m-am luptat cu ea. Timpul parcă încremenise-n loc. Nădușeala mi se scurgea pe frunte, intrându-mi în ochi, și găfâiam, cu inima bătându-mi tare și de oboseală, și de frică. Știam că în orice moment putea să mă prindă pe picior greșit sau puteam să mă împiedic — și atunci m-ar fi învins într-o clipită, înfigându-și colții ascuțiți în piciorul meu. Dar, în cele din urmă, am silit-o să se dea înapoi până la ușa mansardei, unde am atacat-o cu turbare, ca s-o fac să intre acolo. Când am văzut-o înăuntru, am trântit ușa cu putere și am încuiat-o, folosindu-mă de cheia mea. Știam că ușa n-o va ține în loc multă vreme, și, când coboram, i-am auzit ghearele începând deja să smulgă din lemnul ușii. Era timpul să plec. Trebuia să-i urmez pe ceilalți, până la prăvălia lui Andrew. Când Vraciul avea să-și revină, împreună aveam să fim în stare să ne întoarcem și să punem lucrurile în ordine.

Dar când am deschis ușa de la intrare, un vânt dezlănțuit făcea ravagii pe afară, suflându-mi zăpada drept în ochi. Aș fi putut, să zicem, să bâjbâi până la marginea defileului, dar să merg mai departe ar fi fost nebunie. Chiar dacă aș fi coborât teafăr dintre munți, aș fi murit înghețat, încercând să găsesc Adlingtonul. Am închis repede ușa. Mai rămăsese o singură soluție.

Meg nu era mai înaltă decât mine și nici prea grea. Așadar, m-am hotărât s-o duc jos, în pivniță, și s-o vâr în puț. După aceea, aș fi putut încuia poarta, rămânând cu ea acolo, dar relativ la adăpost de lamia sălbatică. Mă rog, cel puțin pentru o vreme. Nici măcar poarta n-ar fi oprit-o veșnic pe Marcia.

Totuși, mai era și cealaltă vrăjitoare, Bessy Hill, de care trebuia să țin cont. Așadar, am lăsat-o pe Meg în capul scării către pivniță și m-am dus repede să caut sacul Vraciului. L-am găsit, într-un târziu, în bucătărie, și mi-am umplut repede buzunarele cu sare și fier. Cu acestea, am cărat-o pe Meg în pivniță, ținând-o ca pe un sac, pe umărul meu drept. În mâna stângă aveam toiagul și o lumânare. Mi-a luat mult timp s-o cobor până acolo, și am încuiat cu grijă poarta în urma mea. Din nou a trebuit să mă țin departe de Bessy Hill, care tot mai sforăia pe trepte.

După tot ce se întâmplase, îmi venea s-o târăsc pe Meg de picioare și să-i las capul să se izbească de fiecare treaptă. Dar n-am făcut-o. Probabil suferea cumplit, din pricina lanțului de argint care se înfășurase strâns în jurul ei. Și, în orice caz, în ciuda tuturor, Vraciul ar fi vrut s-o trateze cât mai delicat cu putință. Așa că m-am purtat cu grijă față de Meg.

Dar când am azvârlit-o peste marginea puțului, nu m-am putut stăpâni să nu-i spun, pe un ton cât am putut mai sarcastic:

— Visează la grădina ta!

Apoi am lăsat-o acolo și, luându-mi mucul de lumânare, m-am întors pe scară. Acum era timpul să mă ocup de cealaltă vrăjitoare, Bessy Hill. Probabil c-o trezisem, când coborâsem, pentru că adulmea și scuipa, continuându-și drumul lent spre poartă. M-am scotocit prin buzunare și am scos o mână plină de sare și una plină de fier. Dar nu le-am aruncat asupra ei — cu vreo trei trepte mai sus de ea, am presărat sare din perete în perete și, pe aceeași linie, încă un strat de pilitură de fier. După aceea, am luat-o de-a lungul treptei, amestecându-le cu grijă, ca să alcătuiască o barieră pe care vrăjitoarea să nu fie în stare s-o treacă.

În cele din urmă, am urcat până la poartă și m-am așezat cu vreo trei trepte mai jos de ea, pentru eventualitatea în care lamia sălbatică ar fi coborât și-ar fi încercat să mă înhațe printre gratii.

Am stat acolo, uitându-mă cum lumânarea scădea din ce în ce. Cu mult înainte de a se topi de tot, m-a cuprins părerea de rău pentru ceea ce îi făcusem lui Meg. Tatei nu i-ar fi plăcut să fiu atât de sarcastic. Mă

crescuse frumos, nu să mă port eu așa. Meg nu se putea să fie într-o vrăjitoare rea. Vraciul o iubise, și ea, de asemenea, îl iubise pe el, cândva. Și cum avea să se simtă el, când va vedea că am închis-o în puț? Când va vedea că *eu* făcusem ceva ce el, unul, nu fusese niciodată în stare.

După o vreme, lumânarea și-a dat sfârșitul și am rămas în întuneric. De jos, din pivniță, se auzeau șoapte slabe și scurmat în pământ — vrăjitoarele moarte se agitau și, la răstimpuri, sunetele vrăjitoarei vii, slăbite, care adulmeca și pufnea nemulțumită, incapabilă să treacă de bariera de sare și pilitură de fier.

Aproape că ațipisem când lamia sălbatică a sosit deodată, după ce în sfârșit își croise drum cu ghearele prin ușa mansardei. Vederea mea de noapte e destul de bună, dar era o beznă adâncă pe scările pivniței și tot ce-am auzit a fost lipăitul grăbit al picioarelor ei care se apropiau, apoi un puternic zăngănit, când trupul ei, ca o formă întunecată, s-a aruncat în poartă și a început să tragă de gratii. Mi-a sărit inima. Suna de parcă era iarăși turbată de foame, așa că mi-am luat toiagul de scoruș și-am împuns cu disperare printre gratii, în ea.

La început, nu i-a potolit deloc îndârjirea, și am auzit grilajul gemând, de parcă metalul s-ar fi îndoit și-ar fi

cedat. Dar atunci am avut noroc. Se pare c-am nimerit-o într-un punct sensibil, probabil în ochi, fiindcă a țipat ascuțit și a căzut în spatele porții, dându-se înapoi și urcând scara, scâncind.

Când viforul se va opri și Vraciul va fi destul de întremat, se va întoarce la casa lui de iarnă, ca să pună lucrurile în ordine — de asta eram sigur. Ce nu știam era când. Poate că va fi o lungă după-amiază și o noapte și mai lungă, după ea. Poate că va trebui să petrec și vreo câteva zile aici, pe scări. Nu eram sigur de câte ori Marcia va mai lua poarta cu asalt.

A mai atacat încă de două ori și, după ce am alungat-o și a treia oară, s-a retras de tot, de pe scară și din vedere. Mă întrebam dacă s-o fi dus în casă. Poate că se apucase de vânat șobolani sau șoareci. După încă o vreme, am început să fac eforturi să rămân treaz. Nu-mi puteam îngădui să adorm, fiindcă poarta era deja slăbită. Dacă nu eram pregătit s-o țin la distanță, nu i-ar mai fi trebuit mult până ce și-ar fi croit drum prin ea.

Eram cu adevărat la ananghie. Dacă nu m-aș fi întors după grimoar, aș fi fost teafăr și nevătămat, cu Alice și cu Vraciul, la Andrew acasă.

CAPITOLUL 17 ADEVĂRURILE DE ACASĂ

Stăteam ca vai de lume pe treptele reci și dure. După o vreme, potrivit socotelilor mele, noaptea s-a făcut iarăși zi. Îmi era foame și aveam gura uscată de sete.

Cât timp urma să mai petrec aici, jos? Cât va mai trece până când va veni Vraciul? Și dacă magistrul meu nu-și revenise și era încă prea bolnav să vină? Atunci, am început să-mi fac griji pentru Alice. Dacă o să vină înapoi, la casa de iarnă a Vraciului, ca să mă caute? O să creadă că lamia era încă închisă în pivniță. Ea nu aflase că fusese în mansardă și că acum era liberă prin casă.

Într-un târziu, am auzit zgomote venind de undeva de deasupra. Nu de picioare multe și grăbite, ci bine-venitul murmur de glasuri omenești și bocăniturile de ghetete coborând scările, apoi un zgomot de ceva greu târât pe trepte. Lumina lumânărilor a apărut dansând de după colț și m-am ridicat în picioare.

— Ei bine, Andrew! Se pare că, până la urmă, nu mai e nevoie de tine, zise o voce pe care am recunoscut-o numaidecât.

Vraciul veni către poartă. Târa lamia sălbatică după el, legată fedeleș cu un lanț de argint. Alături de el era Andrew, care îl însoțise ca să ia încuietoarea porții.

— Ei, băiete, nu sta acolo căscând gura, zise Vraciul. Deschide poarta și dă-ne drumul înăuntru.

I-am dat ascultare grăbit. Voiam să-i spun Vraciului ce făcusem cu Meg, dar când am deschis gura să vorbesc, el a clătinat din cap și mi-a pus o mână pe umăr.

— Toate la timpul lor, băiete, a zis el, cu glas blând și înțelegător, de parcă ar fi știut exact ce făcusem. A fost greu, pentru noi toți, și avem multe de vorbit. Dar, pentru asta, va fi timp și mai târziu. Mai întâi, avem niște treabă de făcut...

Zicând acestea, cu Andrew în frunte, ținând lumânarea sus, am pornit să coborâm treptele. Când ne-am

apropiat de vrăjitoarea vie, Andrew s-a oprit brusc și lumânarea a început să-i tremure în mână.

— Andrew, dă-i lumânarea băiatului, zise Vraciul. Ar fi mai bine ca tu să urci și să aștepti la ușă, până vin pietrarul și fierarul. Și atunci să le spui că noi suntem aici.

Cu un suspin de ușurare, Andrew îmi întinse lumânarea și, cu un semn de mulțumire din cap către Vraci, se întoarse și urcă scările. Noi am continuat să coborâm până am ajuns în pivnița cu tavanul scund, bine căptușit cu lungi pânze de păianjen. Vraciul se îndreptă direct către puțul lamiei sălbatică, unde drugii erau dați la o parte, deschizătura fiind destul de mare cât s-o poată arunca prin ea în întuneric — iar Vraciul nu pierdu nicio clipă, pregătindu-se să facă exact asta.

— Toiagul la îndemână, băiete! porunci el.

Am pășit lângă el, cu lumânarea în mâna dreaptă, ca să vedem lamia sălbatică și interiorul puțului, și cu toiagul meu de scoruș în mâna stângă, gata să împung cu el în jos.

Vraciul ținu lamia deasupra drugilor îndoiți și, cu o smucitură bruscă, trase lanțul de argint în partea dreaptă. Acesta se desfășură și, cu un țipăt ascuțit, lamia căzu în întuneric. Imediat, Vraciul îngenunche lângă puț și începu să împletească lanțul de argint petrecându-l pe

după fiecare drug deasupra deschizăturii, ca să facă astfel o barieră temporară, de care lamia să nu poată trece. Din umbrele de dedesubt, lamia șuiera la noi furioasă, dar n-a făcut nicio încercare să se cațere, așa că, în câteva momente, am fost gata.

— Așa! Asta ar trebui s-o țină până când or să vină pietrarul și fierarul, zise magistrul meu, ridicându-se în picioare. Acum, hai să vedem ce face Meg...

Se îndreptă către puțul lui Meg și eu după el, cu lumânarea. Se uită în jos și clătină din cap cu tristețe. Meg zăcea pe spate, privind în sus, la noi, cu ochii holbați și furioși, dar lanțul încă o ținea strâns, încât nu putea vorbi.

— Îmi pare rău, am zis eu. Chiar foarte rău. Am fost... Vraciul ridică mâna, făcându-mi semn să tac.

— Păstrează-ți cuvintele pentru mai târziu, băiete. Chiar mă doare să văd asta...

Am auzit glasul Vraciului gătuindu-se și-am aruncat pe furiș o privire, surprinzându-i mâhnirea de pe chip. I se șterse însă foarte repede. A urmat o lungă tăcere, dar, în cele din urmă, a oftat adânc.

— Ce s-a făcut e bun făcut, zise el, cu amărăciune, dar niciodată n-am crezut că se va ajunge la asta. Nu după toți acești ani. Oricum, hai să mergem și să ne ocupăm și de cealaltă...

Ne-am întors pe scări, urcând până am dat de vrăjitoarea vie, Bessy Hill.

— Apropo, asta a fost bine gândită, băiete! exclamă Vraciul, arătând către linia de sare și fier. Mă bucur să văd că folosești ce-ai învățat.

Bessy Hill își întoarse încet capul spre stânga și păru că încearcă să vorbească și ea. Vraciul clătină din cap cu tristețe și-mi făcu semn către picioarele ei.

— Hai, băiete! Tu o apuci de piciorul drept, eu de stângul. O s-o tragem încet până jos. Ușurel, acum! N-are rost să-i spargem capul...

Am târât-o încet, dar a fost o treabă foarte neplăcută: piciorul drept al lui Bessy părea rece, jilav și lipicios, și, în vreme ce o târam, a început să pufnească și să scuipe. Totuși, n-a durat mult și, curând, era înapoi în puțul ei. Tot ce mai trebuia acum era să fie înlocuiți drugii îndoiți, și avea să fie în siguranță pentru multă vreme.

Un timp, n-am mai vorbit și am bănuț că Vraciul se gândea la Meg, dar curând s-au auzit glasuri îndepărtate de oameni și bufnituri de ghetete grele.

— Da, băiete, trebuie să fie pietrarul și fierarul. Îmi venise un gând să-ți cer să te ocupi tu de Meg, dar nu-i drept și n-am să mă dau înapoi de la ce trebuie făcut. Așa că urcă tu frumușel treptele alea și fă câte un foc

zdravăn în fiecare odaie de la parter. Ai făcut bine... vorbim mai târziu.

Pe când urcam, m-am întâlnit cu fierarul și pietrarul.
— Domnul Gregory este la capătul scării, le-am spus eu.

Ei au dat din cap și au coborât mai departe. Niciunul nu părea fericit. Era o treabă sinistră, dar trebuia făcută.

Mai târziu, când am coborât în pivniță ca să-i spun magistrului meu că aprinsesem focurile, Meg era tot în puțul ei, dar lanțul meu de argint era în mâna lui și mi l-a dat, fără niciun cuvânt. Capacul de piatră și fier fusese pus deasupra puțului și fixat cu țăruși de metal, înfipti adânc în pământ.

Acum era întemnițată sub drugii de fier la fel de aspru ca și celelalte vrăjitoare. Vraciul trebuie să fi fost într-adevăr mâhnit fiindcă a trebuit să facă asta, dar o făcuse, oricum. Îi luase aproape o viață, dar Meg fusese închisă, în cele din urmă.

Abia după-amiaza târziu se termină lucrarea, iar pietrarul și fierarul plecară, în sfârșit, pe la casele lor. Vraciul se întoarse la mine, după ce închise ușa în urma lor, scărpinându-se în barbă.

— Mai e un singur lucru de făcut înainte să stăm la masă, băiete. Fă bine și du-te sus, ca să cureți mizeria aia din mansardă.

Nici măcar după tot ce se întâmplase nu uitasem de grimoar. Nu uitasem ce i-ar fi putut face Morgan tatălui meu. Și iată că aveam prilejul! Așadar, cu mâinile tremurânde la gândul că îl voi trăda pe Vraci și îi voi fura grimoarul, am luat o perie de spălat pe jos și o găleată și-am urcat la mansardă. După ce am închis luminatorul, am început să curăț podeaua, cât de repede am putut. Odată treaba terminată, mi-ar fi luat doar câteva secunde să forțez pupitrul și să ascund grimoarul în odaia mea. Niciodată nu-l văzusem pe Vraci urcând la mansardă, așa că i l-aș fi putut da lui Morgan, fără ca el să bage de seamă că dispăruse.

După ce am curățat podeaua de pene și de sânge, mi-am întors atenția către pupitru. Deși era un pupitru bine lucrat, împodobit, dar solid, n-avea să dureze prea mult ca să-l deschid. Am scos mica rangă din buzunarul hainei și am împins-o în crăpătura dintre cele două ușițe.

În clipa aceea am auzit pași în spatele meu și am sărit în sus, vinovat, văzându-l pe Vraci stând în prag, cu o expresie de mânie și de stupefacție pe chip.

— Ei bine, băiete! Ce faci aici?

— Nimic, am mințit eu. Tocmai curățam pupitrul acesta vechi.

— Nu mă minți pe mine, băiete. Nimic nu-i mai urât pe lumea asta decât un mincinos. Așadar, de asta te-ai întors în casă. Fata n-a putut înțelege...

— Morgan mi-a cerut să iau grimoarul din pupitrul dumitale de la mansardă! am izbucnit eu, plecându-mi capul, de rușine. Trebuia să i-l duc marți noapte, la capela cimitirului. Îmi pare rău... chiar foarte rău. Nicio clipă n-am vrut să te trădez. Dar pur și simplu n-am putut îndura gândul la ceea ce i-ar putea face tatei, dacă nu i-l duceam.

— Tatălui tău? se încruntă Vraciul. Cum ar putea Morgan să-i facă rău tatălui tău?

— Tata a murit, domnule Gregory.

— Da, mi-a spus fata, aseară. Mi-a părut rău să aud asta.

— Ei, și Morgan i-a invocat spiritul tatălui meu și l-a îngrozit...

Vraciul ridică o mână.

— Liniștește-te, băiete. Nu te mai bâlbâi și ia-o mai încet. Unde s-au întâmplat toate acestea?

— În odaia lui, la fermă. A chemat-o întâi pe sora lui și ea l-a adus pe tata. Era vocea tatei și Morgan l-a

făcut să creadă că era în Iad. Apoi a mai făcut-o o dată, în Adlington — i-am auzit clar vocea tatei în capul meu — iar Morgan a zis că o să-l tot chinuiască dacă eu nu mă supun lui. M-am întors să iau grimoarul, dar când am ajuns aici, la mansardă, am găsit-o pe lamia sălbatică hrănindu-se cu păsări. Am luat-o la fugă pe scări, speriat, dar am dat nas în nas cu Meg, care mă aștepta. La prima mea aruncare a lanțului am dat greș și se părea că am încurcat-o.

— Ce-i drept, te-ar fi putut costa viața, zise magistrul meu, clătinând din cap, dezaprobat.

— Eram disperat, i-am spus eu.

— Nu-mi pasă, băiete, zise Vrăciul, scărpinându-se în barbă. Nu ți-am spus eu să stai departe de el? Ar fi trebuit să-mi spui totul, nu să te furișezi aici să furi ceva, încrezându-te în cuvântul nebunului ăla de Morgan.

M-a supărat când a spus că fur. Nu puteam tăgădui că ar fi fost furt, dar să-l aud folosind cuvântul m-a rănit nespun.

— Nu puteam. Meg te luase prizonier. Oricum, *dumneata* nu mi-ai spus mie totul, i-am spus eu, mânios. De ce nu mi-ai spus că Morgan era fiul dumitale? De unde să fi știut eu în cine să mă încred, când ții lucruri

dintr-astea în secret? Îmi spuseseși că era fiul doamnei și al domnului Hurst — dar nu era, era al dumitale. Cel de-al șaptelea fiu pe care l-ai avut cu Emily Burns. Am făcut ce am făcut pentru că eu îmi iubesc tatăl. Dar fiul dumitale n-ar face niciodată același lucru pentru dumneata. Te urăște. Vrea să te nimicească. Zice că ești un bătrân neghiob!

Știam că mersesem prea departe, dar Vraciul doar a rânjit sălbatic și a clătinat din cap.

— Presupun că nu există un neghiob mai mare ca un neghiob bătrân și cu siguranță am fost uneori și așa, dar, în ceea ce privește restul...

Și se uită aspru la mine, cu ochii lui verzi scăpărând amenințător.

— Morgan nu este fiul meu! Este un mincinos! zise el, cu fața lividă de furie și bătând deodată cu pumnul în pupitru. Așa a fost, așa este și așa va rămâne în veci. Încearcă doar să te zăpăcească și să te joace pe degete. Eu nu am niciun copil — am regretat, uneori, lipsa asta, dar, dacă aș fi avut un copil, crezi că nu l-aș fi recunoscut? Tatăl vostru l-a renegat vreodată pe unul dintre voi?

Am clătinat din cap.

— Ți-ar plăcea să ascuți toată povestea, dacă înseamnă atât de mult pentru tine?

Am dat din cap, încuviințând.

— Ei bine, n-am să neg că i-am luat-o pe Emily Burns fratelui meu. Nici că fapta aceasta i-a mâhnit grozav pe cei din familia mea. Mai ales pe fratele meu. N-am tăgăduit niciodată și am puține de spus în apărarea mea, decât că eram tânăr. O voiam pe ea, băiete, și trebuia s-o am. Într-o bună zi, o să aflî cum e, dar n-a fost decât pe jumătate vina mea. Emily era o femeie puternică și m-a vrut și ea pe mine, la fel. Dar n-a trecut mult și s-a săturat de mine, așa cum se săturase și de fratele meu. A plecat și și-a găsit un alt bărbat.

Edwin Furner, așa îl chema, și, cu toate că era un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, se făcuse tăbăcar. Nu toată lumea care are însușirile trebuincioase îmbrățișează meseria noastră. Toate au fost bune și frumoase, pentru mai bine de doi ani, și ei erau foarte fericiți împreună. Dar, la puțin timp după ce s-a născut cel de-al doilea fiu al lor, el a plecat în lume pentru aproape un an de zile, lăsând-o să se descurce singură cu doi copii mici.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas plecat, dar se tot întorcea, ca ghinionul. De fiecare dată când pleca, ea aștepta un alt copil de-al lui. Au fost șapte, în total. Morgan este cel de-al șaptelea fiu al lui Furner. După aceea, nu s-a mai întors niciodată.

Vraciul clătină din cap, mâhnit.

— Emily a dus o viață grea, băiete, și am rămas prieteni. Și am ajutat-o, ori de câte ori am putut. Uneori cu bani, alteori găsindu-le de lucru fiilor ei, când au crescut mari. Cum nu era niciun tată care să-i sprijine, ce altceva puteam să fac? Când Morgan a împlinit șaisprezece ani, i-am găsit de lucru la ferma Straja Mlaștinii. Cei doi Hurst l-au îndrăgit atât de mult, încât până la urmă l-au adoptat. Ei nu aveau un fiu și toată ferma i-ar fi rămas lui. Dar n-a putut să se țină de treabă și lucrurile au început curând să se înrăutățească. A durat numai vreun an.

Cum ți-am spus, soții Hurst aveau o fiică. O chema Eveline și era cam de aceeași vârstă cu Morgan. Tineri cum erau, Morgan și Eveline s-au îndrăgostit. Părinții ei nici nu voiau să audă, fiindcă voiau să rămână numai frate și soră, așa că i-au bătut pe amândoi; le-au făcut traiul imposibil. În cele din urmă, nemaiputând să îndure, Eveline s-a înecat în lac. După aceea, Emily m-a implorat să-l iau pe Morgan de acolo și să-l fac ucenicul meu. La vremea aceea, părea o soluție bună, deși eu aveam îndoielile mele, care s-au dovedit întemeiate. A rezistat trei ani, după care s-a întors la Emily, dar n-a putut să stea departe de ferma Straja Mlaștinii. Și acum

mai locuiește acolo, uneori — cel puțin când nu face rele prin alte părți.

Sora lui trebuie să fie unul dintre sufletele întârziate, care n-a fost în stare să treacă în lumea cealaltă. Și, din pricina asta, a intrat în stăpânirea lui. Nu există îndoială că el devine tot mai puternic. Se pare că a avut oarecare putere și asupra ta. Mai bine mi-ai spune exact ce s-a petrecut între voi doi.

I-am povestit și, pe măsură ce vorbeam, Vraciul mă tot descosea asupra amănuntelor. Am început de la întâlnirea cu Morgan în capela cimitirului, la marginea podișului, și am încheiat cu discuția noastră de la mormântul lui Emily Burns.

— Înțeleg, zise Vraciul, când am sfârșit. Acum e destul de limpede. Cum ți-am mai spus și înainte, Morgan a fost dintotdeauna fascinat de vechiul tumul funerar de sus, de pe platou. Dacă sapi în el ceva mai mult, cu siguranță găsești ceva. Ei bine, pe când era ucenicul meu, a descoperit, la un moment dat, un scrin pecetluit, care avea înăuntru grimoarul. Iar grimoarul acela conține un ritual care este singura cale de a-l trezi din nou pe Golgoth. Așa că asta a încercat el să facă. Din fericire, am răzbit la locul faptei mai înainte ca ritualul să fi ajuns prea departe și am putut să-l opresc.

— Ce s-ar fi întâmplat, dacă ar fi izbutit?

— Nici nu trebuie să te gândești la asta, băiete. Să fi făcut o singură greșală în ritual și ar fi fost mort. Dar ar fi fost mai bine așa, decât să fi izbutit. Vezi tu, a urmat instrucțiunile literă cu literă și a desenat o pentagramă pe podeaua camerei lui de la ferma Straja Mlaștinii, o stea în cinci colțuri, înscrisă în trei cercuri concentrice. Așadar, dacă îndeplinește și restul, o să fie la adăpost acolo, înăuntru. Dar Golgoth o să se întrupeze în afara pentagramei și o să cutreiere nestingherit Comitatul. Nu degeaba a fost poreclit Stăpânul Iernii. S-ar putea să treacă ani de-a rândul până să mai vină iarăși primăvara. Moartea de frig și de foame ar fi soarta noastră. Morgan i-a oferit deja câinele fermei ca jertfă. Golgoth nu s-a atins de el, dar bietul animal a murit de frică.

Așadar, eu, cum am spus, l-am oprit pe Morgan la timp. I-am pus capăt uceniciei și i-am luat grimoarul. Apoi, mama lui și cu mine l-am silit să promită că o să-l lase pe Golgoth în pace și, de dragul ei, i-am dat toate șansele din lume și întotdeauna am nădăjduit că încrederea ei în el se va dovedi, cândva, întemeiată. Dar cum l-am oprit când ritualul era în desfășurare, o parte din puterea lui Golgoth deja a reînviat și s-a lipit imediat de Morgan. Mama ta a avut dreptate — o să

fie o iarnă cruntă. Sunt convins că asta o să se tragă de la Morgan și Golgoth. După ce Morgan a ieșit de sub supravegherea mea, s-a întors la Întuneric, iar puterile sale au continuat să crească. Iar el crede că grimoarul o să-i dea puterea supremă. Deja poate face lucruri căruia unui om nu îi este dat să le facă. Unele nu sunt decât trucuri de conjurare, cum ar fi schimbarea temperaturii într-o cameră pentru a-l impresiona pe naiv. Dar acum se pare că poate supune morții voinței sale — nu doar spectrele, dar și spiritele care poposesc în Limburi, între viața de aici și cea de pe lumea cealaltă. Mă doare să ți-o spun, băiete, dar se pare că lucrurile stau foarte prost. Mă tem că Morgan are, într-adevăr, posibilitatea de a-i face rău sufletului bietului tău tată...

Vraciul își ridică privirile spre luminator, apoi și le coborî spre pupitru. Clătină cu tristețe din cap:

— Ei bine, băiete, acum du-te jos și-o să mai vorbim noi despre asta...

Cincisprezece minute mai târziu, magistrul meu stătea liniștit în balansoarul lui Meg, în timp ce o supă de mazăre fierbea în oală.

— Ți-e foarte foame, băiete? mă întrebă el.

— N-am mai mâncat de ieri, i-am răspuns eu.

La acestea, a rânjit, dezvelindu-și dintele din față spart de duhul cel rău, se ridică, puse două boluri pe masă și le umplu cu supă fierbinte. Curând, înmuiam amândoi pâine în supa delicioasă și aburindă. Vraciul nu-și bătu prea mult capul cu pâinea, dar își goli vasul.

— Îmi pare foarte rău că tatăl tău a murit, zise el, împingând bolul gol la o parte din fața lui. El n-ar fi trebuit să se teamă de nimic după moarte. Din păcate, Morgan folosește puterea lui Golgoth pentru a-l chinui pe tatăl tău, ca să ajungă prin el la tine. Dar nu-ți face griji, băiete, o să-i punem noi capăt poveștii ăsteia de îndată ce o să putem. Cât despre celelalte prostii, Morgan nu este fiul meu și n-a fost niciodată. Se uită drept în ochii mei. Ei, mă crezi?

Am dat din cap, dar se pare că nu foarte convingător, fiindcă Vraciul oftă și clătină din cap.

— Ei bine, băiete, ori el este un mincinos, ori mincinosul sunt eu. Ai face bine să hotărăști care dintre noi. Dacă nu mai există încredere între noi, nu mai are niciun rost să te mai țin după mine ca ucenicul meu. Dar, un lucru este sigur, n-o să te las să te duci cu el. Mai înainte să se întâmple asta, o să te iau de ceafă, o să te duc înapoi la mama ta și-o s-o las pe ea să-ți vâre nițică minte în capul ăla sec al tău.

Tonul său era aspru și, după tot ce se întâmplase, m-am simțit chiar supărat.

— N-ai să poți să mă duci înapoi la mama, i-am spus eu, cu amărăciune. După ce c-am ajuns prea târziu pentru înmormântarea tatei, nici măcar pe ea n-am mai prins-o, s-o văd. Când s-a terminat, a plecat undeva — poate înapoi în țara ei de baștină. Nu cred că se va mai întoarce...

— Ei, dă-i și ei un strop de răgaz, băiete. Tocmai și-a pierdut soțul și are nevoie de o vreme să-l plângă și să se gândească. Dar ai s-o vezi din nou și destul de curând, sunt sigur. Și asta nu e profeție. Este bunul simț obișnuit. Dacă pleacă, pleacă, dar o să vrea să-și ia rămas-bun cum se cuvine de la *toți* fiii ei, mai înainte de asta. În orice caz, e un lucru cumplit ce face Morgan acum, dar fii fără teamă — o să-l găsesc eu și o să-l liniștesc o dată pentru totdeauna.

Eram prea istovit ca să mai spun ceva, așa că am dat doar din cap. Speram să aibă dreptate.

CAPITOLUL 18 CAPELA MORTILOR

Cu toate făgăduielile Vraciului, n-a fost cu putință să se ocupe de Morgan neîntârziat. Pentru că, în următoarele două săptămâni, vremea a fost atât de rea, că abia de scoteam nasul pe-afară. Viforniță după viforniță se abătea asupra defileului, învârtelindu-se și suflând-o în ferestre, îngropând toată partea din față a casei, aproape până la nivelul dormitoarelor de la primul etaj. Începusem să cred că Golgoth chiar fusese trezit și îi eram recunoscător lui Shanks pentru că prevăzuse schimbarea aceasta și ne adusese cantitate dublă de provizii. Dar fiecare oră însemna o nouă

tortură. Ardeam de nerăbdare să plec și să-l găesc pe Morgan, ca să pun capăt chinului tatei.

Magistrul meu a continuat, în timpul viforniței, să se țină de programul nostru obișnuit, de somn, masă și lecții, adăugând însă și ceva nou. În fiecare după-amiază cobora treptele pivniței pentru a sta de vorbă cu Meg și a-i duce câte ceva de mâncare. De obicei, câțiva pesmeți, dar alteori îi ducea tot ce mai rămânea de la masa noastră de prânz. Mă gândeam adesea la ce-or fi discutând ei doi, când cobora acolo, deși bineînțeles că n-aș fi putut să-l întreb direct. Ne învoiserăm să nu mai avem secrete unul față de celălalt, dar mi-am dat seama că Vraciul tot mai dorea să nu mă amestec în unele treburi ale lui.

Celelalte două vrăjitoare trebuiau să se descurce cum puteau, mestecând la râme, melci și orice altceva ar mai fi putut culege din pământul jilav, dar Meg încă mai era un caz aparte. Aproape că mă așteptam ca, într-una din zilele acelea, Vraciul să-i dea din nou lui Meg să bea ceaiul de ierburi și s-o aducă sus, din pivniță. Era, fără îndoială, o bucătăreasă mult mai pricepută decât oricare dintre noi, dar după toate cele întâmplate, mă simțeam pur și simplu mai în siguranță

cu ea închisă în puț. Totuși, îmi făceam griji pentru Vraci. Își pierduse oare tăria voinței? După toate aver-timentele sale de a nu avea încredere în femei, iarăși își încălca propriile reguli în cazul acesta. Îmi venea să i-o spun direct, dar cum aș fi putut, când vedeam că era atât de supărat pentru Meg?

Continua să mănânce foarte puțin, iar, într-o dimi-neață, avea ochii roșii și umflați, de parcă tocmai și-i frecase. Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva plânsese și m-am gândit cum m-aș fi purtat eu într-o împrejurare asemănătoare. Dacă aș fi fost Vraciul și aș fi ținut-o pe Alice jos, într-un puț? Aș fi făcut oare la fel? Mă mai întrebam, de altfel, ce-o mai fi făcând Alice. Dacă vremea avea să se îndrepte vreodată, eram hotărât să-l întreb pe magistrul meu dacă puteam să fac o vizită la prăvălia lui Andrew, ca s-o mai văd.

Atunci, pe neașteptate, într-o dimineată, vremea chiar se schimbă. Mă gândisem neîncetat la faptul că tata era amenințat, sperând că, la prima ocazie, vom porni după Morgan. Dar n-a fost să fie așa. Odată cu soarele s-au ivit și apelurile pentru vraci. Magistrul meu și cu mine am fost chemați departe, în est, la Ferma de Jos. Era un necaz cu un duh rău sau, cel puțin, așa se părea.

A trecut vreo oră până să putem porni, pentru că, mai întâi, Vraciul și-a cioplit un nou toiag din lemn de scoruș, iar când, în sfârșit, am ajuns, după vreo două ceasuri de înotat prin zăpada înaltă, n-am găsit niciun semn că vreun duh rău ar fi trecut pe acolo, iar fermierul nu mai contenea să-și ceară iertare pentru greșeală, dând vina pe nevastă-sa, care deseori era somnambulă. El zicea că mută lucrurile prin bucătărie și zdroncăne oalele și cratițele, stricând liniștea în toată casa și trezindu-se, în dimineața următoare, fără să-și aducă aminte nimic din ce făcuse. Părea stingherit că ne chemase degeaba și aproape prea dornic să îi plătească Vraciului pentru osteneală.

Eu eram furios că pierduserăm timp prețios și m-am plâns Vraciului, pe drumul de întoarcere. El îmi dădu dreptate.

— Nici mie nu-mi miroase a bine, zise el. Dacă nu mă înșel, băiete, am fost trimiși după potcoave de cai morți. Ai mai văzut tu pe cineva vreodată atât de dornic să bage mâna în buzunar și să plătească?

Am clătinat din cap și am grăbit pasul, Vraciul mergând în frunte, nerăbdători să ajungem acasă. Când am ajuns, am găsit ușa din spatele casei deschisă.

Încuietoarea fusese spartă. După ce am verificat dacă ușa de la pivniță și poarta erau încă încuiate, Vraciul mi-a cerut să aștept în bucătărie și a urcat la etaj. Peste cinci minute cobora înapoi, clătinând din cap furios.

— Grimoarul a fost furat! zise el. Da, băiete, știm sigur pe cine să căutăm! Cine altcineva ar fi putut fi, dacă nu Morgan? L-a avut pe Golgoth în puterea lui, destul cât să pună capăt ninsorii, și apoi să urzească înșelăciunea, ca să ne poată jefui.

Mie mi s-a părut ciudat că Morgan nu încercase să fure grimoarul mai înainte. I-ar fi venit mai ușor în timpul verii, când Meg era încuiată în odaia de pe scările spre pivniță, iar în restul casei nu era nimeni. Dar mi-am amintit ce îmi spusese Vraciul — făgăduiala pe care Morgan i-o făcuse mamei sale de a nu încerca să-l trezească din nou pe Golgoth. Probabil că se ținuse de cuvânt până ce mama lui murise; după doliu, se simțise liber să facă ce vrea.

— Ei bine, nu prea putem face mare lucru, astăzi, decât să coborâm la Adlington și să-i cerem fratelui meu să vină să repare ușa, zise Vraciul. Dar nu trebuie să-i pomenim despre grimoar. O să-i spun eu, când o veni timpul. Și, pe drum, o să trecem puțin pe la ferma

Straja Mlaștinii. Mă îndoiesc că o să-l mai găsim pe Morgan acolo, dar aş vrea să-i întreb câteva lucruri pe cei doi Hurst.

M-a mirat că nu trebuia să-i pomenim lui Andrew despre grimoar, dar nu puteam să i-o mărturisesc, fiindcă n-avea chef de întrebările mele.

Am pornit spre ferma Straja Mlaștinii. Când am ajuns, a intrat numai Vraciul să stea de vorbă cu soții Hurst, cerându-mi să-l aștept în curte. Nu se vedea nici urmă de Morgan. Magistrul meu stătu o vreme în casă, după care ieși încruntat. Fără vorbă, o luă înainte spre prăvălia lui Andrew.

Vraciul s-a purtat de parcă era o vizită oarecare între frați, făcându-mă din nou să mă întreb de ce nu spunea nimic despre ce se întâmplase. M-am bucurat totuși s-o văd pe Alice. Ne-a pregătit o gustare înainte de cină și ne-am încălzit astfel în fața marelui foc din sufragerie, înainte de a ne așeza la masă. Când am terminat de mâncat, Vraciul s-a întors către Alice.

— A fost o masă foarte bună, fato, zise el, cu un zâmbet fugar, dar acum am puțină treabă de rezolvat numai cu fratele meu și cu Tom. Așa că ar fi mai bine dacă te-ai duce la culcare!

— De ce trebuie să mă duc la culcare? protestă ea, mânioasă. Eu locuiesc aici, nu dumneata.

— Te rog, Alice, fă ce-ți spune John, zise Andrew, cu blândețe. Sunt sigur că există un motiv foarte bine întemeiat, dacă nu vrea să auzi ce o să vorbim.

Alice îi aruncă lui Andrew o privire ucigătoare, dar era în casa lui, așa că se supuse, aproape trântind ușa și urcând scara tropăind.

— Cu cât știe mai puține, cu atât mai bine, zise Vraciul. Tocmai am fost să-i văd pe soții Hurst și am stat puțin de vorbă cu femeia despre pricina pentru care a plecat de la ea tânăra Alice. Se pare că s-a certat cu Morgan și a părăsit ferma supărată foc, dar, cu vreo două zile mai înainte, fuseseră chiar foarte apropiați și petrecuseră multă vreme în camera lui. S-ar putea să nu fie nimic. S-ar putea ca el să fi încercat doar s-o cucerească, așa cum a încercat și cu băiatul, zise el, făcând un semn cu capul către mine. A încercat și a dat greș. Dar, pentru orice eventualitate, e mai bine ca ea să nu audă cele ce urmează. Azi dimineață, Morgan mi-a spart casa și a furat grimoarul.

Andrew păru foarte îngrijorat și deschise gura să spună ceva, dar eu i-am luat-o înainte.

— Nu-i drept! i-am zis eu Vraciului. Alice îl urăște pe Morgan. Mi-a mărturisit-o mie. Altminteri de ce ar fi plecat de acolo? În niciun caz nu l-ar fi ajutat.

Vraciul clătină din cap, mânios.

— Pentru unele lecții trebuie mai multă pisălogeală decât pentru altele, ca să-ți intre în capul ăla sec al tău! se răsti el. După atâta timp, tu chiar n-ai învățat că în fata asta nu poți niciodată avea deplină încredere. Întotdeauna va avea nevoie de supraveghere. De aceea am vrut să mă asigur că este pe aproape. Altminteri, nu i-aș da voie să se apropie la mai mult de zece mile de tine.

— Hei, stai puțin, îl întrerupse Andrew. Ai spus că Morgan a luat grimoarul! Cum poți fi atât de nesăbuit, John? Ar fi trebuit să arzi cartea aia a Iadului când ai avut ocazia! Dacă încearcă din nou ritualul, se poate întâmpla ce-i mai rău. Speram să mai prind vreo câteva primăveri până să mor. Ar fi trebuit distrusă. Nu pot să pricep de ce ai păstrat-o toți acești ani!

— Ascultă, Andrew, asta-i treaba mea și va trebui să ai încredere în mine în privința asta. Hai să spunem că am avut motivele mele.

— Emily, nu?

Vraciul nu-i răspunse.

— Ce s-a făcut s-a făcut, deși mi-aș fi dorit ca Morgan să nu fi luat niciodată grimoarul, iar acesta să fie mai departe sub cheie.

— Și eu la fel! zise Andrew, ridicându-și vocea și devenind din ce în ce mai furios. Datoria ta este Comitatul. Ai spus-o de nenumărate ori. Ce ai făcut tu, păstrând cartea aia în loc s-o arzi, este o încălcare a acestei datorii!

— Ei bine, frate, îți mulțumesc pentru ospitalitate, dar nu pentru cuvintele astea grele, zise Vraciul, și el cu o notă de mânie în glas. Eu nu mă amestec în treburile tale, iar tu ar trebui să crezi că fac ce e mai bine pentru toată lumea. Am venit pe la tine doar să te anunțăm în ce situație suntem, dar a fost o zi lungă și obositoare și acum e timpul să ne ducem la culcare, mai înainte de a spune lucruri pe care le vom regreta cu adevărat!

Cu acestea, ne-am despărțit grăbiți de Andrew. Pe când mergeam pe drum, mi-am amintit motivul principal pentru care veniserăm pe la el.

— Nu i-am cerut lui Andrew să repare încuietoarea, am exclamat eu. Să dau o fugă înapoi și să-i spun?

— Nu, nu te duci, băiete, zise Vraciul, mânios. Nici dacă ar fi ultimul lăcătuș din Comitat! Mai bine o repar eu cu mâna mea!

— Și acum, că s-a îndreptat vremea, am întrebat eu, am putea începe să-l căutăm pe Morgan, mâine? Sunt chiar îngrijorat pentru tata...

— Lasă asta în seama mea, băiete, zise Vraciul, cu vocea mai îmblânzită. M-am gândit la vreo câteva locuri în care s-ar putea ca Morgan să se fi aciuit. Cel mai bine ar fi să pornesc la drum mâine dimineață, cu mult înainte de zori.

— Pot să vin și eu? am întrebat.

— Nu, băiete. Am mai multe șanse să-l iau ca din oală de unul singur. Ai încredere în mine. E cel mai bine așa.

Aveam încredere în Vraci. Dar, deși îi înțelesesem motivul, tot aș fi vrut să merg cu el. Am încercat de mai multe ori să-l conving, dar mi-am dat seama că vorbeam de pomană. Dacă Vraciul își vârâse ceva în cap, nu mai aveai decât să accepți și să-l lași să-și vadă de treabă.

În dimineața următoare, când am coborât în bucătărie, nu mai era nici picior de Vraci. Pelerina și toiagul lui

dispăruseră și, cum făgăduise, plecase de acasă cu mult înaintea zorilor, să-l caute pe Morgan. Când mi-am terminat micul dejun, magistrul meu tot nu se întorsese și mi-am dat seama că lipsa lui îmi oferea un prilej prea bun ca să-l scap. Eram curios să văd cum o mai duce Meg și m-am hotărât să-i fac o scurtă vizită în pivniță. Așa că mi-am luat cheia de pe raftul de sus al dulapului de cărți, am aprins o lumânare și am coborât. Am trecut de poartă și am încuiat-o în urma mea, continuându-mi drumul spre pivniță, dar când am ajuns la palierul cu trei uși, am auzit deodată un glas din celula de la mijloc:

— John! John! Tu ești? Ne-ai comandat plecarea?

M-am oprit deodată. Era vocea lui Meg. O eliberase din puț și o închisese în celulă, ca să stea mai comod. Așadar, își pierduse tăria voinței. Fără îndoială că aveam s-o văd pe Meg înapoi în bucătărie, peste vreo câteva zile. Dar oare ce însemna „comandatul plecării”? Pleca într-o călătorie? Și Vraciul avea s-o însoțească?

Deodată am auzit-o pe Meg adușmecând zgomotos de trei ori.

— Ei bine, băiete, ce cauți aici? Vino la ușă, ca să te văd mai bine...

Mă mirosise, așa că nu mai avea niciun rost să urc pe furiș înapoi. Fără îndoială că avea să-i spună Vraciului că trecusem pe acolo. M-am dus la ușa celulei și am încercat să mă uit înăuntru, având grijă să nu stau prea aproape.

Chipul frumos al lui Meg îmi zâmbi printre gratii. Nu era zâmbetul răutăcios pe care mi-l aruncase când ne luptaserăm. Spre surprinderea mea, era chiar prietenos.

— Ce mai faci, Meg? am întrebat eu, politico.

— Ei, când mai bine, când mai rău, răspunse Meg. Nu-ți mulțumesc. Dar ceea ce-a fost a fost și nu dau vina pe tine pentru asta. Tu ești ceea ce ești. Tu și cu John aveți multe în comun. Dar o să-ți dau un mic sfat — firește, dacă vrei să-l auzi.

— Bineînțeles că vreau să-l aud, i-am spus eu.

— În cazul acesta, ține minte ce-ți spun eu. Poartă-te frumos cu fata aia. Alice ține la tine. Poartă-te mai frumos decât s-a purtat John cu mine și n-o să-ți pară rău. Nu e nevoie să sfârșească în felul acesta.

— Alice îmi place mult și o să fac tot ce pot.

— Așa să faci.

— Te-am auzit întrebând despre „comandarea unei plecări”, am zis eu, întorcându-mă din drum. Ce-ai vrut să spui?

— Asta nu-i treaba ta, băiete, mi-a răspuns Meg. L-ai putea întreba pe John, deși nu cred că merită să faci efortul, pentru că n-ai să obții alt răspuns de la el. Și nu cred că i-ar plăcea să știe că dai târcoale pe aici fără voia lui, este?

La acestea, am îngăimat un „la revedere” și m-am îndreptat spre scări, urcând și având grijă să încui poarta în urma mea. Se părea că Vraciul încă mai avea secretele lui și am bănuit că întotdeauna va avea. Nici n-apucasem bine să pun cheia la locul ei, când s-a întors.

— L-ai găsit pe Morgan? am întrebat eu, dezamăgit. Deja ghicisem răspunsul. Dacă l-ar fi găsit, Morgan ar fi fost cu el, legat, prizonier.

— Nu, băiete, îmi pare rău s-o spun, dar nu l-am găsit. Am crezut că l-aș putea găsi ascunzându-se prin capela cimitirului, zise Vraciul. A trecut pe acolo de curând — asta-i fără îndoială, dar fără niciun folos. Însă, mi se pare că nu stă niciodată prea mult într-un loc. Totuși, nu-ți face griji, o să-l caut iar, mâine dimineață, la prima oră. În orice caz, între timp, ai putea să faci ceva pentru mine. În după-amiaza asta, du-te până la Adlington și întreabă-l pe fratele ăla al meu dacă nu vrea să vină să-mi repare ușa, zise Vraciul.

Și mai spune-i că-mi pare rău pentru vorbele alea spuse la supărare între noi și că, într-o bună zi, o să înțeleagă că am făcut așa cum era mai bine pentru toți.

Lecțiile de după-amiază s-au prelungit până mai târziu ca de obicei și, doar cu două ceasuri înainte să se întunece, am pornit și eu, cu toiagul meu de scoruș, la drum spre Adlington.

Andrew mi-a ieșit în întâmpinare și toată fața i-a înflorit când am trecut la scuzele Vraciului — s-a învoit numaidecât să vină să repare ușa, peste vreo două zile. Apoi, am mai stat vreun sfert de oră de vorbă cu Alice, deși părea puțin cam rece. Probabil pentru că fusese expediată la culcare, cu o seară în urmă. După ce mi-am luat la revedere, am plecat spre casa Vraciului, grăbit să ajung înainte să se întunece de-a binelea.

N-am mers mai mult de cinci minute, până să aud un zgomot slab în urma mea. M-am întors și am zărit pe cineva care venea după mine, pe deal. Era Alice, așa că am așteptat-o. Purta haina ei de lână și, apropiindu-se, pantofii ei cu vârful ascuțit lăseau urme clare pe zăpadă.

— Ați pus ceva la cale, voi, bărbații, zise Alice, cu un zâmbet. Despre ce-i vorba, de nu m-au lăsat și pe

mine să aud aseară? Tu poți să-mi spui, nu-i așa, Tom? Noi doi nu avem niciun secret. Am trecut prin prea multe împreună.

Soarele deja asfințise și începuse să se întunece.

— E foarte complicat, i-am zis eu, nerăbdător să plec. N-am timp acuma.

Alice se aplecă și mă apucă de braț.

— Haide, Tom, poți să-mi spui și mie!

— Domnul Gregory nu are încredere în tine, i-am spus eu. Crede că te-ai împrietenit cu Morgan. Doamna Hurst i-a spus că tu și Morgan ați petrecut o grămadă de vreme în camera lui de la parter...

— Nu-i nimic nou că Moș Gregory n-are încredere în mine! pufni Alice. Morgan pune la cale ceva de proporții. Un ritual, a zis el, care o să-l facă bogat și puternic. Voia să-l ajut, da, să-l ajut eu, și a stăruit și a tot stăruit până când n-am mai răbdat să-l văd în ochi. Asta-i tot ce-a fost. Așa că, haide, Tom. Ce se întâmplă? Poți să-mi spui și mie...

În cele din urmă, mi-am dat seama că n-o să mă mai lase până n-o să afle, așa că am cedat. Alice a mers pe lângă mine, în vreme ce eu, fără chef, i-am explicat ce se întâmplase. I-am povestit despre grimoar, despre cum mă pusese Morgan să-l fur și despre cum îl

chinuia pe tata. Apoi i-am mărturisit că fuseserăm jefuiți și că acum îl căutam pe Morgan.

Alice n-a fost foarte mulțumită de ceea ce a auzit de la mine, ca să spun așa.

— Vrei să spui că ne-am dus în casa lui Moș Gregory amândoi, fără să-mi spui nimic despre ceea ce plănuiai? Fără niciun cuvântel? Ai vrut să te duci în mansarda aia și mie nu mi-ai spus. Nu-i corect, Tom. Eu mi-am riscat viața și meritam ceva mai mult de atât. Mult mai mult!

— Îmi pare rău, Alice. Îmi pare sincer rău. Dar singurul lucru la care m-am gândit era ce avea să-i facă Morgan lui tata. N-am judecat corect. Ar fi trebuit să am încredere în tine, știu.

— E cam târziu să-mi spui asta, acum. Totuși, cred că știu unde l-ați putea găsi pe Morgan în noaptea asta...

M-am uitat la ea, uimit.

— Este marți, zise Alice, și în fiecare marți noapte el face întotdeauna același lucru. De astă-vară îl tot face, da. Există o capelă, pe coasta dealului. E așezată în cimitir. Oamenii vin de la mile depărtare și el le ia banii. M-am dus și eu o dată acolo cu el. El îi face pe morți să vorbească. Nu e un preot, dar are așa o mulțime de credincioși, încât face multe biserici de rușine.

Mi-am amintit și eu de prima oară când îl întâlnisem — când îmi sosise vestea despre tata și mă îndreptam spre casă. Și atunci fusese tot într-o marți. O luasem pe-o scurtătură, care trecea prin cimitir, iar el se afla în capelă. Probabil că își aștepta credincioșii. De asemenea, îmi ceruse să-i aduc grimoarul tot într-o marți, îndată după lăsarea serii. Aș fi putut să mă prind și eu. De ce nu pusesem lucrurile cap la cap?

— Nu mă crezi? mă întrebă Alice.

— Firește că te cred, i-am zis eu. Știu unde este capela. Am mai fost acolo.

— Atunci, de ce nu treci pe acolo, înainte să te duci acasă? îmi sugeră Alice. Dacă am dreptate și este acolo, te poți duce să-i spui lui Moș Gregory. Ar putea să se întoarcă la timp ca să-l prindă! Dar nu uita să-i spui că eu am fost cea care ți-a zis unde e Morgan. Poate că asta îl va face să aibă o părere mai bună despre mine. Eu nu țin ce aflu pentru mine, ci spun tot.

— Vino cu mine, i-am zis eu. Poți să-l urmărești, cât mă duc eu să-i dau de știre Vraciului. Și așa, dacă nu ne întoarcem la timp, o să știm barem încotro a luat-o.

Alice clătină din cap.

— Nu, Tom. De ce-aș face-o, după toate cele care s-au întâmplat? Nu-mi place să nu aibă cineva încredere în

mine. Nu-i plăcut. Oricum, tu ai datoria ta, eu o am pe a mea. E chiar mult de lucru la prăvălie. Am muncit din greu toată ziua, n-am stat deloc, și acum vreau să mă duc să mă încălzesc la foc, nu să pierd vremea tremurând pe afară, în frig. Tu fă ce ai de făcut și lasă-l pe Moș Gregory s-o scoată la capăt cu Morgan. Dar pe mine nu mă amesteca în treaba asta.

Cu acestea, Alice făcu stânga-mprejur și porni să coboare dealul. Eram dezamăgit și puțin întristat, dar n-o puteam învinovăți prea mult pe ea. Dacă eu păstram secrete față de ea, ea de ce m-ar fi ajutat?

Între timp se întunecase bine, iar pe cer începuseră să licărească stelele. Așadar, fără să mai pierd vremea, am ales o cale care mă ajuta să mă urc pe costișă și să ocolesc prin spate zidul de piatră albă, până exact în dreptul pâlcului de copaci pe unde îl sărisem în noaptea aceea de marți, când mă îndreptam către casă. M-am sprijinit de gardul scund și am privit spre capelă. Lumina lumânărilor sclipea în vitralii. Apoi am observat ceva, la mare depărtare, dincolo de cimitir. Niște puncte mici și împrăștiate de lumină urcau panta către mine.

Felinare! Membrii congregației lui Morgan se apropiau. Cu toate că nu eram sigur, bănuiam că el

este deja înăuntru, așteptându-i să sosească. Atunci m-am întors și m-am îndepărtat printre copaci, îndreptându-mă grăbit către casa Vraciului. Trebuia să-l iau pe magistrul meu și să-l aduc aici în timp util, ca să-l prindă pe Morgan. Dar nu făcusem nici zece pași, când cineva mi-a tăiat calea, ieșind din umbră și proțâpindu-se în fața mea. O siluetă cu pelerină neagră și glugă. M-am oprit brusc, iar el a înaintat spre mine, cu pași mari. Era Morgan.

— M-ai dezamăgit, Tom, a zis el, cu glas crud și aspru. Ți-am cerut să-mi aduci ceva. M-ai lăsat să te aștept degeaba, așa că a trebuit să mă duc să mi-l iau singur. Nu ți-am cerut prea mult, nu-i așa? Nu când erau atât de multe în joc.

Nu i-am răspuns și el a mai făcut un pas. M-am întors și-am dat să fug, dar mai înainte să pot face o mișcare, m-a înșfăcat de umăr. M-am zbătut un moment și-am încercat să ridic toiagul și să-l lovesc, dar ceva m-a izbit deodată în tâmpla dreaptă. Totul s-a întunecat și am simțit cum cad.

Când am deschis ochii, eram în capelă. Capul mă durea și mă simțeam de parcă aveam să vomit. Stăteam în ultimul rând de bănci, cu spatele sprijinit

de zidul de piatră rece și cu fața spre cabina confesionalului. De o parte și de alta a cabinei, erau două lumânări mari.

Morgan stătea în fața cabinei, uitându-se țintă la mine.

— Ei bine, Tom, am niște treburi de rezolvat mai întâi. Dar o să vorbim după.

— Trebuie să mă întorc, am zis eu, izbutind anevoie să articulez. Dacă nu, domnul Gregory o să se întrebe unde sunt.

— Lasă-l să se întrebe. Ce mai contează ce gândește el? N-o să te mai întorci niciodată la el... De acum ești ucenicul meu și am o misiune pentru tine, în noaptea asta.

Cu un zâmbet de triumf, Morgan intră în confesional, pe ușa din stânga, a preotului. N-am mai putut să-l văd. Lumânările își împrăștiau lumina până departe în capelă, dar cele două uși erau niște dreptunghiuri de un întuneric absolut.

Am încercat să mă ridic și să încerc să fug, dar m-am simțit prea slăbit, iar picioarele încă nu mă ascultau. Capul îmi zvâcnea, iar vedere îmi era încețoșată după lovitura primită în tâmplă, așa că tot ce-am putut face a fost să stau acolo, încercând să-mi adun mințile și sperând că nu o să mi se facă și mai greață.

După câteva momente, sosiră primii credincioși din congregația lui Morgan. Erau două femei și, la fiecare, când a trecut pragul, s-a auzit un clinchet de metal pe metal. Nu observasem până atunci, dar era o tupsie de colecte, din alamă, în partea stângă a ușii și amândouă au lăsat să cadă în ea câte un bănuț, mai înainte de a intra. Apoi, fără nicio privire în direcția mea, ținându-și capetele plecate, s-au așezat pe o bancă din față.

Băncile începură să se umple, dar am băgat de seamă că toată lumea care intra în capelă își lăsa felinarul afară. Congregația era alcătuită în mare parte din femei — cei câțiva bărbați prezenți fiind destul de în vârstă. Nimeni nu vorbea. Am așteptat cu toții în tăcere, auzindu-se doar clinchetul monedelor și zornăitul lor pe tupsie. În cele din urmă, când aproape toate locurile se ocupaseră, ușa păru să se închidă de la sine. Ori așa, ori fusese împinsă de cineva din afară.

Acum singura lumină venea de la cele două lumânări așezate de ambele părți ale cabinei confesionalului. Câțiva au tușit, cineva din față și-a dres glasul, după care a urmat acea liniște încordată, a așteptării, când ai putea să auzi și un ac căzând. La fel cum fusese în camera întunecată de la ferma Straja Mlaștinii. Simțeam c-o să-mi plesnească timpanele. Deodată,

m-am înfiorat. Un aer rece s-a strecurat spre mine din-
spre confesional. Morgan își aduna puterea pe care o
obținuse încercând să-l invoce pe Golgoth.

În liniștea aceea, vocea lui Morgan strigă deodată
foarte tare:

— Soră a mea! Soră a mea, ești aici?

Drept răspuns, se auziră trei bătăi puternice în par-
doseala capelei, atât de puternice încât întreaga con-
strucție păru să se zguduie, urmate de un lung suspin
înfiorat, venind din bezna ușii penitenților.

— *Lasă-mă în pace! Lasă-mă să mă odihnesc!* se auzi
plângerea unei fete.

Fusese rostită aproape în șoaptă, dar plină de
suferință, venind, de asemenea, din ușa întunecată a
penitenților. Sora lui Morgan era un suflet rătăcit și era
în stăpânirea lui. Nu voia să fie aici.

El o făcea să sufere, dar congregația nu știa asta și am
simțit interesul încordat al oamenilor din jurul meu, care
așteptau ca Morgan să invoce pentru ei spiritele celor
dragi, din familie sau prieteni, pe care-i pierduseră.

— Mai întâi, supune-te mie. Apoi, te poți odihni!
tună glasul lui Morgan.

Parcă drept răspuns la aceste cuvinte, o siluetă albă ieși
în față din întuneric, conturându-se deslușit în cadrul

ușii penitenților. Cu toate că Eveline se înecase pe când avea vreo șaisprezece ani, spiritul ei arăta cam de vârsta lui Alice. Fața, picioarele și brațele goale erau la fel de albe ca și rochia pe care o purta. Îi atârna pe trup de parcă ar fi ieșit din apă, iar părul îi era lipit de cap și ud. Apariția ei produse o exclamație înăbușită din partea congregației, dar mie îmi atraseră privirea ochii ei. Erau mari și luminoși și deosebit de triști. Nu mai văzusem niciodată un chip atât de mâhnit ca al stafiei lui Eveline.

— *Sunt aici. Ce dorești?*

— Sunt și ceilalți cu tine? Ceilalți care vor să vorbească vreunui din această adunare?

— *Sunt câțiva. Imediat în apropiere este un spirit de copilă, cunoscută sub numele de Maureen. Ar vrea să stea de vorbă cu Matilda, iubita sa mamă...*

La acestea, o femeie din primul rând de bănci se ridică în picioare și își întinse mâinile, implorator. Părea că face eforturi să vorbească, dar tremura din tot corpul de emoție și de pe buze îi scăpă doar un geamăt. Năluca lui Eveline dispăru înapoi în beznă și altceva păși în față.

— *Mami? Mami?* strigă o nouă voce de fată din cabina confesionalului. De data aceasta, era a unei fetițe foarte mici. *Vino la mine, mami. Te rog, te rog! Mi-e așa de dor de tine...*

La acestea, femeia plecă de lângă bănci și se îndreptă, clătinându-se, spre cabina confesionalului, păstrându-și mai departe mâinile întinse. Deodată toată congregația își ținu respirația și numaidecât am văzut de ce. O siluetă palidă apăruse, abia vizibilă, în întunericul ușii din partea dreaptă. Părea o fetiță nu mai mare de patru sau cinci anișori, cu părul lung răsfirat pe umeri.

— *Ia-mă de mână, mami! Te rog, ia-mă de mână!* strigă fetița și o mână mică și albă ieși din cadrul întunecat al ușii.

Se întindea către femeie, care căzu în genunchi și i-o prinse, ducând-o grăbită la buze.

— Oh, mânuța ta e atât de rece, grozav de rece! strigă femeia și începu să plângă, suspinele ei îndurerate și vaietele ei umplând toată capela.

Așa o ținură câteva minute lungi, până când, în cele din urmă, mica mână albă se retrase în beznă, iar mama se întoarse, cu pași șovăielnici, la locul ei.

După aceea, scenele se petrecură cam în același fel. Uneori, oameni în toată firea, alteori copii apăreau în cadrul întunecat al ușii pentru penitenți. Erau siluete de umbră, cu fețe palide și, mai rar, întindeau câte o mână afară, în lumina lumânărilor. Și aproape de

fiecare dată provocau o puternică emoție din partea rudei sau prietenului cu care vorbeau.

După un timp, am început să mă simt întors pe dos de acest spectacol, dorindu-mi să ia mai repede sfârșit. Morgan era un om inteligent și periculos, care se folosea de puterea lui Golgoth ca să supună acele sărmăne suflete voinței sale. În timp ce ascultam suferința celor vii și chinurile celor morți, în minte îmi răsuna clinchetul banilor care cădeau zornăind în tipsia de colectă, din alamă.

În cele din urmă, se termină. Congregația părăsi capela și ușa se trânti în urma lor, parcă împinsă de o mână nevăzută.

Morgan nu ieși imediat din cabina confesionalului, dar încetul cu încetul, frigul acela nepământeian scăzu. Când și-a făcut apariția și s-a apropiat de mine, pe frunte îi luceau broboane de nădușeală.

— Ce mai face tatăl acela al meu, după ce l-am trimis după potcoave de cai morți? întrebă Morgan, cu un surâs încrezut. I-a plăcut bătrânului neghiob plimbarea până la Ferma de Jos?

— Domnul Gregory nu este tatăl tău, am zis eu, liniștit, ridicându-mă nesigur pe picioare. Pe tatăl tău

adevărat îl chema Edwin Furner și era tăbăcarul din partea locului. Toată lumea știe adevărul, numai tu nu poți să-l accepți. Tu nu spui decât minciună după minciună. Hai să mergem în Adlington și să întrebăm câțiva oameni. Hai să o întrebăm pe sora mamei tale — e încă în viață și locuiește aici. Dacă toți spun la fel ca tine, atunci s-ar putea să încep să te cred. Dar nu cred că va fi așa. Tu însuți ești un părinte — părintele minciunilor! Și ai spus atât de multe, încât acum ai început să le crezi și tu!

Livid de furie, Morgan își repezi pumnul în direcția mea. Am încercat să mă feresc, dar eram încă mult prea năucit și reacțiile mele erau mult încetinite. Pumnul lui m-a nimerit din nou în tâmplă, aproape în același loc ca înainte. Am căzut, izbindu-mă cu ceafa de dalele de piatră.

De data aceasta, nu mi-am pierdut cunoștința, dar am fost săltat în picioare și fața lui s-a apropiat foarte mult de a mea. În gură simțeam gust de sânge și un ochi mi-era închis, atât de umflat, încât abia mai puteam vedea printre pleoape. Dar expresia de pe fața lui Morgan era destul de clară și nu mi-a plăcut deloc ce-am văzut. Gura îi era schimonosită și ochii îi sclipeau feroce. Era mai degrabă o față de animal sălbatic decât de om.

CAPITOLUL 19 PÂINEA ROTUNDĂ

— **A**i avut o șansă, dar s-a dus! Acum am nevoie de tine pentru altă misiune. Una care n-o să-ți placă! Uite, cară astea! mârâi Morgan, împingând ceva spre mine.

Era o cazma. Îndată ce am apucat-o, mi-a mai întins un sac plin, atât de greu că a trebuit să mă ajute să-l ridic pe umeri. Apoi m-a îmbrâncit spre ușa capelei, afară, în frig. Am stat acolo, tremurând, încovoiat sub povara sacului, simțindu-mă prea bolnav și slăbit ca să pot fugi. Chiar dacă aș fi făcut-o, eram sigur că m-ar fi prins în câteva secunde și ar fi urmat încă o bătaie. Vântul începuse să sufle cu putere dinspre nord-est,

îngrămădind norii pe cer și acoperind stelele. Părea că avea să ningă din nou.

Mi-a mai dat un ghiont, ca să mă urnească la drum, apoi o luă după mine, ducând un felinar. Curând, urcam pe mohorâtul platou muntos, sub norii aducători de zăpadă, lăsând mult în urmă ultimul copac din pădurea rărită. N-aveam de ales și trebuia să mă căznesc să urc mai departe. Dacă nu mă mișcam destul de repede, primeam un brânci în spate. O dată am alunecat și-am căzut lat, pe burtă, scăpând sacul din mână. Pentru asta, mi-a tras câțiva pumni în coaste, atât de tare, că mi-era groază să nu cumva să mai cad.

Mi-a poruncit să ridic din nou sacul și ne-am cățărat mai departe, prin zăpadă, până am pierdut măsura timpului. Dar, în cele din urmă, sus, pe platou, m-a smucit să mă opresc. Nu foarte departe în fața noastră era un deal prea neted și prea rotund ca să fie natural, cu învelișul său de zăpadă strălucitor de alb, în lumina stelelor rămase. Atunci l-am recunoscut. Era Pâinea Rotundă, gorganul pe care Vrăciul mi-l arătase când merseserăm să ne ocupăm de duhul cel rău, la Strunga Oilor, tumulul în care săpase Morgan și găsise grimoarul.

Morgan făcu un semn spre răsărit și mă împinse iar la drum. Cam la vreo două sute de pași, era un tumul mai mic. Când am ajuns acolo, Morgan a măsurat repede zece pași de la el spre sud, în vreme ce eu mă întrebam ce șanse aveam să-l lovesc cu cazmaua și să o iau la fugă. Dar mă simțeam încă slăbit, iar el era și mai mare, și mai puternic decât mine.

— Sapă aici! mi-a poruncit el, arătându-mi jos, în zăpadă.

M-am supus și, curând, trecusem de stratul de zăpadă, ajungând la pământul negru de dedesubt. Pământul era înghețat bocnă și săpatul mergea greu. M-am întrebat dacă nu cumva mă pusese să-mi sap propria groapă, dar n-ajunsesem la mai mult de un picior adâncime, când am dat cu cazmaua de piatră.

— Proștii au săpat în gorganul ăla generație după generație, zise el, arătându-mi înapoi, spre Pâinea Rotundă, dar n-au găsit niciodată ce am găsit eu. Există o încăpere, sub pământ, la mare adâncime, dar intrarea este mult mai departe decât ar fi crezut cineva vreodată. Ultima oară când am fost aici, era în noaptea după moartea mamei și de atunci am tot încercat să-mi iau cartea înapoi! Acuma, hai, curăță piatra — că mai avem mult de muncă!

Eram îngrozit, pentru că acum bănuiam că Morgan voia să-l invoce pe Golgoth chiar în noaptea aceea. Dar am făcut cum mi-a poruncit și, când am terminat, a luat cazmaua de la mine și, folosind-o ca pe rangă, s-a chinuit să ridice piatra din lăcașul ei și s-o dea la o parte. I-a luat multă vreme și, când a reușit, începuse să ningă, vântul șuierând peste creste și întezindu-se din ce în ce. Se pregătea să vină o nouă viforniță.

A ținut felinarul deasupra gropii și, la lumina lui, am putut vedea niște trepte conducând în bezna de jos.

— Bun, coboară! zise el, ridicând pumnul, amenințător.

Am cedat și m-am supus, Morgan ținându-mi felinarul, în timp ce coboram cu grijă, abia păstrându-mi echilibrul din pricina greutateii sacului. Erau zece trepte, în total. La picioarele lor, m-am trezit într-un culoar îngust. În capul scării, Morgan așezase felinarul jos și se lupta din nou cu piatra. La început, am crezut că-i va fi prea greu s-o tragă înapoi, dar, în cele din urmă, a așezat-o în lăcașul ei cu o bufnitură înfundată, închizându-ne acolo cum e închis mortul cu o lespede de mormânt. A coborât treptele, cu felinarul și cazmaua, și mi-a cerut s-o iau înainte.

Ținea felinarul ridicat deasupra creștetului meu, prelungindu-mi umbra la picioare, în tunelul care era

drept și neted. Podeaua, pereții și tavanul erau de pământ și, din loc în loc, niște bârne întăreau tavanul. Într-un loc, tavanul se prăbușise, aproape închizându-ne calea, și a trebuit să dau sacul de pe umăr jos, să mă strecur prin deschizătura îngustă rămasă și apoi să-l trag după mine. Asta m-a făcut să nu mă simt în apele mele în privința trăinicieii tunelului. Dacă s-ar fi prăbușit tavanul de-a binelea, am fi fost îngropați de vii sau prinși sub pământ până la moarte. Aveam senzația că o mare cantitate de pământ apăsa asupra noastră.

În cele din urmă, tunelul se deschise într-o sală mare, ovală. Era masivă, de mărimea unei biserici nu dintre cele mai mici, iar pereții și tavanul erau construiți din piatră. Dar pardoseala era cel mai uimitor lucru din toate. La prima privire am crezut că era din plăci de ceramică, dar apoi am văzut că era un mozaic complicat, înfățișând tot soiul de creaturi monstruoase, prin îmbinarea cu măiestrie a mii de pietricele colorate. Unele erau făpturi fabuloase, despre care citisem în *Bestiarul Vraciului*, altele pe care le văzusem în trecut, prin coșmaruri: încrucișări grotești, ca minotaurul, jumătate taur, jumătate om, viermi giganti cu trupuri șerpuite și fălci pline de colți și un

vasilisc, un șarpe cu picioare, cu o creastă pe cap și cu ochi care te străpungeau cu o privire ucigătoare. Oricare dintre acestea era, ea însăși, de-ajuns să-mi captiveze atenția, însă mai era ceva care mi-a atras imediat privirile...

Căci acolo, exact în mijlocul podelei, construite din pietre negre, erau trei cercuri concentrice și, în ele, o stea în cinci colțuri. Mi-am dat seama numaidecât că aceea era confirmarea celor mai negre temeri ale mele.

Era o pentagramă, un semn folosit de un mag ca, dinăuntrul lui, să-și arunce vrăjile sau să invoce demonii Întunericului. Numai că pentagrama din fața noastră fusese construită de primii oameni care veniseră în Anglezarke, cu gândul să-l supună pe Golgoth, cel mai puternic dintre Vechii Zei. Iar acum, avea s-o folosească Morgan.

Se părea că Morgan știa precis ce avea de făcut și curând se puse pe treabă, poruncindu-mi să curăț podeaua până a început să strălucească, în special partea din mijloc a mozaicului, care reprezenta pentagrama.

— Nu trebuie să fie niciun fir de praf, altminteri totul poate ieși de-a-ndoaselea! zise el.

Nu m-am ostenit să-l întreb cum adică, pentru că-mi dădusem seama singur. Încerca să folosească ritualul cel mai periculos din grimoar. Avea de gând să-l invoce pe Golgoth, în vreme ce noi am fi stat la adăpost, în mijlocul pentagramei. Curățenia era vitală, pentru că orice pată putea fi folosită pentru a străpunge protecția ei.

Erau mai multe hârdaie mari în capătul îndepărtat al camerei și unul dintre ele era plin cu sare. În sacul pe care-l cărasem, printre alte lucruri, inclusiv grimoarul, era un mare clondir cu apă și niște cârpe. Folosind o cârpă umedă, a trebuit să frec mozaicul cu sare și apoi să-l limpezesc, până când Morgan a fost mulțumit.

Mi se părea că ne ocupam de asta de câteva ceasuri. Din când în când, aruncam o privire în jur, încercând să descopăr în sala aceea ceva, orice, care să-mi poată fi de folos să-l dobor pe Morgan și să fug. Probabil lăsase cazmaua pe culoar, pentru că acum nu vedeam nici urmă de ea prin sală, cum nu vedeam nimic altceva care să-mi slujească drept armă. Am observat însă un belciug mare de fier, fixat în perete, aproape de podea și m-am întrebat la ce-o fi folosind. Părea a fi pentru priponit un animal.

Când am terminat de frecat podeaua, spre marea mea groază, Morgan m-a înșfăcat deodată, m-a târât

până la zid, mi-a legat strâns mâinile la spate și a înnodat capătul de sfoară rămas de belciug. Apoi, a început să se pregătească el însuși, serios. Mi s-a făcut rău de la stomac dându-mi seama deodată ce avea să se întâmple. Morgan avea să acționeze din interiorul pentagramei, ferit de tot ce ar fi apărut în cameră, în vreme ce eu rămâneam priponit de belciugul din perete, fără nici cea mai mică apărare. Urma să fiu sacrificat, ca un soi de ofrandă? Pentru asta fusese făcut belciugul? Atunci mi-am amintit ce-mi povestise Vrăciul despre câinele de la fermă: când Morgan încercase ritualul în camera lui, murise de frică...

Din sac mai scoase cinci lumânări groase, negre, și le așeză câte una în fiecare dintre cele cinci colțuri ale stelei din pentagramă. Apoi a deschis grimoarul și a aprins cele cinci lumânări, citind pentru fiecare o scurtă incantație din carte. Când termină, se așeză, cu picioarele încrucișate, în mijlocul pentagramei și, ținând cartea deschisă, se uită drept în ochii mei.

— Știi ce zi e azi? întrebă el.

— E o marți, am răspuns eu.

— Și data?

N-am răspuns, așa că a vorbit el în locul meu.

— Este douăzeci și unu decembrie. Solstițiul de iarnă. Mijlocul iernii, înainte ca zilele să înceapă iarăși să se lungească. Așadar, va fi o noapte lungă. Cea mai lungă din an. Iar, când se va sfârși, numai unul dintre noi va părăsi această cameră, zise Morgan. Am de gând să-l invoc pe Golgoth, cel mai puternic dintre Vechii Zei. Și am de gând s-o fac aici, în același loc unde era invocat și de către antici. Gorganul acesta este construit într-un punct de mare forță, la confluența mai multor artere. Cinci, nu mai puțin, se întretaie chiar în mijlocul pentagramei în care stau eu.

— N-o să fie periculos să-l trezești pe Golgoth? am întrebat eu. Iarna ar putea dura ani de-a rândul.

— Și ce dacă? replică Morgan. Iarna este anotimpul meu preferat.

— Dar grânele n-or să mai crească. Oamenii vor muri de foame!

— Și ce dacă? Cei slabi întotdeauna mor, zise Morgan. Cei puternici moștenesc pământul. Ritualul de invocare n-o să-i dea altă șansă lui Golgoth decât să se supună. Și va fi închis aici, în această cameră, până când îl voi elibera eu. Închis până când o să-mi dea ce vreau.

— Și ce vrei tu? am întrebat. Ce ar putea să merite să le faci rău atâtor oameni?

— Vreau putere! Pentru ce altceva merită viața trăită? Puterea pe care Golgoth mi-o va da mie. Posibilitatea să îngheț sângele în venele unui om. Să ucid cu o privire. Toți oamenii se vor teme de mine. Și în adâncurile unei ierni lungi și aspre, când o să ucid, cine-o să știe că am luat o viață? Și cine ar putea s-o dovedească? John Gregory va fi următorul care va muri, dar nu și ultimul. Iar tu vei muri înaintea lui. Morgan râse încetișor. Tu faci parte din momeală. Parte din ispita care îl va ademini pe Golgoth să vină încoace. Era s-o fac cu un câine, data trecută, dar o ființă omenească este mult mai bună. Golgoth va lua mica scânteie de viață din trupul tău și o va adăuga la a lui. Și sufletul tău, de asemenea. Trupul și sufletul tău vor fi amândouă nimicite într-o clipită.

— Ești foarte sigur că pentagrama aceea te va proteja? am întrebat, încercând să nu mă gândesc la ce spunea el, străduindu-mă să-i sădesc o urmă de îndoială în minte. Ritualurile trebuie să fie îndeplinite exact. Dacă uiți ceva sau pronunți greșit, chiar și cel mai mic cuvânt, s-ar putea să nu meargă. Și în cazul acesta, niciunul dintre noi nu va mai părăsi această încăpere. Amândoi vom fi nimicți.

— Cine ți-a spus ție asta? Neghiobul acela bătrân de Gregory! zise Morgan, cu dispreț. Numai el ar putea spune asta. Și știi de ce? Pentru că lui îi lipsește tăria să încerce o faptă cu adevărat cutezătoare. El nu e bun decât să-i pună pe fraierii de ucenici să sape puțuri care nu folosesc la nimic, ca apoi să le astupe la loc! Patru ani a încercat să mă țină departe de asta. Chiar m-a silit să-i fângăduiesc maică-mii că n-am să mai încerc niciodată să îndeplinesc ritualul. Dragostea mea pentru ea m-a silit să mă țin de promisiune, până ce moartea ei m-a eliberat, în sfârșit, și a făcut posibil pentru mine să pun mâna pe ce e al meu! Bătrânul Gregory este dușmanul meu!

— De ce-l urăști atât de mult? am întrebat eu. Ce ți-a putut face de te-a rănit astfel? *Tot* ce-a făcut el a fost cum era cel mai bine pentru toată lumea. Este un om cu mult mai bun decât tine și generos până-n pânzele albe. A ajutat-o pe mama ta când tatăl tău adevărat a părăsit-o. Te-a luat în ucenicie și, chiar și atunci când te-ai întors către Întuneric, te-a cruțat de ceea ce ai fi meritat într-adevăr. O vrăjitoare rea nu e cu nimic mai prejos decât tine, totuși ea este închisă de vie într-un puț.

— Ar fi putut să-mi facă asta, e adevărat, zise Morgan, cu glas liniștit și amenințător. Dar acum e prea

târziu. Ai dreptate. Îl urăsc. Am fost născut cu o falie de Întuneric în sufletul meu. Ea a crescut și a tot crescut, până când, astăzi, sunt așa cum mă vezi înaintea ochilor tăi. Bătrânul Gregory este un rob al Luminii, în vreme ce eu aparțin acum pe deplin Întunericului. Din pricina asta, el este dușmanul meu firesc. Întunericul urăște Lumina. Întotdeauna a fost așa!

— Nu! am strigat. Nu trebuie să fie așa. Ai o alegere. Poți să fii ce vrei tu. Ți-ai iubit mama. Ești în stare de iubire. Nu trebuie să aparții Întunericului, nu-ți dai seama? Nu e niciodată prea târziu să te schimbi!

— Nu-ți mai bate gura de pomană! Fă liniște! se răsti Morgan, mânios. Am vorbit prea mult. Este timpul să încep ritualul...

O vreme, a fost liniște și tot ce puteam auzi erau bătăile proprii mele inimi. Într-un târziu, Morgan a început să citească din grimoar, vocea sa ridicându-se și coborând într-un mod ritmic, cântat, care mi se părea că semăna foarte tare cu modul în care preoții se roagă, uneori, în fața unei mulțimi de enoriași. Cea mai mare parte era în latinește, dar mai erau și cuvinte din cel puțin o limbă pe care n-o recunoșteam. A citit și a tot citit: părea că nu se întâmplă nimic. Am început

să sper că ritualul nu va avea efect sau că o să facă vreo greșeală și Golgoth n-o să mai apară. Dar, curând, am simțit că se schimba ceva.

Încet-încet s-a făcut mai frig în cameră. Schimbarea era foarte lentă și treptată, de parcă o creatură foarte mare se târa din ce în ce mai aproape, dar avea foarte multă cale de străbătut. Era acel frig special pe care îl mai simțisem în jurul lui Morgan și mai înainte. Puterea pe care și-o trăgea de la Golgoth.

Am început să mă întreb care ar fi fost șansele mele să fiu salvat. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că erau foarte mici. Nimeni nu știa de intrarea în tunel. Cu toate că săpasem în pământ și dezvelisem piatra, vremea tocmai se înrăutățea, iar vifornița avea s-o acopere curând. Vrăciul avea să vadă că lipsesc, dar oare se va îngriji destul de tare cât să iasă afară, să mă caute prin viscol? Dacă se ducea la prăvălia lui Andrew, Alice i-ar fi putut spune unde plecasem. Dar chiar dacă se ducea la capelă, ce șanse erau să-mi găsească toiagul? Îl pierdusem în păduricea de dincolo de gard; între timp, probabil fusese acoperit de zăpadă.

Am descoperit că-mi pot mișca puțin mâinile. Oare aș fi putut să lărgesc sfoara destul cât să le eliberez? Am încercat, unindu-le și depărtându-le, răsucindu-mi

încheieturile pumnului și degetele. Cel puțin Morgan nu putea să observe ce făceam. Era prea concentrat să psalmodieze cuvintele ritualului, fără să facă vreo pauză, nici măcar atunci când dădea paginile grimoarului. Atunci, când m-am mai uitat o dată la el, am observat și altceva. Păreau să fie umbre noi în încăperea, umbre care nu se puteau explica prin poziția celor cinci lumânări. Și cele mai multe dintre umbre se mișcau. Unele erau ca fumul negru, altele cenușii sau lăptoase ca și ceața, sucindu-se și învârtindu-se pe lângă cercul exterior al pentagramei, de parcă ar fi încercat să pătrundă înăuntru.

Ce erau oare? Suflete rătăcite, prinse din întâmplare în pânza de păianjen a ritualului și aduse în acest loc împotriva voinței lor? Sau poate spiritele celor care fuseseră îngropați în tumul și prin împrejurimi. Nu păreau a fi de niciunele, căci ritualul era unul de constrângere. Dar dacă mă observau? Nu puteau ajunge la Morgan, el era protejat. Dar dacă își dădeau seama că sunt și eu acolo?

Nici nu-mi trecuse bine prin minte acest gând, că am început să aud șoapte slabe de jur împrejurul meu. Era greu să prind înțelesul a ceea ce spuneau, dar unele cuvinte erau rostite mai apăsător. Am deslușit „sânge”

de două ori și, de asemenea, cuvântul „os”, după care, chiar foarte limpede, numele meu de familie, „Ward”.

Am început să tremur nestăpânit. Îmi era frică, dar mă luptam să nu-mi fie. Vraciul îmi spusese de multe ori cum Întunericul se poate hrăni din frică: cel dintâi pas ca să-l învingi era să-ți înfrunți și să-ți înfrângi propria frică. Așa că am încercat, chiar am încercat, dar era foarte greu, pentru că nu mă înfruntam cu Întunericul înarmat cu deprinderile pe care le căpătasem. Nu stăteam pe picioarele mele, strângând în mână un toiag de scoruș sau gata să arunc sare și fier. Eram un prizonier legat, cu desăvârșire neajutorat, în vreme ce Morgan își susținea probabil cel mai periculos ritual pe care un mag l-a încercat vreodată. Și din ritual făceam și eu parte, o scânteie de viață care era oferită lui Golgoth, pentru a-l sili să vină în locul acela. Potrivit spuselor lui Morgan, în momentul în care avea să apară, Golgoth nu avea să-mi ia numai viața, dar și sufletul. Întotdeauna am crezut că există viață după moarte. Oare putea fi și aceea răpită? Putea oare vreun demon să-ți ucidă și sufletul?

Dar atunci, șoaptele au început treptat să se stingă, umbrele s-au risipit și chiar a devenit puțin mai cald în încăpere. Tremurul meu s-a domolit și am răsuflat

ușurat, dar Morgan continua să psalmodieze și să întoarcă pagină după pagină. Am început să mă gândesc că, poate, la un moment dat, făcuse o greșeală și ritualul eșuase; mi s-a dovedit imediat că mă înșelam.

Frigul a revenit, împreună cu spectrele ca de fum, răsucindu-se și dând târcoale pe marginea pentagramei. Și, de data aceasta, era mai rău, fiindcă am recunoscut unul dintre spectre. Era stafia lui Eveline, fata cu ochii mari, plini de tristețe.

Șoaptele s-au întetit și erau pline de ură atât de puternică, încât aproape că i-am simțit gustul; ființe nevăzute se roteau deasupra creștetului meu, trecând atât de aproape de mine că le simțeam curentul de aer pe față, ceea ce îmi făcea părul din cap să se ridice drept în sus. Curând, amenințarea deveni mult mai palpabilă. Degete nevăzute îmi treceau prin păr sau mă ciupeau de pielea de pe față și de pe gât, iar răsufări înghețate și puturoase îmi atingeau fruntea, nasul și gura.

Din nou totul încremeni. Dar nu dură mult. Se simți iarăși frigul și spectrele se adunară. Și tot așa au ținut-o, minut după minut, oră după oră, în toată acea noapte, cea mai lungă din an. Dar intervalele de pace și de calm deveneau tot mai scurte, iar perioadele de frică tot mai

lungi. Exista un ritm în tot ce se petrecea. Ritualul sporea puterile. Era ca valurile fluxului, care vin să se spargă de o plajă stâncoasă. Fiecare val era mai sălbatic și mai puternic decât cel de dinainte. Fiecare dintre ele înainta mai mult pe pietrele țărmlui. Și la fiecare culme de activitate, tumultul se intensifica. Vocile îmi țipau în urechi, și globuri de lumină funestă, purpurie, încercuiau acum pentagrama până sus, la tavanul camerei. Și apoi, în sfârșit, după ce Morgan a psalmodiat câteva ore, cum mi se păruse mie, din grimoar, reuși să-și îndeplinească dorința.

Golgoth se supuse chemării lui.

CAPITOLUL 20 GOLGOTH

Pentru câteva minute, groaznic de lungi, am putut să-l aud pe Golgoth venind. Tot pământul începu să se cutremure și suna de parcă vreun uriaș furios urca spre noi din măruntaiele pământului. Un uriaș cu gheare imense, care sfărâma rocile masive în calea lui, grăbit să-și croiască drum spre cameră.

Dacă aș fi fost Morgan, aș fi fost îngrozit, pur și simplu încremenit de spaimă, incapabil să mai scot vreun cuvânt. Sau aș fi oprit ritualul, pentru că era o nebunie să-l continui. Dar el nu. Morgan și-a văzut mai departe de citit din grimoar. S-ar fi predat Întunericii, căutând puterea după care tânjea atâta, oricât l-ar fi costat.

În pofida amenințătoarelor tunete de dedesubt, nu se mai simțea nici măcar o boare, dar cele cinci lumânări au început să pâlpâie și aproape că s-au stins. M-am întrebat cât de importante erau ele pentru ritual. Erau o parte esențială a protecției pentagramei? Așa se părea: dacă s-ar fi stins, Morgan n-ar fi fost mai în siguranță decât mine. El era complet absorbit de ritual și continua să psalmodieze din grimoar, fără să-și dea seama de pericol.

Pământul începu să se zguduie și mai violent și de dedesubt se auziră zgomote puternice și mai tulburătoare. Între timp, se strânseseră atât de multe spectre în jurul pentagramei, încât se topiseră într-o ceață rotitoare, alb-plumburie, iar formele lor individuale nu se mai deslușeau. Un vârtej de energie apăsa în nevăzuta barieră care marca perimetrul pentagramei și amenința s-o spargă în orice moment.

Dacă ar mai fi durat puțin, așa s-ar fi întâmplat — de asta sunt sigur. Dar a apărut ceva care a împrăștiat spiritele din cameră și, probabil, le-a gonit înapoi de unde veniseră. Când a început să plouă des cu pietricele mici din tavan, s-a auzit un răget, însoțit de un scrâșnet, un amestec de sunete care-ți zgâriau timpanele, și m-am uitat în dreapta mea, spre tunelul prin

care ajunseserăm în cameră. Am văzut o avalanșă de pietre, când tavanul s-a surpat, pecetluindu-ne înăuntru, împingând un talmeș-balmeș de resturi de pietre și praf până departe. Spre disperarea mea, tunelul era acum complet astupat. Orice s-ar mai fi întâmplat, eram prins acolo, sub pământ, pentru vecie.

În clipa aceea aproape că mi-aș fi întâmpinat cu bucurie moartea: cel puțin sufletul meu ar fi putut supraviețui. Căci știam că, foarte curând, Golgoth avea să sosească, iar trupul și sufletul meu aveau să fie, *amândouă*, spulberate. Eu aveam să dispar. Și spaima pe care am simțit-o în clipa aceea mă făcea să tremur din toate încheieturile.

Dar, foarte brusc, se produse iar o schimbare. Fără veste, Morgan încetă să mai psalmodieze și se ridică în picioare, clătînându-se. Cu ochii holbați de groază, scăpă cartea din mâini. Se îndrepta spre colțul pentagramei: făcu un pas către mine și căscă larg gura. În ochi i se citea teroarea.

La început, am crezut că încerca să vorbească sau să strige. Acum știu mai bine ce s-a întâmplat. Gândindu-mă mai bine, am ajuns la concluzia că încerca, pur și simplu, să respire.

Cristale de gheață se formaseră deja în plămâni lui și acel pas a fost ultimul pe care l-a mai făcut. Deschiderea gurii a fost cea din urmă mișcare conștientă a sa. A înghețat sub ochii mei. A înghețat de-a dreptul, albindu-se din cap până-n picioare, acoperit de gheață albă. Apoi, a căzut palancă înainte și, în clipa în care fruntea, brațele și umerii au atins pământul, s-a sfărâmat ca o stalactită de gheață. Era ca o sticlă spartă în mii de cioburi tremurătoare. Morgan explodase, se pulverizase, dar fără să curgă nicio picătură de sânge, fiindcă era congelat până în miezul ființei sale. Și acum era mort. Mort definitiv.

Presupun că a făcut o greșală, care l-a costat scump, în ritual și Golgoth s-a întrupat în pentagramă ca să-lucidă pe loc pe necromant. Acum, înăuntrul celor trei cercuri concentrice, se afla o apariție în formare. În pofida lumânărilor pâlpâitoare, deși nu-l puteam vedea, știam că era acolo și puteam simți ochii lui dușmănoși privind dincolo de pentagramă, drept spre mine.

Am simțit disperarea lui Golgoth de a se elibera. Odată ajuns afară, ar fi fost liber să-și impună voința asupra Comitatului, liber să-l cufunde în zeci de ani de

iarnă înghețată. Flacăra lumânărilor dansa din nou, de parcă ar fi fost suflate de o respirație nevăzută, dar nu puteam face nimic. Eram îngrozit. Ce-aș fi putut face să salvez Comitatul? Absolut nimic: eram priponit de belciugul de fier, așteptându-mi sfârșitul.

Exact în momentul acela, Golgoth îmi vorbi din pentagramă:

— *Un smintit zace înaintea mea. Și tu ești smintit ca el?*

Glasul lui umplu încăperea, întorcându-se în ecou din fiecare cotlon al său. Era ca vântul mușcător care spulbera zăpada de pe crestele posomorâte din Anglezarke.

Nu i-am răspuns, și glasul lui Golgoth scrâșni din nou, de data aceasta mai scăzut, dar mai aspru, ca o pilă grosolană pe o găleată de tablă.

— *N-ai limbă, muritorule? Vorbește, ori te îngheț și te spulber cum i-am făcut și smintitului.*

— Nu sunt un smintit, am răspuns eu, cu dinții clănțănindu-mi de frică și de frig.

— *Mă bucură să aud asta. Pentru că dacă ești, într-adevăr, blagoslovit cu înțelepciune, atunci, mai înainte ca noaptea aceasta să se încheie, o să te înalț mai sus decât cel mai de sus din acest ținut.*

— Sunt mulțumit așa cum sunt, am răspuns eu.

— *Fără de ajutorul meu, o să pieri aici. Cauți moartea? Asta te-ar face oare fericit?*

Nu i-am răspuns.

— *Tot ce trebuie să faci este să desprinzi o lumânare din cerc. Doar una. Fă asta și-o să fii liber și-o să rămâi în viață.*

Legat cum eram de belciug, mă aflam la mai multe picioare distanță de cea mai apropiată lumânare, așa că nu-mi dădeam seama cum ar fi vrut să ajung la ea. Dar, chiar dacă mi-ar fi fost cu puțință, n-aș fi făcut-o. Nu-mi puteam salva mie viața, sacrificând miile de oameni care ar fi suferit în Comitat.

— Nu! am spus. N-am s-o fac...

— *Cu toate că sunt prins între marginile cercului acestuia, până la tine tot pot ajunge. Hai să-ți arăt...*

Frigul începu să radieze din pentagramă, iar mozaicul se albi de gheață. Cristalele de gheață se formau unul după altul, până când am simțit răceala urcând în carnea mea din podea, amortindu-mă până la os. Mi-am amintit avertismentul lui Meg, de dinainte de a pleca acasă: „... îmbracă-te gros împotriva frigului. Dacă degeri, ți-ar putea cădea degetele”.

Cel mai crâncen mi-era frig la spate, aproape de mâinile care îmi erau legate de belciug, iar în timp ce frigul mușca din carnea mea, mi-am închipuit degetele degerate, cu sângele refuzând să mai circule prin ele, înnegrindu-se și devenind casante, gata să cadă ca rămurelele uscate de pe o creangă pe moarte. Mi-am simțit gura deschizându-se pentru a țipa, aerul înghețat râcâindu-mă pe gât. M-am gândit la mama. Acum, nu aveam s-o mai văd vreodată. Dar deodată am căzut într-o rână, alături de belciugul de fier. M-am uitat înapoi și l-am văzut bucăți la picioarele zidului. Golgoth îl înghețase și-l fărâmasese, ca să mă elibereze. Făcuse în așa fel încât să-i pot asculta rugămintea. Îmi vorbi din nou din pentagramă, dar, de data aceasta, glasul îi sună și mai slab:

— *Desprinde lumânarea. Fă-o acum, ori o să-ți iau mai mult decât viața. O să-ți sting și sufletul, pe deasupra...*

Aceste cuvinte trimiseră un frig mai puternic decât acela care spărsese belciugul de fier. Morgan avusese dreptate. Până și sufletul meu era în pericol. Și ca să-l salvez, tot ce trebuia să fac era să mă supun. Mâinile îmi erau încă legate la spate și nu mai simțeam nimic din ele, dar aș fi putut să mă ridic, să mă duc până la

cea mai apropiată lumânare și s-o dau la o parte cu piciorul. Însă m-am gândit la cei care ar fi suferit din pricina faptei mele. Frigul iernii aspre i-ar fi ucis pe bătrâni și pe copii, mai întâi. Pruncii ar fi murit în leagănele lor. Dar amenințarea ar fi devenit și mai mare încă. N-ar mai fi crescut niciun fel de grâne și, anul următor, n-ar mai fi fost nicio recoltă. Și câți ani la rând încă, după aceea? N-ar mai fi fost nimic cu care să se hrănească animalele. S-ar fi înstăpânit foametea. Ar fi pierit mii și mii. Totul, din vina mea.”

O lovitură de picior într-o lumânare mi-ar fi salvat mie viața. În plus, mi-ar fi salvat și sufletul. Dar cea dintâi datorie a mea era întotdeauna binele Comitatului. Probabil că n-aveam s-o mai văd vreodată pe mama, dar, dacă îl eliberam pe Golgoth, cum m-aș mai fi putut uita vreodată în ochii ei? I-ar fi fost rușine de mine și eu n-aș fi îndurat așa ceva. Oricât m-ar fi costat, trebuia să fac ce era drept. Mai bine uitarea cea mare. Mai bine să fiu nimic decât să trăiesc o experiență ca aceea!

— N-am s-o fac, i-am spus eu lui Golgoth. Mai degrabă mor decât să te eliberez.

— *Atunci, mori, neghiobule!* zise Golgoth, și numai-decât frigul începu să se întetească.

Așa că am închis ochii și mi-am așteptat sfârșitul, simțind cum îmi amorțește tot corpul. Ciudat lucru, nu-mi mai era frică. Eram cuprins de resemnare. Acceptasem ce avea să se întâmple.

Frigul probabil că m-a făcut să-mi pierd cunoștința, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că am deschis ochii.

Totul era neclintit și tăcut în cameră, iar aerul era mult mai cald. Spre marea mea ușurare, Golgoth dispăruse. Nu-i mai puteam simți prezența. Dar de ce nu-și dusesese amenințarea până la capăt?

Pentagrama era neatinsă și cele cinci lumânări încă mai ardeau. În interiorul ei am deslușit o siluetă zăcând cu fața în jos. După pelerină, l-am recunoscut pe Morgan. Mi-am întors repede privirile. Albul gheții fusese înlocuit de roșu. Bucățile din Morgan începuseră să se dezghețe.

Spre marea mea uimire, eram încă în viață. Dar pentru cât timp? Eram închis sub pământ. Curând, lumânările aveau să se topească și să se stingă, iar eu aș fi fost cufundat pe veci în întuneric.

Voiam să trăiesc și deodată am început să mă lupt cu disperare să scap de sfoară. Nu mai eram priponit de

belciugul de fier, dar mâinile îmi erau încă legate la spate. Simțeam în ele numai așchii și ace, dar sângele reîncepuse să circule. Dacă le eliberam, puteam folosi lumânările câte una o dată. Asta mi-ar fi dat câteva ore în care aș fi putut lucra la lumina lor. Tunelul era blocat, dar puteam să sap și cu mâinile goale. Merita o încercare. Pământul trebuia să fie afânat. Și poate că nu tot tunelul era blocat. Pe undeva pe acolo, puteam chiar să dau peste cazma!

Pentru câteva clipe, mi-a înmugurit speranța. Dar sfoara nu ceda, iar strădaniile mele de a mă elibera nu făceau decât s-o strângă mai tare. Mi-am adus aminte de toate lunile din urmă, din primăvară, când devenisem ucenicul Vrăciului. Osoasa Lizzie mă legase și mă aruncase într-un puț, voind să mă ucidă și să-mi ia oasele, pentru magia ei neagră. Mă zbătusem și atunci, dar nu fusesem în stare să scap. Mă salvase Alice, folosind un cuțit ca să-mi taie legăturile. Cât aș fi vrut s-o pot chema pe Alice în ajutor și de data aceasta! Dar nu puteam. Eram singur și nimeni nu știa nici măcar unde mă aflu.

După o vreme, m-am oprit din zbuciumul meu nebunesc de a mă vedea liber. M-am întins pe spate, cu

ochii închiși, încercând să-mi adun puterile pentru un ultim efort. Și atunci, cum stăteam absolut nemișcat, respirând aproape normal, m-am gândit deodată la lumânările pentagramei. Puteam să mă folosesc de una dintre ele ca să-mi ardă sfoara care mă ținea legat! Cum de nu mă gândisem la asta înainte? M-am ridicat repede. Acum aveam o șansă adevărată să mă eliberez. Dar în clipa aceea am auzit un zgomot venind dinspre tunelul blocat.

Ce să fi fost? Mă găsisese oare Vrăciul, în cele din urmă, și venise să mă salveze? Dar nu suna ca o cazma. Era mai mult un râcâit, de parcă scurma ceva în pământul căzut. Să fi fost un șobolan? Zgomotul a devenit mai puternic. Să fi fost mai mulți? O familie de șobolani care locuia adânc în tunel? Se zicea că șobolanii mănâncă orice. Auzisem chiar niște povești despre șobolani care devoraseră copii nou-născuți în leagănele lor. Dacă adulmecaseră carne de om? Oare aveau să mănânce bucățile din trupul mort al lui Morgan? Și după aceea? Aveau să treacă la mine? Să mă atace de viu?

Zgomotul deveni mai puternic. Ceva scormonea de-a lungul tunelului blocat spre cameră. Ceva își săpa

drum cu ghearele prin pământ. Ce putea fi? Am urmărit, fascinat, dar îngrozit, cum apare o gaură mică pe la jumătatea distanței dintre tavan și podea, din care pământul se fărâmița și se rostogolea până la marginea mozaicului pardoselii. Am simțit un curent de aer, care a făcut lumânările să pâlpâie. S-au ivit două mâini, dar nu erau de om. Am văzut degetele prelungi și, în loc de unghii, cele zece gheare încovoiate care scurmaseră o galerie prin pământ până în cameră. Așadar, mai înainte de a-și face apariția, am știut precis cine era.

Într-un fel sau altul, lamia sălbatică scăpase din pivnița Vraciului și mă adulmecase. Marcia Skelton venise după sângele meu.

CAPITOLUL 21 CAPCANA

Lamia sălbatică își scoase trupul din galerie și sări grăbită pe podeaua mozaicată. Am auzit-o adulmecând de două ori, dar nu se uita la mine. Alergând în patru labe, cu nasul în pământ, târându-și părul lung și slinos pe podea, s-a îndreptat spre marginea pentagramei, ghearele ei scoțând scrâșnete ascuțite pe marmură. S-a oprit și am auzit-o adulmecând din nou zgomotos, în vreme ce se uita la ceea ce rămăsese din Morgan.

N-am făcut nicio mișcare, abia venindu-mi să cred că nu mă atacase deja. Morgan murise de curând, dar aveam o bănuială că prefera sângele proaspăt de la

cineva în viață. Și atunci am auzit un alt zgomot din tunel. Se mai apropia ceva...

Încă o pereche de mâini s-a ivit, dar acestea aveau degete de om, cu unghii, în loc de gheare ascuțite. De cum mi-au apărut sub ochi, am știut cine era. I-am văzut pomeții ridicați, frumoșii ochi strălucitori și părul argintiu. Era Meg.

Se strecură înăuntru, se scutură de praf și veni drept spre mine. Probabil își lăsase pantofii cu vârf ascuțit afară, dar urma tălpilor ei goale, în timp ce se apropia, m-a înlemnit. Nu era de mirare că lamia sălbatică se ținea la distanță. Meg mă voia numai pentru ea și, după tot ce se întâmplase, nu mă puteam aștepta la vreo îndurare.

Îngenunche la o distanță la care mă putea atinge și buzele i se subțiară într-un zâmbet răutăcios.

— Ești doar la o bătaie de inimă de moarte, zise Meg, dându-se mai aproape și deschizându-și gura larg, până ce i-am văzut dinții albi, gata să muște din mine.

I-am simțit răsuflarea pe față și pe gât și am început să tremur. Dar atunci s-a aplecat mai jos și, spre uluirea mea, a mușcat drept din sfoara care-mi ținea mâinile legate.

— Puțini oameni au fost într-atât de aproape de o vrăjitoare lamia și-au mai trăit după aceea, zise ea și se ridică în picioare. Socotește-te norocos!

Am rămas acolo, pe loc, holbându-mă la gura ei deschisă. Mă simțeam prea neputincios ca să fac vreo mișcare.

— Ridică-te, băiete! porunci ea. N-avem toată noaptea la dispoziție. John Gregory te așteaptă. Vrea să audă de la tine ce s-a petrecut aici.

M-am ridicat șovăielnic în picioare și am stat așa, câteva clipe, simțindu-mă slăbit și amețit, temându-mă c-o să leșin. De ce mă ajuta? Ce se întâmplase între Vraci și Meg? El îi dusesese de mâncare, în pivniță. Stătuseră îndelung de vorbă. Oare o făcea pentru că o rugase Vraciul? Erau din nou prieteni?

— Du-te și ia grimoarul, zise Meg, arătându-mi spre pentagramă. Eu nu pot să intru în cercul ăla; nici Marcia...

Am făcut un pas spre grimoar, dar m-am oprit când am dat cu ochii de carte. Zăcea într-o baltă de sânge. Mă înfiora gândul s-o ating și oricum era distrusă. Atunci m-am uitat fără să vreau la rămășițele lui Morgan și mi s-a întors stomacul pe dos. Mi-am plecat fruntea, încercând să-mi șterg imaginea aceea

din minte. Nu voiam s-o mai văd vreodată în vreun coșmar.

— Fă cum îți spun, ia grimoarul! porunci Meg, ridicându-și puțin vocea. John Gregory n-o să-ți mulțumească dacă îl lași aici, ca să-l mai găsească, într-o bună zi, și altcineva.

I-am dat ascultare și am pășit în pentagramă. M-am aplecat și-am ridicat cartea. Era udă de sânge și lipicioasă. I-am simțit mirosul, și stomacul mi s-a chircit și mi s-a întors din nou. M-am străduit din răspuțeri să nu vomit și am ieșit din pentagramă, luând și cea mai apropiată lumânare. Nu-mi plăcea ideea să urc înapoi printr-un tunel întunecat, în tovărășia a două vrăjitoare lamia.

Luând lumânarea, probabil am rupt puterea pentagramei și am crezut că Marcia o să intre să se hrănească. Dar ea, după ce pufni în direcția cadavrului, se întoarse cu spatele. Meg a luat-o înainte, iar Marcia încheia șirul, la vreo câțiva pași în spatele meu. Speram doar să nu fie prea aproape de călcâiele mele.

Am ieșit în lumina palidă a dimineții de dinainte de răsărit. Vântul se potolise, dar încă mai fulguia. Vraciul aștepta imediat la intrare și s-a aplecat, oferindu-mi o

mână de ajutor. Am lăsat lumânarea neagră să cadă în zăpadă și am apucat de mâna lui stângă cu mâna mea stângă; m-a tras din groapă, punându-mă pe picioare. Numaidecât după aceea, lamia sălbatică m-a urmat afară, cățărându-se pe zăpadă.

Am deschis gura să vorbesc, dar magistrul meu și-a pus un deget pe buze, făcându-mi semn să tac.

— Toate la timpul lor. Poți să-mi spui mai târziu, zise el. Morgan a murit?

Am dat din cap și mi-am plecat fruntea.

— Ei bine, asta poate să-i fie mormântul, zise Vraciul.

Cu aceste cuvinte, se duse până la marginea gropii și apucă marginea pietrei, rotind-o cât să-i vină bine. O legănă deasupra gropii și, când fu mulțumit, o lăsă să cadă înapoi în lăcașul ei. Odată terminată și asta, îngenunche și, cu mâinile goale, începu să acopere piatra cu pământul răscolit și cu zăpadă. În cele din urmă, satisfăcut, se ridică în picioare.

— Dă-mi cartea, băiete, porunci Vraciul.

I-am întins-o, bucuros că scăpam de ea. Vraciul o ridică și se uită la copertă. Când o mută în mâna cealaltă, pe degete îi rămaseră urme de sânge. Clătinând trist și obosit din cap, o porni în frunte,

coborând culmile podișului, înapoi spre casa lui de iarnă. De fiecare dată când îmi aruncam privirea peste umăr, le puteam vedea pe cele două vrăjitoare lamia care ne urmau îndeaproape.

Odată ajunși înapoi, Vraciul mă conduse în bucătărie, mai aruncă niște cărbuni în vatră și, când flăcările se înălțară, începu să pregătească micul dejun. La un moment dat, m-am oferit să-l ajut, dar mi-a făcut semn să stau la locul meu, pe scaun.

— Adună-ți puterile, băiete, zise el. Ai trecut prin multe!

Odată ce mi-a ajuns la nări mirosul ouălor și al pâinii prăjite, m-am simțit mult mai bine. Meg și sora ei coborâseră în pivniță, dar nu voiam să vorbesc despre ele. Era mai bine să-l las pe Vraci să-mi spună ce se întâmplase, când avea să considere el că e momentul potrivit. Curând, amândoi stăteau la masă, înfulecând din farfuriile mari cu ouă și pâine prăjită. La sfârșit, înviorat și liniștit, mi-am șters farfuria cu o bucățică de pâine și m-am lăsat pe spate, în scaun.

— Ei, băiete, acuma te simți destul de bine ca să povestești? Sau o lăsăm pe mai târziu?

— Mi-ar plăcea să știu c-am terminat cu toate astea, i-am răspuns eu.

Știam că, după ce îi voi spune ce se întâmplase, o să mă simt mult mai bine. Avea să fie primul pas spre a le uita pe toate.

— Atunci, începe cu începutul și nu lăsa nimic deoparte! zise Vraciul.

Am făcut întocmai cum îmi ceruse, plecând de la discuția mea cu Alice, pe coasta dealului, când îmi spusese unde să-l găesc pe Morgan și încheind cu punctul culminant al ritualului — ivirea lui Golgoth și cum mă amenințase după ce Morgan murise.

— Așadar, Morgan trebuie să fi făcut o greșeală, am zis eu. Golgoth a apărut în interiorul pentagramei...

— Nu, băiete, zise Vraciul, clătinând trist din cap, foarte probabil că a recitat ritualul cuvânt cu cuvânt. Vezi tu, eu sunt de vină. Am mâinile pătate cu sângele lui Morgan.

— Nu înțeleg. Ce vrei să spui? am întrebat eu.

— Ar fi trebuit să închei socotelile cu el încă de atunci, de când a încercat prima oară să-l invoce pe Golgoth, cu ani în urmă, zise Vraciul. Morgan era foarte periculos și cu neputință de ajutat, chiar și pe atunci. Știam asta și ar

fi trebuit să-l închid într-un puț, dar mama lui, Emily, m-a rugat și m-a tot rugat să n-o fac. El voia puterea și era înveninat și chinuit de ură, dar ea credea că este numai din pricină că viața fusese nedreaptă cu el și că îi lipsise un tată care să-l susțină. Am simțit puțină părere de rău pentru băiat și, cum țineam la mama lui, mi-am lăsat inima să-mi stăpânească mintea. Dar în străfundul sufletului meu, știam că nu tatăl îi lipsise. Domnul Hurst și cu mine ne străduiserăm amândoi să-i ținem locul aceluia tată. Nu, ceea ce îi lipsea, de fapt, era disciplina de a fi un vraci, curajul și perseverența de a-și consacra viața unei îndeletniciri în care se câștigă puțin, în recompense lumești. Dar, în loc să-l pedepsesc pentru încercarea de a-l invoca pe Golgoth, eu doar l-am dat afară din ucenicia mea și l-am silit să jure, în fața mea și a mamei lui, că nu va mai visa la Golgoth sau la grimoar. Lăsat liber, fără nicio ocupație, Morgan a căutat să obțină puterea și bogăția prin necromanție și s-a întors către Întuneric. Știam că, în fiecare iarnă, ispita puterii lui Golgoth o să crească, până când îi va deveni, în cele din urmă, insuportabilă. Așadar, i-am întins o capcană, dar numai dacă ar fi încercat într-adevăr să-l invoce pe Stăpânul Iernii, capcana s-ar fi declanșat...

— Capcană? Ce capcană? Nu înțeleg.

— El a fost întotdeauna leneș când era vorba de învățatură, zise Vraciul, scărpinându-se gânditor în barbă. Limbile străine erau punctul lui slab și n-a învățat niciodată vocabularul limbii latine în întregime. La celelalte limbi străine, se descurca încă și mai prost. A început să învețe limba veche în cel de-al treilea an de ucenicie. Asta era limba vorbită de primii oameni care au venit în Comitat, cei care au construit Pâinea Rotundă și l-au venerat pe Golgoth. Cei care au scris grimoarul. Morgan n-a ajuns prea departe cu studiul. Știa cum să pronunțe, cum să citească în limba veche cu voce tare, dar avea serioase lacune. Vezi tu, băiete, nu puteam să mai risc o dată. Datoria noastră cea din-tâi este întotdeauna pentru Comitat. Așadar, cu ani în urmă, am făcut o copie a grimoarului. Textul original a fost distrus, iar noua versiune a fost legată în copertele vechi. Mai multe cuvinte au fost schimbate în copie, ca să facă ritualurile nefolositoare. Dar numai o singură schimbare a fost făcută în ritualul lui Golgoth. Cuvântul *wioutan*, care înseamnă „fără” sau „afară”, a fost înlocuit cu *wioinnan*, care înseamnă „înăuntru”...

— Vasăzică, de aceea Golgoth a apărut lângă el, în interiorul pentagramei, am zis eu, uluit de capcana Vraciului. O ținuse secretă ani de-a rândul.

— N-am avut încredere în Morgan, așa că i-am întins o cursă, pentru orice eventualitate. Am avut multă bătaie de cap să copiez grimoarul și să-l schimb, dar, cum am mai spus, datoria noastră este să apărăm Comitatul. Emily știa ce făcusem, dar a avut mult mai multă încredere în el decât mine. Ea s-a gândit că își va schimba purtarea și că niciodată nu va mai încerca să-l invoce iarăși pe Golgoth. El îi jurase că n-o va face, iar eu fusesem de față, ca martor. N-am făcut niciodată caz de locul în care se afla grimoarul. Pupitrul acela a fost întotdeauna la vedere. Morgan știa unde să vină și, în cele din urmă, s-a dovedit că am avut dreptate. Ar fi venit el cu mulți ani în urmă, dar jurământul făcut mamei sale îl ținea din scurt. De îndată ce am auzit că ea a murit, m-am temut de ce-i mai rău și mi-am dat seama de ce Morgan m-a căutat la Chipenden...

A urmat o lungă tăcere, în care Vrăciul s-a scărpinat din nou în barbă, foarte adâncit în gânduri.

— Ce s-a întâmplat, la sfârșit? am întrebat eu. De ce Golgoth nu m-a ucis și pe mine? De ce a plecat pur și simplu?

— După ce a fost invocat, timpul înăuntrul penta-gramei era limitat. Rămânând acolo, puterile i-au scăzut cu fiecare clipă. În cele din urmă, a trebuit să plece. N-a avut de ales. Bineînțeles, băiete, dacă l-ai fi eliberat,

lucrurile ar fi stat altfel. Ar fi fost liber să bântuie prin Comitat, care ar fi fost prins în ghearele unei ierni fără sfârșit. Așa că ai procedat cum trebuia, băiete. Ți-ai făcut datoria și nimeni n-ar putea cere mai mult de atât.

— Cum m-ai găsit? am întrebat eu.

— Pentru asta, trebuie să-i mulțumești în primul rând fetei. Când nu te-ai mai întors la ora la care mă așteptam să apari, am coborât să stau de vorbă cu Andrew și să aflu când ai plecat de la prăvălie. Prietena ta Alice mi-a spus unde te duseseseși. A vrut să vină și ea, să mă ajute să te caut, dar nici n-am vrut să aud. Lucrez mai bine singur — n-am nevoie de o fată să se țină după mine. Aproape c-a trebuit s-o leg de un scaun ca s-o opresc de a veni după mine. Când am ajuns eu, vântul sufla puternic dinspre nord-est, iar capela era pustie. Am scotocit puțin prin jurul cimitirului, dar nu prea mult. Era o singură persoană la care mă puteam duce să cer ajutor. Singura care te-a găsit, în condițiile date. Meg te-a adulmecat curând. Ți-a găsit toiagul în păduricea de pe deal și ți-a luat urma până la gorgan. N-a durat mult până a găsit intrarea, dar când am tras piatra la o parte, am găsit tunelul astupat. De aceea Marcia a săpat să te scoată. Așadar, lor trei le datorezi mulțumiri.

— Trei vrăjitoare, i-am atras eu atenția.

Vraciul nu m-a băgat în seamă.

— Oricum, am trimis-o pe tânăra Alice înapoi la Andrew, cum probabil te așteptai. Cât le privește pe Meg și pe sora ei, de acum încolo o să stea jos, în pivniță, în spatele porții — dar nu va fi încuiată.

— Vasăzică, tu și cu Meg sunteți din nou prieteni?

— Nu, lucrurile nu mai sunt cum erau când ne-am întâlnit prima oară. Mi-ar plăcea să dau timpul înapoi, dar nu e cu putință. Vezi tu, băiete, am făcut o învoială. Lucrurile pot continua așa cum sunt... dar o să-ți spun mai multe despre asta, după ce te vei odihni.

— Cum rămâne cu tata? am mai întrebat eu. O să fie bine de-acum?

— A fost un om bun și, acum, că Morgan e mort și puterea lui e distrămată, tatăl tău n-ar mai trebui să se teamă de nimic. De absolut nimic. Nimeni nu știe exact ce se întâmplă după ce murim, zise Vraciul, cu un oftat. Dacă am ști, n-ar mai fi atât de multe religii diferite, toate susținând lucruri diferite și crezând că ele au dreptate. După mintea mea, nu contează pe care dintre ele o urmezi. Sau chiar dacă mergi de unul singur și-ți alegi de capul tău calea în viață. Atâta vreme cât îți trăiești viața corect și le respecti credința

celorlalți, așa cum te-a învățat tatăl tău, atunci nu poți greși prea mult. O să-și găsească el calea spre lumină, băiete, de bună seamă. Nu e nevoie să ne facem griji în privința asta. Hai că am vorbit destul. Ai avut o noapte lungă și grea, așa că ia du-te tu în pat, pentru vreo câteva ore!

Dar a durat mai mult de câteva ore statul meu în pat. Am făcut o febră mistuitoare și a venit doctorul din Adlington de trei ori până când a fost, în sfârșit, satisfăcut să mă vadă pornit către însănătoșire. De fapt, a trecut aproape o săptămână până am fost iar în stare să cobor în bucătărie, și atunci petrecând cea mai mare parte a zilei înfășurat într-o pătură, în fața focului din camera de lucru.

Vraciul nu m-a muncit prea tare nici cu lecțiile și a mai trecut o săptămână încheiată până să fiu într-adevăr destul de întremat cât să cobor în Adlington s-o vizitez pe Alice. Vedeă de prăvălie, singură. Cum n-a venit niciun client, am avut timp să stăm mult la taifas. Am vorbit în prăvălie, sprijiniți în coate de tejgheaua de lemn.

Cât fusesem bolnav, Vraciul trecuse pe acolo și deja știa și ea, în mare, ce se întâmplase. Așa că tot ce am

avut de făcut a fost să-i dau amănuntele poveștii și să-mi cer încă o dată iertare pentru că ținusem un secret față de ea.

— În orice caz, Alice, îți mulțumesc pentru că i-ai spus Vraciului că m-am dus la capelă. Altminteri, nu m-ar mai fi găsit nimeni, niciodată, am zis eu, ajungând, în cele din urmă, la finalul povestirii mele.

— Eu tot mi-aș fi dorit să ai mai multă încredere în mine, Tom. Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme ce îi făcea Morgan tatălui tău.

— Îmi pare rău, am zis eu. N-o să-ți mai ascund nimic, pe viitor...

— Totuși, n-am să-i intru niciodată în grații lui Moș Gregory, nu-i așa? El n-are încredere în mine nici cât negru sub unghie!

— Are o părere mult mai bună despre tine decât până acum, am zis eu. Dă-i timp, atâta tot.

— Dar, în primăvară, când o să vă întoarceți la Chipenden, eu va trebui să rămân aici. Mi-ar plăcea să vin și eu cu voi...

— Credeam că-ți place să lucrezi la Andrew.

— Putea fi și mai rău, zise Alice, dar la Chipenden este mult mai bine. Îmi place să stau în casa aia mare, cu grădină. Și o să-mi fie dor de tine, Tom.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, Alice. Dar, cel puțin, n-o să fii în Pendle. Oricum, iarna viitoare o să ne întoarcem și o să încerc să te vizitez mai des.

— Ar fi drăguț, tare drăguț, zise Alice.

După o vreme, se mai înveseli și, la sfârșit, tocmai când mă pregăteam să plec, îmi ceru să fac ceva.

— În dimineața în care o să plecați la Chipenden, vrei să-l întreb pe Moș Gregory dacă nu mă ia și pe mine cu voi?

— O să-l întreb. Dar nu cred că va folosi la ceva, Alice.

— Dar o să-l întreb, nu-i așa? N-o să-ți ia capul dacă îl întreb, este?

— Bine, o să-l întreb.

— Promiți?

— Promit, am zis eu, cu un zâmbet.

Tot pentru o promisiune făcută odată lui Alice, intrasem într-o mulțime de neazuri, dar aceasta de acum nu putea face prea mare bucluc. În cel mai rău caz, Vrăciul ar fi refuzat.

CAPITOLUL 22 CUM E CEL MAI BINE

Cu toate că a fost o iarnă friguroasă, cam la trei săptămâni după moartea lui Morgan, vremea a devenit mult mai blândă și s-a pornit dezghețul. Asta i-a înlesnit lui Shanks drumul până la noi și așa a venit cu prima tură de provizii după secole de absență. Ca de obicei, l-am ajutat să descarce, dar când a plecat, Vraciul l-a condus o bună bucată de drum spre ieșirea din defileu, purtând o lungă discuție cu el.

La vreo câteva zile, imediat după micul dejun, Shanks a adus un sicriu la ușa noastră, micul său ponei aproape împleticindu-se sub greutatea lui. După ce l-am ajutat să-l dezlege, l-am ridicat din spinarea

calului și l-am așezat jos, cu grijă. Nu era chiar atât de greu precum părea, dar era puțin cam voluminos, și nu mai văzusem niciodată un sicriu atât de bine făcut. Avea două mânere de alamă de fiecare parte și era din lemn de culoare închisă, lustruit. Nu l-am mai cărat în casă, ci l-am lăsat aproape de ușa din spate.

— Țsta pentru ce e? l-am întrebat eu pe Vraci, când Shanks se pierdea în depărtare.

— Țsta-i pentru mine să știu și pentru tine să afli, zise el, bătându-și ușurel nasul pe-o parte, cu arătătorul. Pune-ți mintea la contribuție și întoarce-te la mine când ai ghicit.

Abia la ora prânzului mi-a confirmat bănuielile.

— Eu o să fiu plecat pentru vreo câteva zile, băiete. Crezi c-o să te descurci de unul singur?

Aveam gura plină, așa că am dat din cap și-am continuat să înfulec din tocana mea de iepure.

— Nu mă întrebi unde mă duc?

— Cu treburi de-ale vracilor? am sugerat eu.

— Nu, băiete. Astea sunt treburi de familie. Meg și sora ei se întorc acasă. O să se îmbarce pe o corabie de la Sunderland Point și eu le conduc ca să văd că au pornit în siguranță la drum.

Sunderland Point era un port la sud de Heysham și cel mai mare din Comitat. Corăbii din toată lumea urcau pe fluviul Lune, pentru a ancora acolo. Am știut atunci că ghicisem corect la ce folosea sicriul.

— Așadar, Marcia va fi în cutie, am zis eu.

— Te-ai prins din prima, băiete, zise Vraciul, cu un zâmbet. O doză specială, foarte puternică, de ceai de ierburi o s-o țină liniștită. Ar fi greu s-o stăpânești la bord în mod obișnuit. I-ar putea supăra pe unii dintre pasageri. În ceea ce-l privește pe șeful portului, sora lui Meg a murit, iar ea îi duce trupul acasă, pentru înmormântare. Oricum, după cum am spus, o să le însoțesc și eu până la port, doar ca să le văd îmbarcate în regulă. O să călătorim noaptea, bineînțeles. Fără îndoială că o să ne oprim la vreun han, iar Meg o să-și petreacă ziua în spatele perdelelor bine trase. Mă întristează s-o văd plecând, dar e cel mai bine așa.

— Te-am auzit odată vorbind cu Meg despre o grădină care o să fie a voastră. Era despre grădina de la Chipenden? am întrebat eu.

— Da, aceea era, băiete. Grădina de apus, după cum bănuiești și tu. Am petrecut multe ore fericite stând chiar pe aceeași bancă pe care acum îți țin ție adesea lecțiile.

— Și atunci, ce s-a întâmplat? am întrebat eu. De ce ai adus-o pe Meg la Anglezarke și-ai închis-o în pivniță? De ce trebuia să fie amorțită cu ceai de ierburi?

— Ce s-a întâmplat între mine și Meg ne privește numai pe noi! se răsti Vrăciul la mine, aruncându-mi o privire lungă, cercetătoare.

Pentru un moment, păru de-a dreptul furios și mi-am dat seama că mersesem prea departe cu întrebările mele curioase. Dar apoi a oftat și a clătinat din cap mâhnit.

— După cum știi, Meg este o femeie foarte frumoasă, dar pe vremea când era tânără era și mai frumoasă și sucea mințile multor bărbați. Eram gelos până la absurd și ne-am certat de prea multe ori ca să le mai țin minte numărul. Dar asta n-a fost tot. Era și foarte încăpățânată și își făcuse foarte mulți dușmani în Comitat. Cei care au supărat-o au învățat să-i știe de frică. Iar cei care trăiesc cu frică prea multă vreme devin periculoși. În cele din urmă, a fost acuzată de vrăjitorie și s-au făcut numeroase plângeri la Înaltul Pretor de la Caster. Era o problemă foarte serioasă și au trimis un ofițer s-o aresteze.

— Dar ar fi fost în siguranță, în casa dumitale de la Chipenden, nu-i așa? Duhul rău l-ar fi împiedicat pe ofițer să ajungă până la ea.

— Desigur, băiete. L-ar fi împiedicat și să mai trăiască! Dar omul acela nu-și făcea decât datoria și, cu toate că o iubeam pe Meg, nu voiam să am pe conștiință moartea acelu tânăr ofițer, așa că a trebuit să iau măsuri ca Meg să dispară. Am coborât în sat, m-am întâlnit cu ofițerul și, cu ajutorul fierarului, ca martor, am izbutit să-l conving că ea a plecat din Comitat. Drept urmare, am adus-o aici, unde toate verile și le-a petrecut încuiată în camera de pe scările pivniței, iar iernile, închisă în casă. Alegerea era: fie să trăiască așa, fie să atârne la capătul unei frânghii — după cum știi, vrăjitoarele sunt spânzurate la Caster. La un moment dat, cu niște ani în urmă, a scăpat afară din casă și a vârat groaza în câțiva localnici. Ca să tacă, a trebuit să le făgăduiesc că o s-o închid într-un puț, în pivniță. De aceea Shanks era atât de supărat când a văzut-o, în dimineața aceea. Oricum, astăzi, în sfârșit, se întoarce acasă la ea. Ar fi trebuit să fac asta de mult, dar pur și simplu n-am putut s-o las să plece.

— Adică și ea vrea să plece acasă?

— Cred că știe că așa e cel mai bine. De altfel, Meg nu mai simte pentru mine aceeași dragoste pe care eu încă o simt pentru ea, zise el, arătând deodată mai bătrân și mai trist decât îl văzusem vreodată până

atunci. O să-mi fie dor de ea, băiete. Amarnic de dor de ea. Viața n-o să mai fi la fel fără ea. Era singura care-mi făcea iernile suportabile...

La apus, l-am privit pe Vraci fixând capacul sicriului surorii lui Meg, Marcia, cu ea înăuntru. Apoi, după ce ultimul șurub de alamă a fost strâns, l-am ajutat să-l care la ieșirea din defileu. Era greu și ne cam clătinam sub povară, căznindu-ne să ne mișcăm picioarele prin pământul înmuiat, noroios, în vreme ce Meg mergea în urma noastră, cărându-și propriile bagaje. Cum coboram într-o tăcere solemnă în adâncul întunecat al văii, mi s-a părut că semăna cu o înmormântare adevărată.

După cum stabilise Vraciul, un vizitiu ne aștepta, la marginea drumului. Cei patru cai au devenit nervoși când ne-am apropiat, fremătând din nări, suflând aerul zgomotos și scoțând aburi, în lumina Lunii, iar vizitiul a trebuit să se lupte cu ei ca să-i țină. Odată ce s-au mai potolit, a coborât de pe capră, părând și el foarte nervos, și s-a apropiat de Vraci, ducându-și mâna la pălărie, în semn de salut. Fălcile și bărbia îi tremurau și arătau gata să-i sară din piele.

— N-ai de ce să te temi și, după cum ți-am făgăduit, o să te plătesc bine. Acum, ajută-mă să pun ăsta sus, i-a zis Vraciul, bătând cu palma în sicriul Marciei.

L-au ridicat până pe suportul de bagaje din spatele trăsurii, iar Vraciul l-a supravegheat atent pe vizitiu când l-a legat cu sfoară.

În timp ce ei erau astfel ocupați, Meg a venit lângă mine și mi-a zâmbit răutăcios, arătându-și colții.

— Ești un băiat periculos, Tom Ward, un băiat foarte periculos, a zis ea, aplecându-se mai aproape. Ia seama să nu-ți faci prea mulți dușmani...

N-am știut ce să-i răspund la asta.

— Vrei să faci un ultim lucru pentru mine, băiete? îmi șopti ea la ureche.

Am încuviințat, dând din cap, foarte neliniștit.

— El n-are așa o inimă împietrită cum i-a făcut pe toți ceilalți să creadă, zise ea, arătând spre magistrul meu. Ai tu grijă de el, pentru mine.

Am zâmbit și am dat din cap.

Când Vraciul a venit lângă noi, Meg i-a dăruit un zâmbet călduros, prietenos, care m-a făcut să mă gândesc că, în adâncul inimii ei, încă mai ținea la el. Apoi i-a luat mâna într-a ei și i-a strâns-o. El a deschis gura,

parcă voind să spună ceva, dar n-a scos niciun cuvânt. În ochi îi străluceau lacrimile și părea gătit de emoție.

Stingherit, eu m-am întors cu spatele la ei, îndepărându-mă câțiva pași. Au vorbit în șoaptă mai multă vreme, după care s-au apropiat împreună de vizitiu. Acesta a ținut portiera deschisă, înclinându-și puțin capul spre Meg, iar Vraciul a ajuta-o să se suie. Apoi el a venit din nou la mine.

— Bine, băiete, noi acum plecăm. Tu întoarce-te acasă.

— V-ar fi de folos, dacă aș veni și eu?

— Nu, băiete, mulțumesc, totuși. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le fac eu însumi. Într-o bună zi, când o să fii mai mare, cred că o să înțelegi. Dar sper că nu va trebui să treci niciodată prin ceva de soiul ăsta...

Însă deja înțelesesem: mi-am amintit că l-am văzut cu Meg, în bucătărie, cu lacrimile și roindu-i pe obraz. Știam cum se simțea. De asemenea, îmi puteam imagina cum ar fi dacă aș fi eu în locul Vraciului și-ar trebui să-mi iau la revedere de la Alice pentru ultima oară. Oare tot așa se va încheia și povestea dintre mine și Alice?

Peste alte câteva clipe, Vraciul urcă în trăsură și, de îndată ce se așează lângă Meg, vizitiul își trosni biciul pe

spinarea celor patru cai. Trăsura porni huruind și începu să prindă viteză. Au luat-o spre nord, către Sunderland Point, unde voiau să ajungă, în timp ce eu m-am întors agale prin defileul dintre creste, acasă.

Odată intrat, am încălzit niște supă de mazăre pentru cină și m-am așezat pe jos, lângă foc. Afară nu sufla nici boare de vânt și puteam auzi și cel mai slab chițâit și geamăt din vechea casă. Dușumeaua zvâcnea, o treaptă a scârțâit, un șoarece a tropăit în spatele peretelui. Și chiar aveam impresia că în pivniță, mult mai jos de poarta de metal, puteam auzi șoaptele vrăjitoarelor moarte și aproape moarte din puțurile lor.

Atunci mi-am dat seama cât de mult mă schimbam. Eram acolo, sigur în marea casă, cu o pivniță plină de duhuri rele și vrăjitoare întemnițate, și nu eram câtuși de puțin speriat. Eram ucenicul Vraciului și abia în primăvară avea să se împlinească primul an de pregătire. Încă patru ani și aveam să fiu eu însumi un vraci!

CAPITOLUL
23
ÎNAPOI LA CHIPENDEN

Pe la mijlocul unei dimineți din ultima zi a lui April, când mă duceam să iau apă din pârâu, Vraciul a ieșit afară, în urma mea. Soarele tocmai răsărise peste crestele ce străjuiau defileul și magistrul meu a zâmbit, uitându-se în sus, spre căldura lui plăcută. Pe stânca din spatele casei, stalactitele de gheață se topeau rapid, apa picurând pe dalele de jos.

— Aceasta este prima zi de primăvară, băiete, zise el, așa că o să plecăm la Chipenden!

Așteptam de vreo câteva săptămâni să aud aceste cuvinte. De când se întorsese, fără Meg, Vraciul fusese foarte tăcut, închizându-se mereu în sine, iar casa

devenise mai posomorâtă și mai deprimantă ca nicio-dată. Ardeam de nerăbdare să plecăm.

Așadar, în ora ce-a urmat, m-am învârtit de colo, colo, făcând toate treburile prin casă: am curățat vetrele de cenușă, am spălat toate oalele, farfuriile și cănille — ca să ne fie mai ușor, când aveam să ne întoarcem aici, iarna viitoare. În cele din urmă, Vraciul a încuiat ușa din spate după noi și a pornit, cu pași mari, să străbată defileul, eu urmându-l fericit, la mică distanță, cărând, ca de obicei, ambii saci și toiagul meu de scoruș.

Mi-am adus aminte de promisiunea făcută lui Alice — să-l întreb pe Vraci dacă n-ar putea veni și ea cu noi, la Chipenden —, dar tot mai așteptam un moment potrivit, când mi-am dat seama că, în loc s-o apucăm pe cel mai drept drum, către nord, ne îndreptam direct spre Adlington. Chiar dacă îl vizitase și cu o zi în urmă, am presupus că Vraciul voia să-i spună încă o dată la revedere fratelui său. Tot mai cumpăneam dacă și cum să-i pomenesc despre Alice, când am ajuns pe strada cu prăvălia.

Spre surprinderea mea, și Andrew, și Alice ne-au ieșit în întâmpinare pe stradă, afară. Alice ducea o bocceluță

cu lucrurile ei și părea gata pentru o călătorie. Zâmbea și părea emoționată.

— Îți doresc să ai o vară bună și bogată, Andrew, zise Vraciul, voios. Ne vedem în noiembrie!

— La fel și ție, frate! răspunse Andrew, făcându-i cu mâna.

Apoi, spre marea mea uimire, Vraciul se întoarse și o luă înainte, iar, când am dat să-l urmez, Alice își potrivi pașii în spatele meu, rânjind de la o ureche la alta.

— O, am uitat să-ți spun, băiete, strigă Vraciul, peste umăr, Alice o să vină să stea cu noi la Chipenden, în aceleași condiții ca și mai înainte. Am stabilit totul ieri, cu Andrew. Trebuie să fie unde sunt și eu, ca să pot să țin ochii pe ea!

— Mare surpriză, nu-i așa, Tom? Bucuros să mă vezi, nu? întrebă Alice.

— Bineînțeles că sunt bucuros să te văd și chiar încântat că vii și tu înapoi la Chipenden, împreună cu noi. Era ultimul lucru la care mă așteptam. Domnul Gregory n-a suflat niciun cuvânt.

— Oh, zău? râse Alice. Ei, acum știi cum e când oamenii păstrează secrete și nu-ți spun lucruri pe care ar trebui să le știi și tu! Să-ți fie de învățătură!

Am râs și eu. Nu m-am supărat de zeflemeaua lui Alice. O meritam. Ar fi trebuit să-i spun despre intenția mea de a fura grimoarul. Dacă aș fi făcut-o, poate că mi-ar fi trezit ceva mai multă judecată în minte. Dar acum totul se terminase și mergeam fericiți, împreună, în sfârșit, pe drumul spre Chipenden.

În ziua următoare mă aștepta încă o surpriză. Drumul înapoi spre Chipenden trecea cam la vreo patru mile depărtare de ferma familiei mele. Mă pregăteam să-l întreb pe Vraci dacă puteam face o vizită, dar Vraciul mi-a luat-o înainte.

— Socotesc că s-ar cuveni să faci o vizită pe acasă, băiete. Ai putea să afli dacă mama ta s-a întors, iar dacă s-a întors, sigur o să vrea să te vadă. O să-mi continui drumul și o să mă grăbesc, pentru că trebuie să trec și pe la un chirurg.

— Un chirurg? Ești cumva bolnav? am întrebat eu, îngrijorat pentru el.

— Nu, băiete. Omul despre care îți vorbesc se ocupă nițel și de dinți, între altele. Are o rezervă considerabilă de dinți adunați de pe la morți și cu siguranță o să-mi găsească unul ca să se potrivească, zise el, zâmbindu-mi

larg, ca să pot vedea clar gaura rămasă în locul în care duhul rău îi spărsese dintele din față.

— De unde îi adună? am întrebat eu, pălind. De la jefuitorii de morminte?

— Cei mai mulți, de pe vechile câmpuri de bătălie, zise Vraciul, clătinând o dată din cap. O să-mi meșterească niște dinți și, curând, o să fiu ca nou. Mai fac și niște nasturi din oase foarte drăguți. La el și-a făcut Meg toate rochiile și era cea mai bună clientă a lui, zise Vraciul, cu tristețe.

Am fost bucuros să aud asta. Cel puțin, nasturii nu veneau de la victimele ei de odinioară, cum suspemasem la început.

— Oricum, du-te, acum, zise Vraciul, și ia și fata cu tine, să-ți țină tovărășie când o să te întorci.

M-am supus cu bucurie. Fără îndoială, Vraciul nu voia s-o aibă pe Alice în spinare. Dar eu aveam să întâmpin aceeași problemă ca de obicei. Jack n-ar fi lăsat-o să facă niciun pas dincolo de hotarele fermei și, cum Ferma Berarului era a lui acum, n-avea rost să ne certăm.

Cam peste vreo oră, Alice și cu mine am ajuns să vedem ferma în zare și am observat ceva neobișnuit.

Spre nord, imediat după hotarele fermei, începea Dealul Spânzuraților, unde un fuior de fum negru se ridica dintre copacii de pe vârful lui. Cineva aprinsese un foc acolo. Cine? Nimeni nu se ducea acolo vreodată, de frica stafiilor oamenilor care fuseseră spânzurați în timpul războiului civil ce făcuse ravagii prin Comitat, cu mai multe generații în urmă. Chiar și câinii de la fermă se țineau departe de el.

Instinctiv, am știut că era mama. Ce căuta acolo sus, nu puteam ghici, însă altcineva cine să fi îndrăznit? Așadar, am ocolit ferma pe la marginea de est și, odată ce-am ajuns dincolo de hotarul de nord, am urcat dealul până la copaci. Din stafii nu se vedea nici urmă: Dealul Spânzuraților era tăcut și nemișcat, crengile golașe strălucind în lumina soarelui târziu de după-amiază. Mugurii de frunză erau umflați, dar avea să mai treacă vreo săptămână până să se desfacă. Primăvara venise târziu, anul acesta.

De îndată ce-am ajuns în vârf, s-a dovedit că avusesem dreptate. Mama stătea în fața unui foc, privind țintă la flăcări. Se adăpostea sub un umbrar de crengi, rămurele și frunze uscate, care o apărau de razele soarelui. Părul îi era în dezordine și murdar, și arăta de

parcă nu s-ar mai fi spălat de multă vreme. Slăbise și fața îi era trasă, expresia tristă și obosită probabil de viață.

— Mamă! Mamă! am zis eu, așezându-mă alături de ea, pe pământul jilav. Te simți bine?

Nu mi-a răspuns imediat și în ochi avea o privire dusă departe. La început, am crezut că nu mă auzise. Dar apoi, continuând să se uite în foc, și-a așezat mâna stângă pe umărul meu.

— Mă bucur că te-ai întors, Tom, zise ea, într-un târziu. Te aștept aici de zile în șir...

— Unde ai fost, mamă?

Nu mi-a răspuns, dar, după o lungă pauză, și-a ridicat privirile și mi-a întâlnit ochii.

— O să-mi văd de drumul meu, curând, dar trebuie să stăm de vorbă înainte de a pleca.

— Nu, mamă, nu poți pleca nicăieri în starea de acum. De ce nu te duci jos, la fermă, să mănânci și tu ceva! Ai nevoie și de un somn bun și odihnitor. Jack știe că ești aici?

— Știe, fiule. Jack urcă până aici să mă vadă în fiecare zi și mă imploră să fac la fel cum m-ai rugat tu adineauri. Dar este prea dureros pentru mine să mă duc acolo, acum, când tatăl vostru nu mai e acasă. Mă răscolește

prea tare, Tom, și am inima zdrobită. Dar acum, că ai venit, în sfârșit, o să fac un efort să merg acolo, pentru ultima oară, înainte de a părăsi definitiv Comitatul.

— Nu pleca, mamă! Te rog, nu ne părăsi! am rugat-o eu.

Mama n-a răspuns, ci s-a uitat din nou țintă în foc.

— Gândește-te la nepotul tău, mamă! am continuat eu, cu disperare. Nu vrei să-l vezi născându-se? Nu vrei s-o vezi nici pe micuța Mary crescând? Și cu mine cum rămâne? Am nevoie de tine! Nu vrei să-mi închei ucenicia și să devin un vraci? M-ai salvat în trecut și s-ar putea să mai am nevoie de ajutorul tău și de acum înainte, ca să ajung până acolo...

Mama tot nu răspunse, și atunci Alice se așeză deodată de partea cealaltă a focului, astfel încât să fie drept în fața ei.

— Nu ești sigură, așa-i? îi zise ea mamei, cu ochii ca ai fiarelor sălbatice în lumina focului. Chiar nu știi ce să faci.

Mama își ridică privirile, în ochi jucându-i lacrimile.

— Câți ani ai tu, fată dragă? Treisprezece, nu-i așa? întrebă ea. Ești doar o copilă. Deci cum ai putea ști tu ce mă macină pe mine?

— Oi avea eu numai treisprezece ani, îi replică Alice, sfidătoare, dar știu multe. Mai multe decât știe cineva

care a trăit o viață întreagă. Pe unele le-am învățat. Pe altele le știam. Poate că m-am născut știindu-le deja. N-am idee de ce. Dar așa e, și gata. Și știi și despre tine. Câteva lucruri, cel puțin. Și știi că te zburci între a pleca și a rămâne. Nu-i așa? E adevărat, nu?

Mama își plecă fruntea și, spre uluirea mea, încuviință cu un semn din cap.

— Întunericul sporește în puteri, asta-i destul de limpede, și i-am mai spus asta lui Tom și înainte, zise mama, întorcându-se din nou cu fața la mine, cu ochii sclipindu-i mai sălbatic decât ai oricărei alte vrăjitoare cu care mă confruntasem vreodată. Vezi tu, întreaga lume cade în puterea Întunericului, nu doar Comitatul. Trebuie să lupt cu el, în țara mea de baștină. Dacă mă întorc acum, s-ar putea să izbutesc să fac ceva, până nu e prea târziu! Și mai sunt și alte treburi pe care le-am lăsat nerezolvate.

— Ce treburi, mamă?

— O să afli, destul de curând. Nu mă întreba acum.

— Dar o să fii singură, mamă. Ce poți face de una singură?

— Nu, Tom, n-am să fiu singură. Mai sunt și alții care or să mă ajute — foarte puțini, mărturisesc.

— Rămâi aici, mamă. Rămâi aici și lasă-l să vină până la noi, am rugat-o eu. Lasă-l să vină, să-l înfruntăm împreună, aici, în țara mea de baștină, nu într-a ta...

Mama zâmbi trist.

— Aceasta este țara ta, nu-i așa?

— Așa e, mamă. Acesta este Comitatul în care m-am născut. Țara în care m-am născut ca s-o apăr de Întuneric. Așa m-ai învățat tu pe mine. Ai spus că voi fi ultimul ucenic al Vraciului și că, după aceea, va depinde de mine să apăr ordinea lucrurilor.

— Asta-i destul de adevărat, și n-am s-o tăgăduiesc, zise mama cu glas frânt, uitându-se țintă în flăcări.

— Atunci rămâi și hai să-l înfruntăm împreună. Vraciul mă pregătește. De ce nu mă pregătești și tu? Sunt unele lucruri pe care le poți numai tu și pe care nici măcar el nu le poate face. Ca atunci când, odinioară, ai făcut să tacă spectrele de aici, de pe Dealul Spânzuraților. El a zis că nu se poate face nimic în privința spectrelor, că ele doar vor dispărea de la sine, în timp. Dar tu ai făcut. Și ele au tăcut luni în șir după aceea! În plus, am mai moștenit și alte lucruri. „Prevestirile morții”, așa le-ai numit. Am știut când

Vraciul a fost la un pas de moarte, acum, de curând. Și, dacă mă gândesc mai bine, am știut și când a început să se însănătoșească. O să știu, data viitoare, când cineva se întoarce din drum, înapoi spre viață. Nu pleca, te rog. Rămâi și învață-mă.

— Nu, Tom, zise mama, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, dar hotărârea mea e luată. O să mai rămân aici doar o noapte, dar o să pornesc la drum, mâine.

Am înțeles că mă împotravisem destul și că ar fi fost egoism curat să mai continui. Îi făgăduisem tatălui meu că o s-o las să plece, când va sosi momentul, iar acum sosise acel moment. Alice avea dreptate: mama nu știa ce să aleagă, dar știam că nu depindea de mine să hotărâsc eu pentru ea.

Mama s-a întors apoi spre Alice.

— Ai străbătut o cale lungă, fată dragă. Mai lungă decât am îndrăznit vreodată să nădăjduiesc. Dar te așteaptă niște încercări mai mari. Pentru ceea ce vi se pregătește, amândoi o să aveți nevoie de toate puterile voastre, laolaltă. Steaua lui John Gregory începe să apună. Voi doi sunteți viitorul și speranța pentru Comitat. Vraciul are nevoie să fiți amândoi de partea lui.

Mama se uita la mine, când a sfârșit de spus acestea. Eu am privit în foc, pentru o clipă, și m-am înfiorat.

— Focul aproape s-a stins, mamă, i-am zis eu, zâmbindu-i.

— Ai dreptate, a spus mama. Hai să coborâm la fermă. Toți trei.

— Jack n-o să vrea s-o vadă pe Alice, i-am reamintit eu.

— Ei bine, va trebui să se împace cu gândul, zise mama, pe un ton care m-a încredințat că n-o să accepte nicio mizerie din partea lui Jack.

Și adevărul este că, în bucuria lui de-a o vedea pe mama înapoi, Jack nici nu păru s-o observe pe Alice.

După ce făcu baie și își schimbă hainele, în ciuda protestelor lui Ellie c-ar trebui să se odihnească, mama stăruii să gătească ea tocana pentru cină. Am rămas cu ea în bucătărie, cât a gătit, și i-am povestit, în mare, ce se întâmplase la Anglezarke. Ce nu i-am spus a fost cum îl chinuse Morgan pe spiritul tatei. Cunoscând-o pe mama, n-aș fi fost mirat să aflu că o știa deja. Dar chiar dacă așa stăteau lucrurile, ar fi fost totuși prea dureros pentru ea. Așadar, n-am mai pomenit despre asta. Avusese și-așa destul de suferit.

Când am terminat de vorbit, ea n-a spus prea multe, ci mi-a cerut doar să vin mai aproape de ea și-a zis că era foarte mândră de mine. Micuța Mary era în camera de sus, dormind în pătuc, lumânările de ceară de albină ardeau liniștit în sfeșnicul de alamă din mijlocul mesei, un foc generos ardea în vatră și mâncarea mamei fusese servită la masă.

Dar, dincolo de suprafață, lucrurile se schimbaseră și continuau să se schimbe. Cu toții știam asta.

Mama stătea în capul mesei, pe locul care fusese odinioară al tatei și aproape că arăta din nou ca întotdeauna. Alice stătea de partea cealaltă a mesei decât John și Ellie. Bineînțeles, între timp, Jack izbutise să-și adune gândurile și sunt sigur că nu se simțea în largul lui cu Alice acolo, dar nu putea face nimic.

Nu s-a vorbit mare lucru la masă, în seara aceea, dar, când am terminat tocana, mama și-a împins farfuria deoparte și s-a ridicat în picioare. S-a uitat pe rând, la fiecare dintre noi, și apoi a spus:

— Aceasta este foarte probabil ultima cină pe care am mai luat-o împreună, zise ea. Mâine seară o să părăsesc Comitatul și s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată.

— Nu, mamă! Nu spune asta, o rugă Jack, dar ea îl opri ridicându-și mâna dreaptă.

— Va trebui să aveți grijă unii de alții, de acum, zise ea, cu tristețe. Asta ne-am dorit pentru voi, tatăl vostru și cu mine. Dar aș mai avea ceva să-ți spun ție, Jack. Așa că, ascultă-mă cu atenție. Ceea ce a fost scris în testamentul tatălui tău nu poate fi schimbat, pentru că reprezintă și dorința mea, deopotrivă. Camera de lângă pod trebuie să-i aparțină lui Tom pentru tot restul vieții sale. Chiar dacă o să muriți voi, și fiul vostru o să moștenească ferma, camera aceea va rămâne a lui Tom. Nu pot să-ți explic motivele, Jack, pentru că n-o să-ți placă ce o să auzi. Dar sunt lucruri mult mai importante în joc decât sentimentele tale. Cea din urmă dorință a mea, înainte de a pleca, este să accepti pe de-a-ntregul ce trebuie făcut. Ei bine, fiule, primești?

Jack dădu din cap, cu fruntea plecată. Ellie părea speriată și mi-a fost milă de ea.

— Bine, Jack, mă bucur că s-a lămurit problema aceasta. Acum, adu-mi cheile de la camera mea.

Jack se duse în camera din față și aproape imediat se întoarse cu ele. Erau patru chei, în total. Cele trei mai mici erau de la cuferele din cameră.

Jack le așeză pe masă, în fața mamei, care le luă cu mâna stângă.

— Tom și Alice, zise mama, veniți amândoi cu mine.

Spunând acestea, plecă de la masă, părăsi bucătăria și începu să urce scările. Se duse drept la camera ei privată. Cea pe care o ținuse întotdeauna încuiată.

Mama descuie ușa și am urmat-o înăuntru. Camera era cam la fel cum mi-o aminteam eu, plină de cufere, lăzi și scrinuri. În toamnă, mă adusese aici și îmi dăruise lanțul de argint, luându-l din cel mai mare dintre scrinuri, cel de lângă fereastră. Dacă n-ar fi fost lanțul acela, aș fi fost și acum prizonierul lui Meg, dacă nu, și mai probabil, aș fi fost dat de mâncare surorii sale. Dar ce altceva s-ar mai fi putut găsi în cele trei scrinuri uriașe? Am început să mă simt într-adevăr curios.

În clipa aceea, am privit peste umăr. Alice stătea în pragul ușii, cu o expresie crispată, șovăielnică pe chip. Se uita lung la prag.

— Intră și închide ușa după tine, Alice, zise mama, cu blândețe.

Când Alice intră, în sfârșit, în cameră, mama îi dăruie un zâmbet larg și îmi întinse mie cheile.

— Poftim, Tom, sunt ale tale, acum. Nu i le da nimă-nui. Nici măcar lui Jack. Să le ții mereu la tine. Camera aceasta îți aparține, de acum înainte.

Alice privea în jur cu ochii mari. Știam că i-ar fi plăcut la nebunie să înceapă să scotocească prin cutii,

descoperindu-i mamei secretele. Trebuie să recunosc că și eu simțeam cam la fel.

— Pot să mă uit prin cufere, acum, mamă? am întrebat eu.

— Înăuntru vei găsi răspunsurile la o mulțime de lucruri care te-au nedumerit, lucruri despre mine, pe care nu i le-am spus nici măcar tatălui tău vreodată. Trecutul și viitorul meu sunt în cutiile acestea. Dar va trebui să ai un cap limpede și-o minte ascuțită ca să înțelegi cum trebuie totul. Ai trecut prin multe, ești obosit și sătul de neazuri, așa că e mai bine să aștepti până după plecarea mea, Tom. Întoarce-te pe la sfârșitul primăverii și fă-o atunci, când vei fi plin de speranță și când zilele vor fi mai lungi. Acela ar fi cel mai bun moment.

Am fost dezamăgit, dar am zâmbit și am încuviințat.

— Cum spui tu, mamă.

— Ar mai fi un lucru pe care trebuie să ți-l spun. Camera aceasta este mai mult decât suma obiectelor pe care le conține. Odată încuiată, nimic rău nu poate pătrunde vreodată aici. Dacă ești curajos, iar sufletul tău este pur și bun, această cameră este o redută, o fortăreață împotriva Întunericului, mai bine apărată decât oricând a fost casa magistrului tău din Chipenden. Numai că folosește-o doar când vreo creatură cumplită

te urmărește și când însăși viața și sufletul tău sunt puse în pericol. Este ultimul tău refugiu.

— Numai pentru mine, mamă?

Mama se uită întâi la Alice, și apoi din nou la mine.

— Alice este înăuntru, acum, așadar, da, și Alice o poate folosi. De aceea am adus-o aici acum, ca să fiu eu sigură. Dar să nu aduci niciodată pe altcineva. Nici pe Jack, nici pe Ellie, nici măcar pe magistrul tău.

— De ce, mamă? m-am mirat eu. De ce domnul Gregory nu poate s-o folosească?

Nu-mi venea să cred că Vrăciul n-o putea folosi într-un moment de mare ananghie.

— Pentru că e un preț de plătit pentru folosirea acestei camere. Amândoi sunteți tineri și puternici, iar puterea voastră va mai crește încă. Veți supraviețui. Dar, cum v-am mai spus, puterea lui John Gregory se topește. E ca o lumânare care pâlpâie pe sfârșite. Dacă ar folosi camera aceasta, s-ar stinge și ultima picătură de putere din el. Dacă vine vreodată un astfel de moment, va trebui să-i explicați exact așa. Și să-i spuneți că eu am spus asta.

Am dat din cap, în semn c-am înțeles, și asta a fost tot. Alice și cu mine am fost primiți să dormim peste noapte, dar, de cum a răsărit soarele, după un mic

dejun gustos, mama ne-a trimis să ne vedem de drumul nostru, spre Chipenden. Jack urma să aranjeze să vină o căruță, pe înserat, ca s-o ia pe mama și s-o ducă până la Sunderland Point. De acolo avea să se îmbarce pe o corabie, aceeași cu a lui Meg și a surorii sale, spre țara ei de baștină.

Mama și-a luat rămas-bun de la Alice și i-a cerut s-o ia înainte și să mă aștepte la poarta grădinii. Zâmbind, Alice i-a făcut cu mâna și s-a îndepărtat.

Când ne-am îmbrățișat pentru ceea ce știam că ar putea fi ultima oară, mama a încercat să-mi spună ceva, dar cuvintele i s-au oprit în gât și o lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Îmi pare rău, băiete, zise ea. Încerc să fiu puternică, dar e atât de greu că abia pot îndura. Nu vreau să spun ceva care să facă lucrurile și mai dificile pentru tine.

— Spune, te rog, spune orice simți tu nevoia să-mi spui, am rugat-o, de data aceasta având eu lacrimi în ochi.

— E doar că timpul trece atât de repede și am fost atât de fericită aici. Aș rămâne, dacă aș putea, chiar aș rămâne, dar e de datoria mea să plec. Am fost atât de

fericită cu tatăl tău. Niciodată n-am cunoscut un om mai cinstit, mai sincer și mai iubitor. Iar fericirea mea a fost desăvârșită când tu și frații tăi v-ați născut. Niciodată n-am să mai cunosc o asemenea fericire. Dar acum s-a sfârșit și trebuie să las în urmă trecutul. S-a întâmplat atât de repede, încât acum mi se pare doar un soi de vis frumos...

— De ce trebuie să fie așa? am întrebat eu, cu amărăciune. De ce viața trebuie să fie atât de scurtă, cu toate lucrurile bune trecând atât de repede. Mai merită oare să trăiești?

Mama se uită la mine, mânănită.

— Dacă reușești tot ce sper eu c-ai să reușești, atunci ceilalți vor socoti că viața ta a meritat să fie trăită, fiule, chiar dacă tu nu. Ai fost născut ca să slujești Comitatul. Și asta trebuie să faci.

Ne-am strâns în brațe cu putere, încă o dată, și-am fost convins că mi se va sfâșia inima.

— Adio, fiul meu, șopti ea și își lipi ușor buzele pe obrazul meu.

Era prea mult și, nemaiputând să îndur, m-am întors și am plecat dintr-odată. Dar, după vreo câțiva pași, m-am întors să-i fac cu mâna și am văzut-o pe mama

răspunzându-mi în același fel, din umbra de pe pragul ușii. Când m-am mai întors o dată, la puțin timp după aceea, deja intrase în bucătărie.

Astfel, cu inima grea, m-am târât spre Chipenden, însoțit de Alice, simțind încă ultimul sărut al mamei pe obraz. Aveam doar treisprezece ani, dar știam că deja copilăria mea se încheiase.

Suntem iarăși la Chipenden, acum: clopoștii de câmp s-au trecut, păsările cântă și soarele devine mai dogorător cu fiecare zi.

Alice n-a fost niciodată mai fericită, dar este foarte curioasă în continuare să vadă ce conțin scrinurile din camera mamei. Nu pot s-o iau cu mine înapoi la fermă, pentru că asta i-ar supăra pe Jack și pe Ellie prea tare, dar mi-am propus să mă duc eu, luna viitoare, și i-am promis să-i povestesc despre tot ce voi găsi.

Vraciul pare să-și fi recăpătat sănătatea pe de-a-n-tregul și petrece câteva ore, în fiecare zi, plimbându-se pe dealuri, ca să-și mențină forma. Nu l-am văzut niciodată tânjind sau adâncit în gânduri, dar ceva se pare că s-a schimbat în mintea lui. Uneori, mai apar lungi tăceri, în mijlocul lecțiilor noastre, în care pare să

uite că sunt prezent. Și privește în gol, de multe ori cu o expresie îngrijorată. În ciuda faptului că pare mai puternic ca niciodată, mi-a spus că simte că vremea lui pe această lume se apropie de sfârșit.

Sunt mai multe lucruri pe care vrea să le facă înainte să moară. Lucruri pe care le amână de ani de zile. Mai întâi de toate, a zis că vrea să se ducă la Pendle, ca să rezolve cu cele trei cuiburi de vrăjitoare o dată pentru totdeauna. Sunt treizeci și nouă de vrăjitoare în total! Mi se pare o încercare foarte periculoasă și nu văd, oricâte eforturi aș face, cum o s-o poată duce la bun sfârșit. Dar n-am niciun cuvânt de spus și o să-mi urmez magistrul, oriunde va alege el să mergem. Sunt încă doar un ucenic, iar el este Vraciul.

Thomas J. Ward

Avertisment:

A nu se citi
după miezul nopții!

ISBN(10): 973-7644-42-5
ISBN(13): 978-973-7644-42-8

9 789737 644428

www.cronicilewardstone.ro
www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro